ISOBEL COOK

Planul lui Liz

ALCRIS

M-94

Capitolul 1

Tânăra de la volanul maşinii mari şi vechi privi îngrijorată, prin oglinda retrovizoare, remorca în care era transportat calul ei. Chiar şi acea scurtă privire i-a fost de-ajuns să se liniştească: acum, calul nu mai părea deloc agitat.

Biata Liz, avusese emoţii în timpul călătoriei din cauza lui. În plus, remorca era atât de veche, încât te-ai fi aşteptat să se dezmembreze din clipă în clipă pe pantele acelea abrupte în serpentină. Dar Red era obişnuit să călătorească în remorcă şi nici nu era foarte temperamental – în definitiv, nu mai era demult un mânz neastâmpărat.

Liz îşi concentră toată atenţia asupra şoselei ce şerpuia în faţa ei, mărginită de-o parte şi de alta de arbori de ceai care coborau pe distanţă de zeci de metri, în viroage adânci. Trebuia să se obişnuiască de-acum cu acest tip de peisaj tipic Noii Zeelande, din moment ce se hotărâse să rămână în acea zonă necunoscută de unde principala cale de legătură cu restul lumii avea să fie chiar şoseaua prăfuită, acoperită cu argilă roşie, pe care mergea.

Îşi îngădui un moment de relaxare, gândindu-se încă o dată la decizia luată. Da, se părea că e momentul ideal pentru a renunţa la viaţa de la oraş, acum când colega ei de apartament, Mary se căsătorise cu un fermier şi plecase în altă regiune şi, mai ales, după despărţirea de Leon… Oftă fără să-şi dea seama. Sigur, nu era prima femeie dezamăgită de cel în care avusese încredere şi atât de naivă încât să se îndrăgostească de un bărbat care preferase pe altcineva. Cel puţin, dacă i-ar fi spus imediat, în loc s-o lase să spere în continuare, să-şi facă planuri, să viseze. Trebuia să-şi fi dat seama că un bărbat sofisticat ca Leon nu putea alege ca soţie decât pe cineva ca Elaine –

un top model plin de rafinament… în niciun caz pe ea, o fată înnebunită după viaţa la ţară. Sau poate că acesta era un pretext inventat de ea în acele clipe de consternare şi dezamăgire. Din nou o copleşiră gândurile. Gata, îşi spuse din nou, ferm. S-a terminat totul; s-a terminat de şase luni. De fapt, ajunsese la performanţa de a nu se mai gândi la Leon zile întregi. Un lucru era cert: dacă asta însemna dragostea – suferinţă, deziluzie, chin sufletesc – nu mai avea nevoie tot restul vieţii! Se va concentra asupra altor lucruri, va căuta noi puncte de interes. De exemplu, pentru început, această nouă afacere în care se lansa, datorită unchiului Harry. Înălţă spre cer un gând pios de mulţumire pentru unchiul său – moştenirea pe care acesta i-o lăsase îi dăduse posibilitatea să-şi îndeplinească visul… mă rog, poate nu în totalitate, nu încă, dar intenţiona să facă totul pentru a-şi realiza planul.

Ce ciudat! Primul anunţ de la rubrica „Proprietăţi de vânzare” din ziarul local se dovedise a fi singurul pe care-şi putea permite să-l ia în considerare. În anunţ se scria: patruzeci de acri, casă, dependinţe, ponei, loc adecvat pentru şcoală de echitaţie. Se entuziasm citindu-l. La preţul incredibil de mic la care proprietatea fusese evaluată, îi rămânea din banii lui Harry – continua să-i considere astfel – o sumă suficient de mare pentru a-şi putea acoperi cheltuielile. Şi dacă la sfârşitul perioadei de probă se va dovedi o afacere profitabilă, poate că altcineva era amator s-o preia. Numai dacă respectivul loc n-ar fi prea departe. Rangiwahia… cuvânt cu mare sonoritate, dând impresia că vine de foarte departe. Cu toate acestea, când telefonă avocatului care se ocupa de tranzacţie, proprietatea se dovedi a nu fi chiar atât de departe de oraş: o mică fermă în Auckland, pe coasta de vest. Proprietarul anterior, fusese informată de avocat, pe un ton sec, oficial, intenţionase să înfiinţeze acolo o şcoală de echitaţie, aşa că, dacă sunteţi interesată, domnişoară Kennedy…

— Oh, da, sigur.

— În cazul acesta, trebuie să vă decideţi imediat,

deoarece mai există un client dornic să cumpere, dar, cum dumneavoastră v-aţi interesat prima…

Domnişoara Kennedy era mai mult decât interesată şi se hotărî imediat să achiziţioneze acel teren care promitea să fie locul ideal pentru planul ei şi care, minunea minunilor, era la un preţ accesibil.

Chiar în ziua următoare s-a semnat acordul şi astfel, Liz intră în posesia a patruzeci de acri de pământ, a unei case, a diverse dependinţe şi a doi ponei. Dar, înainte de a se muta acolo, mai avea de rezolvat unele lucruri în oraş: trebuia să-l anunţe pe directorul Institutului pentru Copii Infirmi unde lucra cu mici pacienţi suferinzi de paralizie, să-l ducă la potcovit pe Red, calul ei de curse cu obstacole, să evacueze apartamentul.

Încercă să-i telefoneze surorii ei mai mari, Helen, care locuia într-un oraş la o sută de mile depărtare spre sud, dar nu se putuseră înţelege, din cauza legăturii telefonice foarte proaste.

„Uite ce este”, spusese Helen, „n-aud aproape nimic din ceea ce spui, dar bănuiesc că intenţionezi să faci o schimbare. Nu face nimic până nu discutăm. Trebuie să vin în Auckland – Alan m-a rugat să-i rezolv o problemă, aşa că voi veni chiar azi, cu avionul de după-amiază”.

Se ţinuse de cuvânt şi ajunsese acasă la Liz chiar când aceasta terminase de aşezat masa pentru ele două. Când află de proiect, Helen nu se arătă deloc entuziasmată.

— Cred că e o nebunie să te arunci pur şi simplu în aşa ceva, fără să te gândeşti. Moştenirea de la unchiul Harry ţi-a dat asemenea idei! Fac pariu că nu ţi-ar fi lăsat nici măcar un cent dac-ar fi ştiut ce vrei să faci cu banii!

— Ştii bine că mi-ar fi lăsat! Îmi spunea adesea că, dacă vrei să investeşti capital în această ţară, niciodată nu greşeşti dacă investeşti într-o proprietate.

— Nu şi dacă proprietatea e undeva în regiunea de semideşert şi are un nume de care nimeni n-a auzit vreodată. Cum spuneai că se numeşte?

— Rangiwahia. N-o să-ţi vină să crezi ce înseamnă în

limba maori: „Însănătoşirea unui bolnav”, sau „o rază de soare pătrunzând printre nori”. Oricum, e exact locul pe care-l căutam. Adică, asta e ideea centrului de echitaţie pe care vreau să-l înfiinţez – de a da o şansă copiilor handicapaţi, de a le da un loc sub soare.

— Vor avea soare din belşug, dar mai nimic altceva. Vei vedea; nu vor exista magazine, puncte de atracţie, nimic… mai ales că e atât de departe.

— Nici nu-i chiar atât de departe de oraş…

— Ah! Drumurile acelea şerpuitoare de pe coasta de vest… acolo chiar şi câteva mile pot însemna foarte mult. Nu ştiu de ce faci asta.

— De ce? Ochii ei mari deveniră brusc gânditori. Cred că este ceva ce mi-am dorit să fac de când am început să lucrez cu copii handicapaţi. M-am gândit tot timpul la asta, dar n-am spus niciodată nimănui – n-avea niciun rost, din moment ce tot nu puteam face nimic. Apoi, când unchiul Harry, binecuvântat fie sufletul său bun, ne-a lăsat fiecăreia din noi câte o jumătate din averea lui… Gata! S-a rezolvat totul!

— Copii handicapaţi? Helen făcu o figură nedumerită. Credeam că înfiinţezi o şcoală de echitaţie; nu mai înţeleg nimic.

— E vorba de o veche convingere a mea. Sunt sigură că dacă aceşti copii spastici ar putea fi urcaţi pe cal şi învăţaţi să călărească, ei bine, lucrul acesta ar face minuni pentru ei. Ar simţi că pot face şi ei ceva din ceea ce fac copiii obişnuiţi! I-ar ajuta enorm să fie încrezători în ei înşişi. După ce vor învăţa să călărească, relaxaţi şi fără teamă, poate că vor prinde curaj să încerce şi alte lucruri… lucruri pe care n-au visat niciodată că le pot face. În plus, le va face bine în multe alte privinţe: mişcare în aer liber, o mai mare mobilitate, o schimbare completă faţă de viaţa de la oraş. Doresc de atâta timp să pot realiza acest lucru şi acum… parcă totul a venit de la sine. Am permisiunea medicilor de a aduce acolo copiii. Sigur, nu va fi uşor… la început va fi nevoie de ambulanţe, terapeuţi, medici, pentru a fi siguri că nu există niciun pericol. Intenţionez să

montez o bară de susţinere specială de unde copiii să poată fi ridicaţi şi aşezaţi pe ponei.

— Un copil paralizat nu-şi va putea menţine niciodată echilibrul pe cal.

— Ba da, dacă poneiul este condus de cineva şi două ajutoare, de-o parte şi de alta, îl susţin cu o centură specială de siguranţă.

— Ce ajutoare?

— Prieteni, rude, oricine poate veni pentru o zi şi da o mână de ajutor. La nevoie, voi da anunţ în ziarele locale, la televizor sau la radio. Poate că unii dintre ei vor transporta şi copiii, cu maşina, ceea ce va constitui, de asemenea, un mare ajutor.

Helen părea să aibă însă un raţionament cu totul diferit.

— E o nebunie! Nu te gândeşti ce s-ar putea întâmpla?

— Ba da, dar tocmai în asta constă provocarea. Oricum, nu e o nebunie. Medicii şi terapeuţii cu care am discutat consideră că e o idee grozavă şi că merită încercată; ar putea însemna enorm pentru aceşti copii handicapaţi. Şi n-ar fi decât începutul! Dacă ar avea succes – şi ştiu sigur că va avea – proiectul va putea fi extins astfel încât să includă copii cu tot felul de alte handicapuri: orbi, surzi… tratamentul va trebui diversificat, dar toţi vor avea de câştigat. Imaginează-ţi, Helen! Un centru de echitaţie permanent pentru copii cu handicap!

— Pesemne îl moşteneşti pe tata, remarcă Helen posomorâtă. Erai prea mică şi nu cred că ţi-l mai aminteşti, dar tot aşa era şi el… ca tine… întotdeauna visa la câte un proiect grandios, gata să vândă totul pentru a finanţa cine ştie ce idee nesăbuită. Din fericire, mama îl ţinea cu picioarele pe pământ! Of! Dac-ai fi discutat mai întâi cu Allan! Nu te-ar fi lăsat niciodată să te arunci într-o astfel de afacere, aşa, cu ochii închişi.

— Ştiu că nu m-ar fi lăsat! Tocmai de aceea am procedat aşa. Allan ar fi ştiut totul legat de partea financiară, dar am vrut să mă descurc singură.

— Ai plătit deja?

— Da. Dacă nu e Rangiwahia, nu va mai fi nicăieri în altă parte, pentru mine; n-aş mai avea niciodată o asemenea şansă.

— Dacă ai putut cumpăra patruzeci de acri de pământ cu banii lăsaţi de unchiul Harry, înseamnă că e ceva în neregulă cu proprietatea…

— Chiar mi-au mai rămas bani.

— Atunci, sigur e ceva în neregulă! Liz, cum ai putut face aşa o prostie?

— N-ai dreptate. Avocatul m-a sunat la serviciu şi mi-a spus despre ce e vorba. Terenul e acoperit tot cu iarbă şi există o casă în care pot locui. Casa e locuită momentan de un îngrijitor şi de soţia lui, dar există trei dormitoare, aşa că bănuiesc că e foarte spaţioasă. Şi, n-o să-ţi vină să crezi, dar în aceeaşi zi mai apăruse un cumpărător; a trebuit să mă hotărăsc pe loc. Va fi bine, vei vedea. Proprietarii anteriori intenţionau să folosească locul respectiv tot ca şcoală de echitaţie. Există deja grajduri şi dependinţe, şi chiar doi ponei şi echipament de călărie, după câte mi-a spus avocatul.

— Avocaţii nu spun întotdeauna totul.

— Dacă este într-adevăr ceva foarte în neregulă, pot să vând; nu se poate să pierd revânzând pământul, mai ales că este vorba de o sumă mică.

— Nu fi atât de sigură. Vei vedea că e o capcană la mijloc. Şi-n plus, tot planul acesta al tău mi se pare mai mult un fel de operă de caritate. Cum crezi că-ţi vei putea câştiga existenţa din aşa ceva?

— Nu, n-am să pot.

— Acum ştiu sigur că eşti nebună. Şi din ce vei trăi?

— Un an, mă descurc! M-am gândit la toate. Am economisit destui bani din salariul de la institut pentru a putea rezista timp de douăsprezece luni. Dacă situaţia devine critică, aş putea permite şi accesul copiilor normali, la sfârşit de săptămână şi chiar adulţilor… oricui ar dori să facă o plimbare călare la ţară. Şi pentru ponei va fi bine: îşi vor păstra antrenamentul. Ca să nu mai vorbesc despre

Red; nu va mai trebui să se limiteze la un manej o dată la câteva săptămâni, ci va avea la dispoziţie întinderi nesfârşite de iarbă, aer curat…

— Nu eram îngrijorată în privinţa lui Red! Când ai spus că intenţionezi să pleci?

— Săptămâna viitoare.

— Săptămâna viitoare! Era de aşteptat de la tine; impulsivă până la prostie! Sigur, nu spun că nu e o idee bună pentru acei copii; într-adevăr, le-ar da încredere în ei înşişi, dar de ce să nu facă asta o organizaţie caritabilă care dispune de pe o mulţime de fonduri?

— Dacă nu iniţiez eu acest proiect, nimeni altcineva n-o va face.

— Nici măcar n-ai mers să vezi locul?

— N-am avut timp şi, de fapt, nici nu e necesar. Dacă e un loc potrivit pentru călărie, sunt câţiva ponei şi unde să locuiesc, e suficient pentru mine.

— Auzi, „nu e necesar!” repetă Helen ridicându-şi privirea exasperată spre tavan. Aşa faci întotdeauna: te repezi nebuneşte fără să-ţi pese că nu mai e cale de întoarcere, renunţi la un post bun şi te aventurezi într-o utopie, doar pentru că ţi-e milă de copiii aceia. Şi mie mi-e milă de ei, tuturor ne este, dar… Pe tine nu te interesează ceea ce este cu adevărat important.

— De exemplu?

— Dacă te-ai gândi să te căsătoreşti…

— Ah…

Liz îşi întoarse capul într-o parte, înainte ca sora ei să ghicească motivul pentru care privirea i se întunecă brusc. Dac-ar şti Helen de câte ori nu visase ea anul trecut la căsătorie!… Leon a fost cel pe care nu l-a interesat subiectul, cel puţin nu în privinţa ei.

Helen, la rândul ei, îşi privi gânditoare sora mai mică. Ea, care era atât de pedantă în ceea ce priveşte ţinuta sa, de altminteri mereu impecabilă, privi exasperată spre Liz: mignonă, brunetă, ochi căprui enormi care oglindeau fiecare schimbare de expresie, gură mică, încântător conturată, maxilar fin, păr lung prins neglijent

la spate, pielea fină, fără nicio urmă de fard. Purta o bluză şcolărească albă din bumbac, blugi decoloraţi, sandale din cauciuc din care se vedeau picioarele bronzate.

— Nu pentru că bărbaţii n-ar fi atraşi de tine… Sunt, într-un fel… Probabil ochii tăi îi atrag; te fac să pari de şaptesprezece ani, nu de douăzeci şi doi. Liz făcu ochii mari şi-şi încreţi nasul mic, drept, cu o expresie zeflemitoare. Dacă ai cunoaşte un bărbat cumsecade… Doar ai ocazii.

— Da…

— Dar nu încerci, asta e! Uite, de exemplu Neville, vecinul nostru. De când ai petrecut acea vacanţă cu noi, se pare că s-a îndrăgostit de tine. Mereu mă sună şi mă-ntreabă de ce nu te invit în weekend la noi. Atunci, când am fost toţi împreună, nu-şi putea lua ochii de la tine. Nu se poate să nu fi observat.

— Sigur c-am observat. De aceea nici n-am mai venit!

— Sigur, niciodată nu faci ceea ce trebuie. Ai putea avea un post de asistentă medicală bine plătit, o casă frumoasă şi pe Neville. De ce nu vrei să te gândeşti?

Liz se gândi puţin la Neville, la părul lui castaniu pieptănat întotdeauna îngrijit şi la viaţa liniştită şi anostă pe care, fără îndoială, plănuia cu mintea lui ordonată de contabil să i-o ofere şi-l îndepărtă imediat din perspectiva sa.

— Ţi-am mai spus, pur şi simplu nu te interesează.

— Necazul cu tine este că ai această idee fixă: căsătoria. Pentru că tu ai un bărbat atât de drăguţ ca Allan lângă tine, acum încerci să convingi pe toată lumea de binefacerile căsătoriei. Dar, Dumnezeule, nu cu Neville!

— Ar fi un soţ minunat pentru orice fată.

— Pentru orice altă fată, râse Liz.

— Pur şi simplu nu te înţeleg. Nu vei cunoaşte pe nimeni în acea pustietate. Am fost o dată în regiunea aceea şi, crede-mă, parcă e capătul lumii; nimic altceva decât stânci, talazuri spărgându-se în nisipul negru, desişuri…

— Poteci liniştite pe care copiii să se plimbe călare în voie.

Se obişnuise cu prevestirile sumbre prin care Helen anunţa o catastrofă iminentă şi nici nu le mai lua în seamă; de fapt, era încă din copilărie obişnuită cu atitudinea protectoare a surorii ei mai mari. Probabil din cauză că îşi pierduseră părinţii când erau mici – Helen avea doar zece ani, iar Liz era cu mult mai mică.

Indiferent de ceea ce spunea Helen sau oricine altcineva, Liz intenţiona să nu rateze ocazia aceea unică şi, chiar dacă munca era neplătită, cel puţin îi aducea satisfacţie. Un loc la ţară şi, în acelaşi timp, pe malul mării. Simţea deja în nări mirosul mării, parfumul florilor sălbatice şi al ierbii. Va fi un punct de început şi pentru ea; într-un fel, va fi o vacanţă şi, chiar dacă lucrurile nu vor merge aşa cum îşi doreşte ea, cel puţin a încercat. În definitiv, un an nu e o veşnicie.

Liz redeveni atentă la drumul din faţa sa şi, brusc, o copleşi o senzaţie de izolare. Vândut desena modele în nisip şi împrăştia spuma valurilor. Se hotărî să facă o pauză ca să înoate în golful singuratic. Acum, că ajunsese deja pe coastă, nu putea fi prea departe de destinaţie şi o baie în apa răcoroasă era tot ce-i trebuia. Soarele puternic îi va usca şortul şi cămaşa cu care era îmbrăcată şi care aveau să suplinească absenţa costumului de baie, aşa că va ajunge la destinaţie într-o stare destul de prezentabilă.

— Nu durează mult, amice! îşi asigură ea calul, mângâindu-l uşor pe gât şi verificând dacă se simte bine, după care porni prin nisipul fierbinte.

Când ajunse pe ţărm, se lăsă în voia valurilor, ademenită de jocul picăturilor de apă, răsfăţată de răcoarea lor şi cu greu se hotărî să renunţe la acest deliciu. Se plimbă până la capătul golfului, în briza mării, sperând ca hainele de pe ea să se usuce destul de repede, imaginându-şi figura îngrozită a surorii ei la vederea scenei şi comentariul ei ironic: „Liz, vei ajunge acolo ca un şobolan înecat!”

Brusc, o umbră profilată pe apa mării o anunţa că nu e singură pe plajă. Se-ntoarse uimită, şi văzu un tânăr bronzat care-i aruncă un zâmbet scurt înainte de a plonja

în valuri. Rămase să privească silueta înaltă a bărbatului îmbrăcat cu un tricou portocaliu şi un şort decolorat, trecând repede prin faţa ei, spre un punct stâncos şi observă că acesta ducea cu el un „kon-tiki”, o ambarcaţie mică de pescuit. Nu se vedea nicio altă maşină în afară de a ei, aşa că Liz trase concluzia că trebuie să fi fost vreun fermier care coborâse de pe dealul din apropiere.

Ciudat cum chipul lui, văzut o fracţiune de secundă, i se întipări în minte: trăsături puternice, păr negru... dar mai ales expresia aceea de vitalitate, debordând de viaţă. Desigur, îi reţinuse atenţia pentru că era o curiozitate, având în vedere ce puţin populată era acea zonă; era aşadar normal ca orice întâlnire să nu treacă neobservată, mai ales că individul se-ntâmpla să fie foarte atrăgător – verdict neaşteptat pe care subconştientul ei îl formulă.

Îl mai văzu încă o dată, aşteptând ca vântul să-i pună în mişcare barca şi în cele din urmă, lansându-şi micul kon-tiki.

Străinul continua să-i atragă atenţia: lat în umeri, ţinându-se foarte drept, era categoric o imagine la care merita să priveşti, fie numai pentru contrastul pe care pielea foarte bronzată şi portocaliul viu al cămăşii îl făceau cu albastrul mării. În acel moment şi el o văzu şi-şi ridică mâna, într-un gest de salut. Liz, jenată de a fi fost surprinsă privind atât de deschis, răspunse schiţând şi ea la rândul său un salut, apoi se-ntoarse repede, căutând un punct solid de sprijin de unde să poată sări pe o stâncă, scurtând astfel drumul înapoi.

— Nu sări! auzi ea deodată, în timp ce tocmai îşi lua avânt. Aşteaptă-mă! strigă el din nou, grăbindu-se spre ea. E periculos să traversezi pe acolo. Există un loc mai bun. Vin acum să-ţi arăt.

— Nu e nicio problemă! strigă Liz peste umăr, încercând s-acopere vuietul unui talaz care se spărgea de stâncă.

— Nu încerca să sari!

Liz se hotărî să-i ignore sfatul. Ce era asta? O încercare de a face în mod original cunoştinţă cu ea? Dacă

voia s-o mai vadă, putea foarte bine s-aştepte pe stânci, vizavi. Cât despre pericolul de a sări peste acea spărtură în stânci… e adevărat, nu era prea îngustă, dar nici imposibil de sărit.

Aproape că necunoscutul o ajunsese, când Liz, după ce aşteptase ca vântul să spulbere trena de spumă a ultimului val spart, îşi luă avânt, considerând că e momentul potrivit să sară pe stânca din faţă. Se-ntâmplă, însă, să-şi piardă echilibrul la aterizare şi, deşi-ncercă să se agaţe de ceva, căzu pe stânca de dedesubt; îşi dădu seama că se lovise la cap de unul din colţurile ascuţite ale acesteia şi în aceeaşi clipă, un zid de apă rostogolindu-se ameninţător spre ea explodă într-o miriadă de schije de spumă, târând-o într-un vârtej şi făcând-o să se rostogolească, neputincioasă, ca o păpuşă de cârpă. Încercă din răsputeri să se lupte cu valul şi să iasă la suprafaţă; reuşi în cele din urmă, aproape sufocându-se, ca imediat un alt val s-o târască nemilos afundând-o din ce în ce mai adânc. Nu mai avu putere şi cedă – era mai uşor să se lase purtată repede, tot mai repede, de-a lungul unui tunel întunecat unde, în scurt timp, n-a mai fost nimic, decât un hău imens.

Îşi reveni cu greu, vag conştientă că se află într-un loc umbrit. Auzea picăturile de apă scurgându-se pe pereţii încrustaţi cu ferigi ai unei grote. Care grotă? Şi cine era bărbatul îngenuncheat lângă ea care o privea atent şi pe a cărui faţă apăru o expresie de uşurare în momentul în care deschise ochii?

— Ce s-a întâmplat?

— Ai alunecat pe stâncă, ai căzut, apoi un val uriaş te-a aruncat în mare. Credeam că nu voi mai ajunge niciodată la tine.

— Aha…

Deocamdată, se simţea în siguranţă şi era mulţumită. Nu era încă pe deplin conştientă şi explicaţia lui îi era de-ajuns. Pe de altă parte, mintea ei se încăpăţâna să găsească amănunte şi puncte de sprijin, dar totul era încă prea înceţoşat. Încercă să se ridice, dar în clipa aceea

figura lui deveni neclară şi Liz se prăbuşi din nou în braţele străinului. Uimită, îşi duse mâna la frunte, dar el i-o îndepărtă repede.

— Hei, nu atinge! Doar nu vrei să-ncepi să sângerezi iar!

În mintea ei, totul devenea din ce în ce mai confuz. Ce să nu atingă? Părea un bandaj. Încerca să pună frânturi de imagini cap la cap, dar îi era greu să se concentreze.

— Nu înţeleg.

— Nici nu-ncerca. Te-ai lovit la cap când ai căzut; nu e foarte grav, dar ai sângerat mult! E riscant să sari de acolo; stâncile sunt foarte alunecoase. Apoi, a mai fost şi valul acela mare care te-a târât… credeam că nu voi reuşi s-ajung la tine. Am urlat, am încercat să te avertizez să nu sari, dar probabil nu m-ai auzit din cauza vântului.

Pentru prima dată în viaţă, Liz ascunse adevărul, nerecunoscând că-şi imaginase că individul n-avea altă intenţie decât să facă o cunoştinţă ocazională cu o fată pe plajă.

— Acum te simţi bine?

— Da, sigur!

Pentru a-i dovedi, se forţă să se ridice în poziţie şezând şi se trezi privindu-l drept în faţă pe bărbatul care stătea încă în genunchi lângă ea. Rămase câteva clipe uimită în faţa ochilor lui căprui extrem de luminoşi, apoi, stânjenită în mod inexplicabil, îşi întoarse privirea.

— Îmi amintesc, acum! Valul acela uriaş… m-a înghiţit pur şi simplu, fără să pot face nimic. Probabil ai înotat până la mine şi m-ai salvat. Îţi…

— S-a întâmplat să fiu la momentul şi la locul potrivit, spuse el, oprind-o de a-i mulţumi. Din fericire…

Liz îşi aminti acele clipe de groază trăite şi-şi dădu seama că fusese la un pas de a-şi pierde viaţa, indiferent de cum încerca el să-şi minimalizeze fapta. îi datora viaţa, dar nu găsea cuvintele potrivite să-i mulţumească. Va mai încerca o dată, însă fără să-l privească; expresia din ochii lui o tulbura în mod inexplicabil.

— Cred că-ţi datorez…

— Să nu mai discutăm despre asta. Numeşte-o mai bine un bun antrenament. Avem o mulţime de cazuri în plin sezon, dar acum e cam devreme; tu ai fost primul caz.

Liz îşi amintea vag că trecuse de o clădire mică venind spre plajă – probabil Centrul de Salvamari. Iar el, însemna că este membru al echipei de salvamari, ceea ce explica şi statura lui atletică.

— Aceea de sub copaci e maşina ta? Crezi că poţi ajunge până acolo?

— Sigur, acum pot merge fără efort.

Se ridică repede în picioare, dar imediat pereţii grotei începură să se mişte în mod alarmant, astfel încât trebui să se sprijine de suprafaţa lor umedă, acoperită de muşchi.

— Văd; va trebui să apelezi la un mod de deplasare mai rapid şi mai sigur.

Înainte de a-şi da bine seama ce se întâmplă, Liz simţi cum braţele lui puternice o ridică. Era atât de surprinsă, încât nu putu spune nimic. Oricum, n-ar fi avut niciun fel de importanţă dac-ar fi protestat, pentru că individul părea neabătut de la hotărârea luată. Cu o delicateţe deosebită, o purta în braţe fără niciun efort, lăsând chiar impresia că-i face plăcere.

— Cum te cheamă? întrebă el zâmbind, surprinzând-o privindu-l curioasă.

— Elizabeth, dar mi se spune Liz.

— Bun. Eu sunt Peter – Peter Farraday.

Când ajunseră în dreptul maşinii, o aşeză uşor pe iarbă, la umbra copacilor.

— Mă simt bine, acum. Mulţumesc pentru tot. Bietul Red, cred că nu mai speră să mă vadă. Brusc, avu un fior gândindu-se că s-ar fi putut chiar întâmpla acest lucru. Bine… cred c-ar trebui să plec, acum.

— Stai puţin… Geamantane, calul în remorcă… mai ai mult de mers astăzi?

— Nu chiar.

— Ştii bine că nu poţi conduce încă. Mai bine lasă-mă să te conduc la mine acasă, poţi să te schimbi cu haine

uscate, să-ţi schimbi bandajul… Doar nu eşti chiar atât de grăbită. Trebuie s-anunţi pe cineva că întârzii?

— Nu.

— Bine, atunci, vino cu mine.

Din nou, orice încercare din partea ei de a i se împotrivi păru o pierdere inutilă de timp. Urcară amândoi în maşină şi imediat apărură şi doi câini – câinii lui care îl însoţiseră la plajă şi care se instalară imediat pe bancheta din spate printre cutii şi harnaşamente.

Drumul şerpuia urcând în pantă abruptă dealurile acoperite de vegetaţie. Aproape ascunsă de ferigile uriaşe, o poartă purta o plăcuţă pe care era inscripţionat cu litere şterse „Ferma Arundel” şi o alta mai nouă pe care scria „Vânatul interzis”. Intrară cu maşina şi, la mică distanţă, Peter coborî încă de două ori pentru a mai deschide două porţi alături de care tăbliţele fixate în trunchiurile copacilor anunţau: „Interzis a se face foc. Accesul interzis. Drum particular”.

— E proprietatea ta?

— Da.

— Ai pus o mulţime de afişe şi-ai arătat clar ce vrei. Dar aici, la ţară, e un loc atât de liniştit, încât nu cred… adică… ai într-adevăr nevoie de ele?

— Da, am nevoie de ele.

O anumită încordare a bărbiei lui o avertiză pe Liz că e mai bine să nu continue subiectul.

— Cred că se vede la depărtare de mile de aici, din vârful dealului!

— E una dintre cele mai frumoase perspective, încuviinţă el, faţa luminându-i-se deodată de plăcere. Cuprinzi întregul golf cu privirea. Gata, am ajuns.

Frână în faţa unor trepte de lemn tocite care duceau spre o verandă întinzându-se pe toată lungimea casei vechi în stil colonial.

— Te simţi bine? o întrebă el, privind-o cu atenţie, după ce coborî şi-i deschise şi ei portiera, invitând-o să coboare.

— Da, sigur. Persistenţa acelei ameţeli era îngrozitor

de supărătoare, însă în niciun caz n-ar fi recunoscut; îşi adună toată puterea şi urcă treptele în pas cu el.

O invită într-un living spaţios cu fotolii confortabile şi o canapea veche, masivă, acoperită cu o cuvertură cu motive florale în culori vii, proaspete. Buchetul enorm de flori aranjat în vaza de pe o măsuţă joasă era indiciul clar al unei prezenţe feminine. În mod absurd, Liz simţi o oarecare dezamăgire; nici ea nu ştia de ce, poate din scuză că era singur când îl întâlnise, presupusese că e necăsătorit.

— Hei, Kate, eşti pe aici? strigă el, aplecându-se deasupra unei ferestre larg deschise. N-are niciun rost să mai încerc… De când s-a apucat de grădinărit, nu se mai dezlipeşte de parcela din vale; stă acolo ore în şir. În orice caz, ştiu ce-ţi trebuie. Merse la barul din colţul camerei şi turnă puţin coniac într-un pahar pe care apoi îl întinse spre ea.

— Chiar trebuie?

Se strâmbă, dar îl ascultă; câteva clipe mai târziu, trebui să recunoască în sinea ei că Peter avusese dreptate: sângele i se pusese deja în mişcare, alungând ultimele rămăşiţe ale slăbiciunii. Ridicându-se să aşeze paharul pe policioara căminului, rămase privind uluită imaginea ei reflectată în oglindă: un bandaj ud, portocaliu – făcut dintr-o fâşie din cămaşa lui Peter – pătat de sânge, unghiile rupte, hainele ude pline de nisip negru… Spera din tot sufletul ca acea Kate să nu-şi facă apariţia înainte ca ea să poată fugi cumva din casă.

— Geanta ta de voiaj este în camera de alături, spuse el parcă i-ar fi citit gândurile. Baia e la capătul coridorului; poţi să faci un duş – te vei simţi mult revigorată. Kate nu m-ar ierta niciodată dacă te-aş lăsa să pleci aşa, continuă el, văzând-o că ezită stânjenită.

La auzul acelui nume, Liz se hotărî imediat şi, după puţin timp, în salon reveni o fată zveltă, delicată, mignonă, cu ochi căprui enormi, tenul bronzat, părul încă umed pieptănat îngrijit şi lăsat liber pe umeri, îmbrăcată cu o cămaşă crem din mătase şi blugi decoloraţi, haine al căror

atribut esenţial consta în faptul că erau uscate.

— Aşa e mai bine?

— Mai bine? Este… tăcu, amuzat şi surprins, cu o privire strălucind de admiraţie.

— …cu totul altceva?

— Un mic amănunt… Se duse la o cutiuţă de pe cămin şi luă un plasture mic pe care i-l lipi cu degete îndemânatice pe frunte, unde se mai vedea încă o mică tăietură. Am făcut cafea.

Liz luă ceaşca pe care i-o întinse şi se duse să se aşeze lângă fereastră. Se-ntreba ce-ar spune Kate dac-ar veni în acel moment şi şi-ar găsi soţul la cafea cu o necunoscută; dar, probabil că pentru cei ce locuiau în zona aceea de coastă periculoasă, nu era ceva neobişnuit să fie aduşi acasă la ei diverşi accidentaţi.

— De-aici se vede până în golf. Sus, pe stânci, este un punct de supraveghere al salvamarilor.

— Un loc grozav! Şi pentru pescuit, adăugă el, venind lângă ea.

— Pescuit! Brusc, îşi aduse aminte că, de fapt, asta făcea Peter în mica lui barcă. Sper că nu ţi-am stricat programul.

— Nu… De obicei las undiţele câteva ore şi-apoi merg să văd rezultatul. Mergi departe?

— Ah, nici nu-ţi imaginezi…

— Povesteşte-mi.

— Am cumpărat o proprietate – nu poate fi prea departe de aici. Intenţionez să înfiinţez o şcoală de echitaţie pentru copii.

— Echitaţie? Nu cumva e vorba despre Rangiwahia? întrebă el pe un ton tăios.

— Ba da! Eu sunt proprietara.

Peter nu părea deloc impresionat, ci mai degrabă surprins şi, brusc, circumspect.

— Ai spus c-ai cumpărat-o?

— Da… Ce-i rău în faptul că înfiinţez o şcoală de echitaţie?

— Nimic… deocamdată.

Liz hotărî să-i ignore atitudinea. În definitiv, nu-l privea deloc ce face ea cu banii.

— Nu mi-a venit să cred, începu ea să povestească, plină de entuziasm. Doream de mult timp să fac ceva asemănător, dar pur şi simplu n-aveam destui bani… proprietăţile sunt mult prea scumpe, cu mult peste ceea ce-mi puteam permite. Apoi, s-a întâmplat ceva minunat: am primit o moştenire, nu mare, dar suficient… Din clipa în care am văzut anunţul în ziar, am ştiut că este exact ceea ce căutam. Scria: patruzeci de acri de pământ, iarbă, o casă… asta înseamnă că am unde să locuiesc… dependinţe… adică voi avea unde să ţin harnaşamentele, chiar şi doi ponei. Acesta va fi doar începutul. Aruncă o privire spre el, dar nu văzu decât dezaprobare pe chipul lui.

— N-ai văzut locul înainte de a-l cumpăra?

— Nu! simţea că nu mai suportă atitudinea lui descurajatoare. Eşti la fel de rău ca Helen!

— Da? Şi cine-i Helen?

— Sora mea; tot aşa vorbeşte şi ea, ca să-mi strice toată plăcerea. S-ar spune că înfiinţarea unui centru de echitaţie pentru copii ar fi cel mai îngrozitor lucru. Dar voi reuşi şi dacă Rangiwahia este aşa cum sper…

— Vei vedea curând, spuse el calm, privirea lui căpătând o expresie de nepătruns. Fumezi?

— Nu acum, mulţumesc. Trebuie să plec. Abia aştept s-o văd.

— Te deranjează dacă-mi aprind o ţigară?

— Sigur că nu.

— Te duc eu acolo.

— Nu, te rog. Acum mă simt bine. Nu e nevoie…

— Totuşi, te duc. Ai primit deja o lovitură astăzi.

Liz nu înţelese bine ce însemnau aceste cuvinte, dar oricum, o neliniştea.

— E departe?

— Deloc; după deal.

Aşadar, acest bărbat imprevizibil care o deranja şi o atrăgea în acelaşi timp, avea să fie vecinul ei cel mai

apropiat.

— Crezi c-am putea pleca acum?

N-ar fi vrut ca soţia lui să vină tocmai acum şi s-o găsească acolo, ar trebui să dea explicaţii şi, oricum, accidentul se-ntâmplase din cauza neatenţiei ei. În plus, era curioasă să-şi vadă cât mai repede proprietatea.

— Bine! Să mergem.

— N-ar trebui să spăl ceştile?

— Nu-ţi face griji! Le spală Kate când vine.

Liz ieşi, bucuroasă că nu fusese nevoită s-o întâlnească pe Kate. Ei, de exemplu, dac-ar fi fost soţia lui, nu i-ar fi făcut mare plăcere să găsească… se opri, intrigată de direcţia în care gândul ei rătăcise pentru o clipă.

— Bine, dar cum te vei întoarce?

— Este aproape, dacă ştii scurtăturile.

— Creşti oi, aici?

— La Arundel? Da. Părinţii mei au de asemenea o fermă de oi, undeva mai departe, pe coastă. Acolo am crescut. La început, mi-a fost greu când am venit aici – totul era aproape numai buruieni şi tufişuri. Încet-încet, am defrişat zona, cu excepţia văilor dintre dealuri.

— Lucrezi singur?

— Am cu mine câţiva băieţi care m-ajută. Uite-l pe unul din ei! indică el în depărtare spre un motociclist care cobora dealul în viteză mare. Lui Wayne îi place să meargă pe motocicletă, dar Tim e ca mine – preferă să meargă călare; cred că e ceva ce înţelegi foarte bine… Apoi, aruncând o privire în oglinda retrovizoare: calul tău participă la concursuri?

— Ah, a câştigat o mulţime de premii. Faţa ei strălucea de plăcere, ca de fiecare dată când vorbea despre Red. O dată a câştigat cea mai mare distincţie la un concurs de călărie. Nu m-am simţit niciodată atât de mândră ca atunci. Numai că… în ultimele două sezoane l-am cam neglijat. Era destul de greu să locuiesc cu el în oraş; trebuia să-l duc la păscut la distanţă de câteva mile, în suburbie şi-n ultimul timp am avut un program foarte

încărcat la spital… Vocea îi deveni şovăitoare; de fapt, adevărul era altul: din cauza lui Leon, renunţase la activităţile în aer liber, deşi o pasionau. Dar el n-avea timp pentru cai şi călărit, iar ea renunţase la plăcerile ei pentru el. Abia aştept s-o instalez pe Red în acelaşi loc în care locuiesc şi eu, nu să-l am la douăzeci de mile depărtare de casă! Când trecură de ultima poartă, îşi dădu seama că părăsise Arundel şi, din şoseaua principală, se-ndreptau spre o deschizătură într-un gard lung de hotar alcătuit din pini. Doar nu e Rangiwahia…

— Ba da, ştii bine că da…

Poarta din sârmă ghimpată şi bambus zăcea trântită în iarba înaltă de la intrare.

— Nu se poate… adică… nu m-am aşteptat să fie aşa!

Capitolul 2

Peter Farraday nu răspunse, iar Liz privea consternată padocul denivelat, neamenajat, pe care mergeau. În faţă se vedea o casă din lemn cu acoperiş roşu, care necesita vopsire şi reparaţii urgente şi, după ce parcurseră o alee mărginită de trandafiri şi arbuşti crescuţi neglijent în toate direcţiile, imaginea deveni şi mai dezolantă. Pajiştea din jurul clădirilor fusese tunsă recent, dar casă, văzută de aproape, era o privelişte dezolantă: vopseaua de pe pereţi era scorojită, iar treptele de la intrarea principală păreau pe punctul de a se dezintegra, roase de putregai. La mică distanţă, pe alee, era un şopron enorm gol, cu uşile deschise larg, atârnând în balamale – probabil grajdul menţionat în anunţ.

— Priveliştea este totuşi fantastică, încercă Liz să se agaţe de singurul aspect care era conform aşteptărilor ei. Aproape la fel de frumoasă ca aceea care se vede de la tine… se opri, pentru a mai face vreo comparaţie între ferma lui de o mie de acri şi proprietatea ei în paragină. Şi… mai este un avantaj: o mulţime de iarbă peste tot…

— Întotdeauna e aşa în această perioadă a anului.

— Dar grajdurile? îşi punea abia acum această întrebare, deşi ar fi trebuit să se gândească de la bun început.

— Care grajduri?

Da, îşi dădu seama că Peter avea dreptate. Pe porţiuni mici, gardul de împrejmuire era intact, dar în cea mai mare parte stâlpii erau căzuţi şi ruginiţi, cu sârmele desprinse, astfel încât orice turme de oi puteau intra şi ieşi în voie. Probabil de aceea şi poarta de la intrare fusese lăsată trântită la pământ – închisă sau deschisă, era oricum acelaşi lucru.

— Caii... parcă i-am zărind păscând în spatele şopronului, încercă ea să se agaţe de ultima speranţă.

Peter îi aruncă o privire sardonică, făcând-o să regrete că i-a îngăduit s-o însoţească. Liz coborî rapid din maşină şi porni hotărâtă de-a lungul aleii, croindu-şi drum printre tufele ce se agăţau de ea, încâlcite şi spinoase. Se aştepta deja la ce era mai rău, dar tocmai de aceea voia să treacă de momentul confruntării cât mai repede. Deşi neinvitat, Peter o ajunse din urmă, mergând acum alături de ea. Trecură de şopronul gol care adăpostea doar câteva hamuri plesnite şi putrede şi un sac plin rezemat undeva, într-un colţ, iar în spatele lui, într-adevăr, păşteau doi ponei. Dintr-o privire, Liz îşi dădu seama că erau bătrâni. Unul din ei, cel pestriţ, obişnuit să primească pâine şi morcovi, se apropie de ea, şchiopătând dar plin de speranţă. Liz îi examină copita, pipăind umflătura tare de pe pinten.

— Nu cred că se mai poate face ceva, spuse Peter. De acum, infirmitatea lui e permanentă.

Avea dreptate, ca întotdeauna. Oftând, Liz se-ntoarse spre celălalt ponei, cel murg, care venea deja în trap spre ea. Cum şi acesta avea un defect – o zvâcnire înapoi, însemna că amândoi caii erau inutilizabili.

— Nu prea corespunde aşteptărilor, nu-i aşa?

Se părea că nimic nu poate fi ascuns privirii lui cercetătoare.

— Nu prea.

— Am încercat să te previn.

Liz nu răspunse; se gândi, enervată, că Peter părea să-şi fi făcut un obicei în a avertiza asupra pericolelor, fără

niciun succes însă. Hotărât lucru, era o zi în care şansa nu-i surâdea deloc.

— Se poate renova. Mă duc să-ţi aduc calul; cred că s-a săturat săracul, de stat în remorcă. Poate sta împreună cu poneii?

— Da, sigur.

Oricum, nu mai avea niciun fel de importanţă după tot ce i se întâmplase în ziua aceea.

Eliberat din captivitate, Red începu să cerceteze imediat teritoriul, iar Liz, privind într-o doară spre un şopron mare, nu departe de casă, porni într-acolo, împinsă de curiozitate. Spre surprinderea ei, când Peter deschise uşa, văzu o încăpere spaţioasă şi înaltă, cu o masă lungă sub o fereastră; pe masă, un telefon. Desigur, n-a fost nicio surpriză să constate că linia era decuplată, dar clădirea, cel puţin, părea o construcţie mai recentă şi mai solidă.

— Mă întreb la ce-o fi servit iniţial... spuse ea, trecând în revistă din nou fiecare amănunt.

— Primii proprietari aveau o fermă de păsări; aici era clocitoarea.

„Clocitoarea!” Liz avu un moment ce friza isteria, dar o voce necunoscută o temperă.

— Bună ziua! îmi pare rău că n-am auzit maşina, altfel aş fi ieşit să vă întâmpin. O femeie înaltă, cu trăsături cam colţuroase, de vârstă mijlocie, stătea în pragul uşii; părul ei sur, sinuos, era ca un nimb luminos în jurul capului. Ne întrebam, Stan şi cu mine, dacă veţi ajunge aici înainte de a se însera, spuse ea cu un zâmbet larg.

— Da, iată-mă. Dumneavoastră sunteţi...

— Familia Evelyn şi Stan Gallagher. Luna trecută, când am auzit că ferma e nelocuită, ne-am mutat aici. Dar casa e foarte spaţioasă şi e loc pentru toţi. Intraţi. Merg să-l chem pe Stan.

Nu a mai fost necesar, pentru că imediat, un bărbat robust de aproximativ şaizeci de ani, veni spre ei şi dădu mâna cu Liz.

— Ne-am gândit să căutăm de lucru, ceva mai uşor în această regiune, explică femeia cu o uşoară nelinişte. Am

putea să mai rămânem un timp? Desigur, am plăti chiria corespunzătoare.

— Evvie găteşte grozav! spuse soţul ei, zâmbind timid.

— Iar el se pricepe la orice reparaţie.

— Nu văd de ce nu s-ar putea. Sunteţi amândoi bineveniţi să rămâneţi un timp. Încă nu sunt sigură ce planuri de viitor am.

— Este foarte bine pentru noi, spuse Evelyn uşurată. Acum, să intrăm, ca să vedeţi casa. Nici noi nu suntem aici de mult timp, dar acum, dacă rămânem, vom renova puţin camerele. Stan se pricepe la zugrăvit şi la tapetat şi se pare că de asta e nevoie aici în primul rând. Peter, vii şi tu cu noi?

— Mulţumesc, doamnă Gallagher, dar trebuie să plec. Liz, culcă-te devreme. Mâine vei avea tot timpul să te gândeşti la ceea ce ai de făcut. Şi, dacă apare ceva în neregulă… ceva, oricât de neînsemnat… o durere de cap, o ameţeală, orice… sună-mă la Arundel şi vin imediat cu doctorul. Liz a căzut de pe stâncă azi, le explică el celor doi.

— Nu-ţi face griji, o vom supraveghea.

— Atunci, plec. La revedere.

— Aşteaptă puţin, strigă Liz, pornind imediat pentru a-l ajunge din urmă. Voiam să-ţi mulţumesc pentru tot. Şi, te rog, cere scuze din partea mea soţiei tale pentru nisipul pe care l-am lăsat pe covor.

— Cui? Soţiei mele? Ah, te referi la Kate! Ei, nu prea e de vârsta mea… firesc pentru o mătuşă, nu crezi? Să-ţi spun ceva, Liz: când voi găsi fata potrivită, vei fi prima care vei afla.

Liz se-ntoarse, răvăşită de gânduri şi emoţii; nu ştia ce să mai creadă despre el. În plus, o înnebunea ideea că-i era atât de îndatorată.

— Am auzit fără să vreau, spuse Evelyn, venind spre ea. Kate e o rudă a lui Peter Farraday şi face menajul pentru el şi cei doi băieţi care lucrează la fermă. Se pare că nu vor mai avea nevoie de ea multă vreme, după cum se

vorbeşte pe aici. Stan şi cu mine am locuit în acest district cu câţiva ani înainte, iar pe vremea aceea Peter era îndrăgostit de o fată de aici, Beryl... Beryl Manning, se numeşte acum. Pe atunci, trăiau părinţii ei şi aveau o fermă imensă nu departe de aici. Apoi, brusc, a fost o neînţelegere... Nimeni nu a ştiut exact despre ce-a fost vorba, dar Beryl a fugit in Queensland şi după un timp am auzit că s-a căsătorit cu un crescător de vite de acolo, un văduv cu un fiu, un tânăr pe nume Darryl pe care ea îl iubeşte ca pe propriul ei fiu. Beryl s-a întors aici doar pentru o vizită, dar a rămas de câteva luni; locuieşte cu Darryl şi cu mătuşa ei Olga la vechea fermă. Acum, că Beryl e liberă...

— Liberă? Liz nu se putu abţine să nu-ntrebe, deşi ştia că încurajează bârfa.

— Ah, nu ţi-am spus că soţul ei a murit acum câteva luni din cauza unui stop cardiac. Era mult mai în vârstă decât ea. În orice caz, nu are probleme financiare. Se spune că soţul ei era extrem de bogat şi, de fapt, şi ea avea o situaţie materială foarte bună, chiar înainte de a se căsători cu el. Nu are niciun fel de probleme nici în privinţa proprietăţii. Administratorul care a avut grijă de fermă de când au murit părinţii ei a plecat acum o lună, dar ea a chemat un altul din Australia, care locuieşte acum tot la fermă. Când s-a întors aici, Beryl arăta superb, ca-ntotdeauna; întotdeauna am considerat-o cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Am zărit-o zilele trecute şi este exact aşa cum o ştiam; nu mai este tânără, dar pare tânără şi asta contează. Nu e tipul de femeie pe care un bărbat s-o uite uşor. Nu ştiu ce-a adus-o în colţul acesta de lume, dar o femeie ca ea putea trăi în orice capitală europeană. Sau ce o reţine aici. Întotdeauna spunea că urăşte viaţa la ţară şi totuşi, acum se pare că n-are nicio intenţie de a pleca.

— Poate are prietene aici?

— N-o interesează prietenele şi toţi bărbaţii pe care-i cunoştea aici sunt însuraţi acum... cu excepţia lui Peter. Eh, ea întotdeauna îşi atinge scopul... în sfârşit, treaba ei.

Ştii, continuă ea după o scurtă pauză, văzându-l pe Peter cum te priveşte direct în ochi, nu-ţi vine să crezi ce s-a întâmplat cu puţin timp în urmă între el şi fostul proprietar al acestui loc. Nouă ne-au povestit părinţii lui Lance Pritchard.

— Veniţi în casă, le propuse Stan, venindu-le în întâmpinare, ca apoi să intre toţi trei în livingul sărăcăcios mobilat. Ceea ce se vede de la fereastră compensează multe din inconvenientele de aici.

Într-adevăr, când Stan ridică puţin draperia uzată din catifea, marea, dealurile acoperite de arbuşti şi golfurile îndepărtate se înfăţişară vederii într-o panoramă superbă. Şi totuşi, lui Liz îi era greu să se concentreze asupra a tot ce o înconjura; gândurile ei continuau să graviteze în jurul lui Peter: încă necăsătorit, dar nu avea să mai continue mult aşa

— Se pare că-şi găsise deja „fata potrivită”, cu toate că nu-nţelegea ce-o deranja pe ea atât de mult. Şi mai era ceva ce o descuraja: ce-nsemna acea neînţelegere dintre Peter Farraday şi proprietarul anterior al acelei ferme, neînţelegere de care amintise Evelyn? încet-încet, deveni conştientă de vocea prietenoasă a acesteia, încercând s-o familiarizeze cu atmosfera casei.

— Aici e bucătăria… uite ce mare e… şi aragazul care e încă bun, deşi e un model mai vechi. Stan spune că, dacă mai rămânem câtva timp aici, va monta o mască la chiuvetă. Aici sunt dormitoarele…

Încăperile erau spaţioase şi curate, deşi totul – de la linoleumul ieftin şi uzat care acoperea podelele, până la comode şi paturi – trebuia renovat.

— De afară, pare mai rău decât e cu adevărat în interior; nu e chiar atât de îngrozitor, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Liz pe gânduri.

Îngrozitor era ceea ce se petrecea în universul ei interior atâta timp cât nu întrevedea nicio portiţă de ieşire din încurcătura în care intrase cu proprietatea. Şi totuşi, nu voia să se dea bătută… cel puţin nu de la început, nu înainte de a fi încercat tot ce era posibil.

— Cât ar costa să înlocuiesc gardul? întrebă ea puţin mai târziu, în timpul cinei.

— Cât ar costa? Păi… ar trebui să apelezi la un constructor, răspunse Stan, încercând să evalueze situaţia cât mai bine. Dar, fii atentă: gardul de delimitare a proprietăţii mai poate rezista un an sau doi, iar celelalte ar putea fi reparate. Intenţionai să creşti animale?

— Mă gândeam la ponei… aproximativ cincisprezece. Mă gândeam la un fel de şcoală de călărie.

— Înţeleg… Ei bine, pentru cai nu e nevoie de atâtea ţarcuri ca pentru oi, de exemplu. Cred că s-ar putea rezolva cu o mie de dolari.

O mie de dolari! La fel de bine ar putea fi şi zece mii. Pentru ea ar fi acelaşi lucru, din moment ce nu dispunea de această sumă.

— Intenţionezi să începi reparaţiile şi amenajarea imediat?

— Nu… mă gândeam aşa… Ştiţi, am înţeles de la avocat că proprietarul dinaintea mea avusese cam aceleaşi planuri… adică tot o şcoală de călărie. Cu toate acestea, văd că nu există niciun echipament care să poată fi folosit, niciun fel de ţarcuri, n-au rămas decât doi ponei infirmi… Ce s-a întâmplat? S-a răzgândit?

— A fost nevoit să se răzgândească. Ar fi stat mai mult, dar… începu Evelyn, apoi făcu o scurtă pauză când soţul ei îi aruncă o privire de avertizare. Ştii, nu era genul de om care să stea la ţară. Noi am discutat cu el o singură dată, când tocmai pleca, dar era clar că nu-l interesa o astfel de viaţă. Se pare că tatăl său îl trimisese aici, sperând că Lance va reuşi să pornească această afacere, dar s-a dovedit a fi o pierdere de bani şi de timp. Şi-a petrecut aici o vacanţă împreună cu prietenii şi asta a fost tot! Cred că la început a avut o oarecare sumă de bani, un minimum de echipament, câţiva cai… dar l-a atât s-a redus totul; nici măcar nu s-a deranjat să repare gardul.

— Nici n-ar fi fost în stare, după părerea mea.

Privirea semnificativă a lui Stan puse capăt discuţiei.

Terminară de băut ceaiul şi se retraseră toţi trei în

camerele lor pentru a se pregăti de culcare.

Liz îşi despachetă lucrurile şi-ncercă să citească puţin înainte de a adormi. Cum literele îi dansau în faţa ochilor, destrămând sensul cuvintelor, renunţă la lectură şi stinse lumina, rămânând aşa, cu ochii închişi, familiarizându-se cu zgomotele ce răzbăteau, din când în când, prin liniştea nopţii. Probabil că, la un moment dat aţipise, dar se trezi nu după mult timp, speriată, mai întâi de decorul cu care nu se obişnuise încă şi imediat, de un zgomot de paşi pe aleea de la fereastra camerei ei. Merse să se uite pe fereastră şi i se păru că vede umbra unui bărbat înaintând spre grajdul de la capătul aleii. „Va fi dezamăgit dacă intenţionează să facă ceva”, se gândi ea cinic. Poate că doar i se păruse, dar… era mai bine să se asigure. Îşi puse repede un halat peste pijama şi ieşi în grabă. La capătul aleii se ciocni pur şi simplu de cineva care tocmai ieşise din grajd. Aprinse instantaneu lanterna şi-n faţa ochilor îi apăru faţa speriată a unui tânăr cu părul blond răvăşit, o barbă blondă şi privirea mărită de groază.

— M-ai speriat îngrozitor! Stinge chestia aia!

— Tu m-ai speriat! Ce ai acolo? întrebă Liz, dându-şi seama că individul ducea în mână un sac.

— Stai puţin! puse sacul jos, pe alee între ei. Îmi dau seama ce-ţi închipui, dar greşeşti. Am venit să-mi iau înapoi ceva ce am lăsat zilele trecute aici. Ah… acum înţeleg! Tu eşti fata care a cumpărat!

— Aşa e. Şi acum, să te întreb eu ceva. Ce e cu secretul ăsta? Ai fi putut veni aici oricând şi ţi-aş fi dat tot ce doreai. Brusc, îi trecu prin minte un gând: avocatul i-a spus că există un oarecare echipament de călărie inclus în preţ. Ce încerca să facă individul?

— Am văzut luminile stinse şi n-am vrut să vă trezesc. Oricum, nu erau decât nişte lucruri personale… îmbrăcăminte şi altele de genul ăsta… Dar… ce te-a făcut să cumperi locul acesta? Te-ai gândit să faci o investiţie?

— Încă nu m-am hotărât!

— Ascultă sfatul meu şi nu încerca niciodată să faci o şcoală de călărie. Crede-mă, ştiu bine ce spun. Nu va ieşi

nimic, atât timp cât îl ai vecin pe Farraday. Pe mine m-a forţat să părăsesc locul şi aşa va proceda şi cu tine dacă încerci să întreprinzi ceva în acest sens.

— Înţeleg că totuşi ai înfiinţat o şcoală de călărie.

— Am încercat; vreo şase căluţi, un minimum de echipament… cam atât. Intenţionam să cumpăr mai mult, dar la ce bun? Gardurile erau într-o stare jalnică şi Farraday înnebunea pur şi simplu dacă vreun animal intra pe proprietatea lui. În cele din urmă, am decis să pun capăt întregii afaceri. Iar Farraday n-a avut linişte până nu m-a văzut plecat.

— Bine, dar nu te putea obliga să pleci.

— Crezi? Nu ştii de ce este în stare. Oricum, îţi poate face viaţa un coşmar, astfel încât nu merită efortul să te încăpăţânezi să rămâi. Ştii ce se întâmplă dacă vreun căluţ se rătăceşte pe preţioasa lui proprietate? Te ameninţă imediat că te dă în judecată! O dată m-a ameninţat chiar cu arma. Nici nu ştiam măcar că pătrunsesem pe teritoriul lui. Ascultă-mă pe mine, nu vei ajunge nicăieri atât timp cât îl ai ca vecin. S-a purtat astfel, încât m-a forţat să plec şi va face acelaşi lucru şi cu tine. Dar… şi eu m-am răzbunat: n-am spus nimic despre intenţia mea de a părăsi locul şi am aşteptat până când a trebuit să meargă undeva în sud; apoi, am dat imediat anunţ la ziar şi după o săptămână, am vândut locul, datorită ţie!

— Nu înţeleg. Vrei să-mi spui că proprietatea aceasta atât de mică poate însemna ceva pentru un latifundiar ca Peter Farraday?

— S-ar putea să însemne foarte mult. Ştiu că e înnebunit să pună mâna pe ea.

— Cu toate hectarele pe care le are? Nu-mi vine să cred. Ce-l face să…

— Nu-ţi dai seama? De aici, e uşor de ajuns pe plajă. Nu trebuie decât să se defrişeze cu buldozerul o porţiune din zona de tufişuri pentru a se face o alee. Şi mai este ceva mult mai important, mai ales în timpul acestor veri fierbinţi şi secetoase – sursa de apă de la râul de aici, din albia de jos… Se opri brusc şi o privi lung. Hei, eşti extrem

de atrăgătoare, spuse el insinuant, cu voce răguşită. Cum de nu mi-am dat seama mai devreme? De ce mai pierdem timpul? făcu un pas spre ea şi, înainte ca Liz să bănuiască intenţiile, o prinse în braţe, strângând-o cu putere la piept.

— Lasă-mă în pace! strigă Liz în liniştea nopţii, zbătându-se şi împingându-l cu amândouă mâinile.

În acelaşi moment, o umbră înainta spre ei şi un pumn bine ţintit în bărbie îl făcu pe tânăr să cadă la pământ… După câteva clipe acesta se ridică, tremurând de furie.

— Ce-ţi închipuiai? Nu făceam nimic rău!

— Da? Şi atunci ce cauţi aici?

Chiar şi în întunericul nopţii, Liz putu să distingă expresia ameninţătoare de pe figura lui Peter – pentru că era într-adevăr Peter Faraday.

— Nimic! Venisem doar să-mi iau nişte lucruri ce-mi aparţin.

— Lucruri ce-ţi aparţin… Cu o mişcare rapidă, Peter se apleca şi, luând sacul, îi vărsă conţinutul chiar acolo, pe alee: o şa strălucitoare, evident nouă, un căpăstru cu clopoţei şi un bici cu mâner din argint căzură imediat. Ştiai foarte bine că, în preţul proprietăţii, era inclus şi echipamentul. Sperai să sustragi aceste obiecte, aşa cum ai făcut cu toate celelalte. Lucrurile acestea nu-ţi aparţin şi o ştii foarte bine.

— Dă-mi… Tăcu imediat când îl văzu pe Peter făcând un pas ameninţător spre el.

— Dispari de aici, Pritchard, cât poţi de repede, până nu iau măsurile necesare!

— Este biciul care a aparţinut tatălui meu; are numele lui gravat…

— Ia-l! spuse Peter, aruncându-l spre el. Şi acum, du-te. Dacă te mai prind pe aici, vei regreta; ai înţeles?

— Bine, bine… plec! mai mormăi ceva, apoi se-ndepărtă cu paşi repezi şi-n scurt timp se auzi zgomotul unui motor de maşină.

— M-am gândit eu că pune la cale ceva, spuse Peter, cu aceeaşi expresie crâncenă pe figură. Treceam pe aici

din întâmplare şi i-am văzut maşina la poartă.

— Bine, dar nu trebuia să-l loveşti!

Liz ştia că-i datora mulţumiri pentru că intervenise la momentul potrivit şi totuşi, cuvintele refuzau să iasă. Într-un mod total lipsit de raţiune, era furioasă pe el. Bine, dar trebuia să fie furioasă, pentru că altfel...

— Merita ceva mult mai rău! în orice caz, nu trebuie să-ţi mai faci griji în privinţa lui Lance Pritchard; nu va mai veni, de acum.

Liz nici nu-şi făcea griji; n-o mai interesa decât bărbatul din faţa ei. Gândurile i se precipitau nebuneşte în minte: să fi vrut Peter Farraday să cumpere această proprietate? Dacă încă mai râvnea la Rangiwahia ei, trebuie să fi fost foarte mulţumit de dezamăgirea ei. Poate de asta şi insistase s-o însoţească, să vadă el însuşi cât e de nemulţumită. Apoi, nu va fi decât o chestiune de timp până ce va fi chiar bucuroasă să se debaraseze de acea povară de proprietate, pasându-i-o lui. Oare pe asta miza?

— De ce nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu fostul proprietar când a încercat să înfiinţeze o şcoală de călărie, în loc să mă laşi să vorbesc aiurea? Trebuie să te fi amuzat grozav.

— Ce ţi-a spus despre mine? întrebă el, cu o voce periculos de calmă.

— A spus că l-ai forţat să plece.

— Nu e adevărat. El...

— Mă rog, nu direct, dar i-ai creat o situaţie atât de neplăcută încât se pare că n-a mai suportat.

— Ţi-a povestit cumva că el şi prietenii lui de la oraş s-au amuzat vânând raţe sălbatice şi fazani pe proprietatea mea, şi asta în extrasezon? Lăsau mereu porţile deschise, au omorât oi gonind cu maşinile pe şosea, au speriat animalele, au rupt gardurile... într-o seară, i-am văzut întâmplător cu puşti şi lanterne unde păşteau caii. Sigur, i-am gonit imediat, dar abia spre dimineaţă am văzut că-mi rănise calul – unul din cei mai grozavi armăsari – atât de rău, încât a trebuit să-l împuşc chiar eu ca să nu se mai chinuie. A motivat apoi c-a fost un simplu accident.

— Nu, nu mi-a spus nimic din toate acestea…

— Bănuiam. Uite ce e, Liz, nu ţi-am povestit dinainte pentru că mă gândeam că vei renunţa la ideea ta, după ce vei vedea locul… Asta, în cazul în care nu ai o sumă enormă de bani pe care s-o investeşti în renovare. Ai aşa ceva?

— Nu!

— Păcat; ar fi fost de ajutor.

— Fac pariu că situaţia mea îţi convine de minune. Avocatul mi-a spus că mai era un cumpărător interesat şi Lance Pritchard era convins că punctul de interes pentru care îţi doreşti această proprietate este sursa de apă.

— Aşa e; sunt încă interesat.

— Adică, vrei să renunţ şi să cumperi tu?

— Da. Nu vei găsi alt cumpărător şi nu vei pierde nimic vânzându-mi mie; îţi promit.

Liz ştia că era o ocazie de a scăpa de ceea ce, în loc să-i realizeze visul, nu-i promitea decât necazuri şi frustrare. Dacă oferta ar fi venit de la altcineva, poate că s-ar fi hotărât pe loc să renunţe, dar aşa… când propunerea venea de la acest străin care se implicase deja prea mult în treburile ei…

— Nu! Cred că nu ştiu să pierd. Nu vreau să renunţ, fără să fi luptat pentru ideea mea. Mă voi gândi eu la ceva… nu ştiu încă la ce, dar voi vedea.

— Cum doreşti. Tu hotărăşti, dar nu uita că, dacă te răzgândeşti, oferta mea rămâne valabilă.

Să uite. Ar fi vrut să poată, dar individul acesta avea ceva ce n-o lăsa să şi-l scoată din minte. Înalt, bronzat, vibrând de viaţă, părea că face deja parte din existenţa ei.

— Să spunem că aş reuşi să amenajez acest loc, începu ea, încercând cu desperare să păstreze un ton nonşalant, canalizând discuţia spre sfera sigură a afacerilor. Să presupunem, măcar… Ei bine, nu trebuie să te temi că vei avea bătaie de cap; poneii trebuie să fie liniştiţi şi nu prea tineri, pentru ca acei copii invalizi să poată călări în siguranţă.

— Ce-ai spus? O privea, parcă nevenindu-i să creadă.

— Copii cu paralizie. Ah, nu ţi-am spus? şi începu să-i explice în detaliu proiectul care însemna atât de mult pentru ea. Uite, mi-a venit o idee; mi-a mai rămas un mic capital cu care aş putea plăti să se împrejmuiască nişte păşuni şi cumpăra câţiva ponei şi harnaşamente la mâna a doua. Ar putea însemna un punct de pornire, chiar dacă nu va fi loc pentru prea mulţi copii deodată. Există vreun antreprenor în această zonă, cineva care să înceapă lucrul imediat?

— Sigur că da; chiar mâine dimineaţă voi lua legătura cu Charlie.

În orice caz, chiar dacă era dezamăgit că pierde acel teren cu sursa de apă, nu lăsase să se observe nimic.

— Mulţumesc. Roagă-l să-mi trimită un calcul estimativ.

— Să-ţi mai spun ceva: vinerea viitoare va fi un târg de cai la Omera, la câteva mile depărtare de aici. Sper să-mi pot cumpăra un armăsar, aşa că, dacă vrei să vii cu mine…

Nu era o invitaţie călduroasă, dar ce mai conta… Important era să vadă proiectul început cât mai repede.

— Bine. Cine ştie? Poate mă-ntorc cu nişte ponei.

— Am să vin să te iau pe la nouă.

Urmă o scurtă tăcere. Vântul rece al nopţii răvăşi părul lui Liz, ducându-i o şuviţă aproape de obrazul lui. Liz făcu o mişcare bruscă a capului şi, ridicându-şi privirea şi văzându-i ochii strălucitori, avu pentru o clipă impresia că intenţiona s-o sărute.

— Noapte bună, Liz. Apoi, se-ntoarse imediat şi dispăru în întuneric.

Liz rămase locului, aproape dezamăgită, până când îşi aminti de „fata deosebită” pe care o căuta el. Chiar atunci, în întunericul nopţii răsună râsul unei femei – însemna, aşadar, că Peter nu venise singur.

„Dragul meu”, auzi ea clar o voce ascuţită, ca de copil, ale cărei inflexiuni trădau o oarecare intimitate, „de ce ai stat atât de mult? Credeam că nu mai vi?”

Încet, Liz se-ntoarse spre casă. Putea foarte bine să

fie Beryl. Beryl, care avea totul!

Înainte de a adormi, trecu încă o dată în revistă tot ce se întâmplase în cursul zilei şi spiritul ei combativ păru că se trezeşte la viaţă. N-avea nevoie decât de inteligenţă, puţin spirit de organizare şi… mult noroc. Trebuia reparate garduri, cumpăraţi cai, dar va reuşi, chiar dacă pentru început, şcoala dorită de ea avea să funcţioneze şase luni, în loc de un an. Principalul era să înceapă şi, dacă ideea ei avea să aibă succes, poate mai apăreau şi alţii care să-i continue ideea. Va reuşi, pentru că nu era vorba numai despre ea, ci despre o mulţime de copii care altfel n-ar avea niciodată ocazia să simtă cum e să fii deasupra celorlalţi. În orice caz, era o provocare, dar în afară de asta… să fi avut această hotărâre ceva de-a face cu acel tulburător Peter Farray?

Capitolul 3

În dimineaţa următoare, un camion încărcat cu materiale de construcţii opri pe aleea din faţa casei şi un bărbat de vârstă mijlocie, cu pieptul bronzat descoperit şi purtând un şort kaki dori să discute cu proprietara casei. Chiar dacă privirea îi trăda surprinderea văzând-o pe Liz atât de tânără, nu spuse nimic în acest sens şi imediat începură să inspecteze terenul şi să discute costul materialelor şi al mâinii de lucru.

La sfârşitul zilei, gardurile erau deja montate, astfel încât Liz putea face planuri în continuare: dac-ar putea cumpăra trei ponei şi câteva şei şi hamuri la mâna a doua, ar fi un început.

Următoarele zile deveniră extrem de agitate la fermă, unde telefonul suna aproape continuu! Totul începu când Stan luă legătura cu un fermier, prieten de-al său, care avea de vânzare două şei la un preţ foarte mic. Când acesta află scopul în care erau achiziţionate, refuză să primească bani pentru ele şi oferi, în plus, şi câteva hamuri uzate. Vestea se întinse repede, aşa cum se întâmplă în micile comunităţi şi o mulţime de alţi fermieri îi urmară exemplul şi, în curând, pe podeaua vechiului grajd se adunară şei, hamuri, pături pentru cai.

Într-o seară, Liz primi un telefon de la un bărbat, de la o fermă aflată la câteva mile depărtare, pe nume Stafford. Auzise de proiectul pentru copii handicapaţi şi oferea doi ponei care deveniseră prea mici pentru copiii lui. Garanta că erau sănătoşi şi liniştiţi şi-i putea trimite a doua zi dimineaţă cu unul din băieţi.

Băiatul era un tânăr foarte înalt şi slab, cu ochi negri şi zâmbet plăcut. Când Liz veni în întâmpinarea lui, descărcase deja din camionetă un ponei negru cu alb.

— Sunt exact ceea ce-mi doresc! strigă ea entuziasmată. Cum se numesc?

— El e Silver.

— Era de imaginat.

— Şi acesta e Little Joe.

— Iar tu eşti…

— Malcolm.

Roşeaţa din obraji îi trăda timiditatea şi, pentru a-l ajuta să treacă peste acest moment nestânjenit, Liz merse la camionetă şi luă o piele de oaie.

— Să nu-mi spui că daţi şi aceasta şi şeile şi harnaşamentul…

— Da, tata a dat totul. Şi aşa poneii s-au cam îngrăşat şi le-ar prinde bine puţină mişcare. Dacă vrei, am putea face o plimbare până la plajă să vedem cum se comportă.

— Cum să nu! îi înşeuăm şi pornim imediat. Ştii ceva? Eu nici n-am reuşit s-ajung până la plajă până acum.

Coborâră pe o potecă şerpuitoare în pantă abruptă până când, în sfârşit, ajunseră pe nisip. Deodată, apăru un elicopter care se lăsă în jos, aproape razant cu creasta valurilor şi cineva dinăuntrul lui făcu semn cu mâna celor doi călăreţi.

— Ah, e Peter Farraday, explică Malcolm lui Liz care părea extrem de surprinsă.

— Dumnezeule, ce face acolo?

— Este o patrulă de salvare – în cadrul programului clubului salvamarilor. Peter e căpitanul clubului local şi a obţinut o medalie de bronz, iar acum aproximativ un an a făcut parte dintr-o echipă care concura în cadrul

campionatului mondial. Este cunoscut ca fiind campion la înot.

— Da, ştiu, spuse Liz, fără să explice circumstanţele în care aflase acest lucru, ca şi cum nu mai voia nici ea însăşi să-şi aducă aminte cât de mult îi datora. Şi acum, te provoc la întrecere înapoi, până la şoseaua principală.

Cum ajunseră acasă, începură imediat să-şi şteargă de transpiraţie caii.

— Cum ţi se pare, domnişoară Kennedy?

— Spune-mi Liz. Caii îmi convin de minune; sunt exact ceea ce trebuie pentru acei copii. Îmi place foarte mult că pornesc şi se opresc ascultători şi că nu se sperie.

— Bine, dar cum se vor descurca acei copii, cum vor fi menţinuţi în şa?

— Am o mulţime de idei! Mă gândesc de mult timp la asta, doar nu e o idee ce mi-a venit aşa, dintr-odată. Trebuie scări speciale cu dispozitive de siguranţă, curele de susţinere în jurul gâtului, pentru ca micuţii să-nveţe să-şi menţină echilibrul şi, cel mai important lucru, o curea cu mânere din piele care să fie fixată în jurul taliei călăreţului. Stai puţin, îţi arăt imediat. Intră în grajd şi ieşi imediat cu o centură specială de siguranţă pe care o întinse spre el.

— Foarte interesant. Te-ai implicat enorm în acest proiect, după cum văd.

— Într-adevăr, dar la fel s-ar fi întâmplat şi cu tine dac-ai fi lucrat cu astfel de copii.

— Presupun că da. Uite, crezi că ţi-aş putea fi cumva de folos?

— E adevărat ce spui? Sunt o mulţime de lucruri de făcut înainte de venirea primilor copii săptămâna viitoare. Acum, Stan alege lemnul pentru a construi o lampă pentru cărucioarele cu rotile, iar când va fi gata, a promis să monteze o bară lungă de care să priponim poneii. Dar mai sunt atâtea de pus la punct… însă poţi să-ţi sacrifici atâta timp? Când vei mai lucra şi la fermă?

— Ei, nu e cum crezi; nu sunt deloc indispensabil acasă. Fratele meu Philip e nebun după viaţa la ţară, dar nu e deloc cazul în privinţa mea. Sunt axat mai ales pe

partea de inginerie. La începutul semestrului viitor, voi fi în oraş, la universitate. Deocamdată, cam pierd timpul. În orice caz, te poţi baza în totalitate pe mine pentru proiectul tău.

Petrecură întreaga după-amiază aşezaţi pe iarbă în faţa casei, sortând căşti, centuri de siguranţă, suporturi de susţinere pentru gât.

— Am barele speciale pentru scările de şa. Nu voi putea avea mulţi copii de la bun început, dar, după un timp…

— Ceea ce întreprinzi este cu adevărat grozav. Fac pariu că nu sunt multe fete atât de drăguţe…

— Nu sunt multe fete care au şansa de a lucra cu copii handicapaţi, de a-i cunoaşte…

— Da, dar ca să faci acest efort şi să cheltuieşi atât de mult…

— Nu fac niciun efort, îmi face plăcere. Numai că… momentan nu prea am fonduri.

— Doar nu vrei să spui că nu te susţine nimeni financiar?

— Am înfiinţat un fond de donaţii publice pentru achiziţionare de echipament special, amenajarea terenului şi altele, dar până acum nu s-a făcut nicio donaţie… Dar, după ce voi face puţină reclamă şi oamenii vor afla ce încerc să realizez… Ideea este că totul trebuie să fie foarte sigur. Am citit că s-au mai făcut astfel de experienţe, dar nu în această ţară. Vreau ca micuţii să beneficieze de lecţii adevărate, să înveţe să călărească şi să poată juca diferite jocuri călare.

— Înţeleg; vrei să fie trataţi ca nişte copii obişnuiţi.

— Exact. Ei bine, eu încerc şi, cu puţin noroc…

Într-adevăr, norocul părea să fie de partea ei, căci în cutia de scrisori fixată în poarta principală o aştepta o scrisoare bătută la maşină, conţinând un cec. Era de necrezut, prea frumos să fie adevărat: un cec în valoare de o mie de dolari, însoţit de o scrisoare din partea Comitetului de strângere de fonduri al Şcolii de echitaţie pentru copii handicapaţi, prin care era informată că

donaţia venea din partea unei firme de avocaţi din Auckland, al cărei client prefera să-şi păstreze anonimatul. Donaţia avea ca scop cumpărarea de ponei, de echipament special, sau îmbunătăţiri în amenajarea terenurilor.

— Priviţi! strigă ea, alergând şi fluturând în mână cecul spre Stan, care construia rampa, ajutat de Malcolm. N-o să vă vină să credeţi. O donaţie! O mie de dolari! Acum putem împrejmui tot terenul, cumpăra mai mulţi ponei…

— Şi eu care credeam c-am terminat de sortat echipamentul, se plânse Malcolm în glumă.

— Dar eu? Asta înseamnă să-ncep imediat să mai fac un ţarc, complotă Stan, expresia de pe faţă trădându-i însă satisfacţia.

— Cheamă-mă oricând să te ajut.

Într-adevăr, amândoi erau atât de îndatoritori, se gândi Liz recunoscătoare. De fapt, toată lumea din regiune o ajutase – toţi în afară de Peter Farraday. Se oferise atunci s-o conducă la târgul de cai, dar oricum, el tot s-ar fi dus, după care din partea lui nu mai venise nicio propunere de ajutor. Până la urmă, era normal; n-avea niciun interes ca ea să-şi pună în aplicare planul nebunesc. Liz abia aşteptă să-i spună vestea cea mare, care era un fel de victorie asupra lui. îi venea să cânte de fericire când intră în fostul grajd, acum transformat în sală de recreere, pentru a vedea încă o dată dacă totul e în ordine. Într-un colţ, fuseseră aduse un bufet cu băuturi răcoritoare şi pahare şi un filtru de cafea, pentru însoţitori şi părinţi. Copiii puteau mânca la o masă mare, fiind suficient loc şi pentru scaunele cu rotile. În alt colţ al încăperii, fusese instalat pianul vechi pe care Malcolm îl adusese într-o dimineaţă. O uşă de la capătul încăperii ducea, în mod surprinzător, spre un mic spălător. Curăţată, renovată şi amenajată aşa cum era, încăperea părea într-adevăr de nerecunoscut. Se reparase şi instalaţia telefonică, aşa că Liz putea să discute imediat cu constructorul şi să aranjeze ca noua lucrare de împrejmuire să fie gata la sfârşitul săptămânii următoare. Era atât de entuziasmată, încât telefonă apoi imediat şi la Institutul pentru cazurile de Paralizie Cerebrală.

— Da, totul merge bine aici, la Rangiwahia. Prima lecţie ar putea avea loc la sfârşitul săptămânii viitoare, dacă le asiguraţi transportul cu ambulanţe. Vom organiza două grupe, una dimineaţa şi cealaltă după-amiaza. Atunci, rămâne aşa, îi aştept să vină cu medicii şi terapeuţii vineri?

Când puse receptorul în furcă, mintea ei lucra deja la noi planuri. În câteva zile, visul ei va deveni realitate. Mâine, când Peter va veni s-o ia la târgul de cai, va merge categoric în calitate de cumpărător, nu de simplu spectator, aşa cum crezuse. Vei fi foarte mirat, domnule Peter Farraday!

* * *

Aglomeraţia de maşini acoperite de praf deveni un indiciu clar pentru Liz că se apropiau de târgul de cai. Într-adevăr, după câteva clipe apărură păşunile îngrădite şi se simţi mirosul puternic combinat de cai, iarbă şi fân.

— Hei, şefu'!

Doi băieţi de aproximativ şaptesprezece ani îşi făcură loc prin mulţime spre ei; şi cel mai scund, pistruiat şi cu păr roşcat, şi celălalt, brunet şi mai înalt, erau cu ochii aţintiţi spre Liz.

— Faceţi cunoştinţă, spuse Peter. Liz Kennedy – Wayne… Tim. Liz a venit să prospecteze piaţa.

— Aşa e, râse Liz. Sunt în interes de serviciu. Intenţionez să cumpăr nişte ponei.

— Dar… Pe faţa pistruiată a lui Wayne se aşternu o expresie de totală uluire. Doar nu sunteţi proprietara centrului de la Rangiwahia… Nu, nu se poate.

— Ba da. Cum te aşteptai să arăt?

— El spunea… începu Wayne, întorcându-se furios spre colegul lui. De ce-ai spus că are în jur de cincizeci de ani?

— Păi… glumeam şi eu… Ei, de unde era să ştiu că arată aşa! Pe mine mă scuzaţi… trebuie să plec.

— Veniţi o dată la mine să vedeţi cum e! îi invită Liz, amuzată de vizibila stânjeneală a celor doi. Sper ca şcoala să intre efectiv în funcţiune vineri.

— Mulţumim, domnişoară Kennedy, şi dacă vă putem ajuta cumva, vă rog să ne chemaţi.

— Negreşit.

Liz le zâmbi, apoi se lăsă condusă de Peter prin mulţime. Se părea că Peter era foarte cunoscut, după cum era salutat cu entuziasm de atât de mulţi fermieri. În orice caz, toată lumea întorcea discret capul după tânărul fermier înalt, cu umeri laţi şi fata brunetă şi zveltă, care abia îi ajungea cu capul până la umeri.

În cele din urmă ajunseră la ţarcul cu cai, şi Liz începu să privească atentă la fiecare.

— Trebuie să fiu atentă numai la ponei. Mi-ar trebui unii care să aibă peste cinci ani, dar să nu fie nici prea bătrâni, nici bolnavi.

— Te-ai hotărât să cumperi doi, azi?

Tonul lui era indiferent şi Liz îşi plecă privirea, ca nu cumva să-i surprindă sclipirea de triumf şi încercă să pară şi ea la fel de indiferentă.

— Mă gândeam că, dacă se iveşte ocazia, aş putea alege o jumătate de duzină.

— Oho! Bine că te-am adus aici!

— Acum, când terenul e împrejmuit în totalitate, înseamnă că pot începe mai curând decât m-am aşteptat… de fapt, chiar de săptămâna viitoare.

— Bravo, Liz, asta e grozav.

Liz nu-nţelegea expresia enigmatică din privirea lui şi nici tăcerea lui; în cele din urmă, hotărî să-l lămurească.

— Presupun că te întrebi ce-a intervenit de m-a făcut să-mi schimb planurile.

— Şi ce-a intervenit, Liz? Vocea lui era neaşteptat de blândă. O altă moştenire? Un dram din norocul pe care ţi-l doreai?

— Da, da! S-a întâmplat ceva fantastic! Uite, cecul acesta mi-a sosit prin poştă. Cineva din oraş a făcut o donaţie. În clipa în care am primit-o, am ştiut că pot să termin împrejmuirea terenului. Antreprenorul mi-a promis că va încheia lucrarea până la sfârşitul săptămânii viitoare. De asemenea, de când ne-am văzut ultima dată, un anume

domn Stafford mi-a dăruti doi ponei care deveniseră prea mici pentru copiii săi, ceea ce-mi dă posibilitatea de a cumpăra mai mult cu banii pe care îi am.

— Înţeleg… Aşadar, acum ar trebui să mergem să vedem poneii.

În clipa aceea, Liz se simţi cuprinsă de o neaşteptată bucurie: nici ea nu-nţelegea prea bine ce i-o provocase – ziua aceea pe care soarele o poleia cu aur? Visul ei care devenea realitate? Ce vis, Liz? Şcoala de călărie pentru copii handicapaţi, sau acest bărbat de lângă ea, care o ţinea de braţ. De ce-şi dorea ca ziua să nu se mai sfârşească niciodată, iar ei doi să rămână mereu ca acum, singuri în mijlocul mulţimii?

— Care dintre aceştia îţi place? o trezi la realitate vocea lui Peter când ajunseră în dreptul ţarcului cu ponei.

— Hmm… acesta, arătă ea spre cel mai apropiat cal pag, destul de durduliu. Nu pare prea tânăr şi lipsit de experienţă; cred că nu are obiceiuri rele. Ce spui, Peter? Era ciudată senzaţia pe care pronunţarea numelui lui i-o lăsase pe buze.

— În niciun caz, Liz!

— Mi se pare în regulă.

— Asta pentru că nu-l cunoşti: are obiceiul să dea din copite şi-ar arunca imediat copilul care-l călăreşte.

— Atunci… acesta? Pare liniştit.

— Nu… îl cunosc. E prea gras şi cade destul de des. Dac-ar fi să cumpăr eu, uite, ăsta e o achiziţie bună… şi acela… şi cel din capătul şirului. Şi iapa aceasta micuţă, neagră. S-ar zice că formează un grup acceptabil, trase el concluzia după ce îi inspectară pe fiecare în parte.

— Ceea ce-mi place la ei este că sunt liniştiţi… Ce faci, notezi şi numărul unsprezece? întrebă ea mirată, văzându-l pe Peter scriind pe spatele unui pachet de ţigări numerele cailor aleşi. Căluţul acesta slăbănog cu privirea atât de indiferentă?

— Nu-i trebuie decât câteva porţii bune de mâncare. Întâmplător, ştiu de unde provine – oamenilor acelora ar trebui să li se interzică să ţină animale. Dar, ascultă-mă pe

mine, Liz! E un căluţ grozav, exact ce-ţi trebuie pentru acei copii. Nu vei regreta niciodată că Amicul face parte din grupul tău.

— Amicul! Ce nume frumos!

— Iar el este pe măsura numelui – simpatic şi prietenos.

— Te cred. Când Liz îi zâmbi şi privirile li se întâlniră, simţi din nou aceeaşi inexplicabilă fericire… ceva asemănător dragostei. îl cumpăr. Dar armăsarul pe care vrei să-l cumperi?

— Nu… nu e niciun cal deosebit aici… niciunul care să-l egaleze pe cel pe care l-am pierdut. Să mergem, începe licitaţia.

Se aşezară pe o bancă şi, la scurt timp, licitaţia începu cu un câine ciobănesc adjudecat unui fermier, urmat de un terier.

— Mi-ar plăcea să-l cumpăr, şopti Liz. Se uită chiar la mine şi mi-e greu să-i rezist, dar am deja un câine; cel puţin Evelyn a promis s-aducă unul de la o prietenă. Am nevoie de o capră, una blândă, căreia să-i pun numele McGinty. Ştii, explică ea văzându-i mirarea, în afară de cai, trebuie să mai am şi o mulţime de animale mici, cu care copiii să se poată juca în timp ce-şi aşteaptă rândul la lecţia de călărie… Stai puţin, se vând harnaşamente şi şei… Trebuie să fiu atentă.

Licitând cu vocea ei blândă, Liz deveni proprietara a şase hamuri uzate şi a câtorva şei încă în stare bună.

— Vrei să licitezi tu pentru mine? întrebă ea când se aduseră primii cai. Vocea ta se aude mai bine şi ştii ce vreau. Avea încredere în el, ştia că va oferi preţul corect, nu însă mai mult decât era necesar.

— Lasă totul în seama mea.

Pentru prima dată în scurtul răstimp de când se cunoşteau, păreau a fi în deplină înţelegere.

După ce-şi adjudecară şi cel de-al şasea ponei, se hotărâră să nu mai asiste la restul licitaţiei şi se-ndreptară spre maşină. Ce noroc, se gândi ea, că Peter venise cu o remorcă mare, deşi era planificat să se cumpere doar

armăsarul lui şi, eventual un ponei pentru ea.

— Unde mergem? întrebă ea când urcară în maşină.

— Undeva unde să luăm prânzul, dacă te interesează.

— Oh, sigur! Mi-e atât de sete, după toată această căldură şi praful înghiţit.

— Şi după ce-ai licitat…

— Tu ai făcut aproape totul.

— Eşti fericită, Liz?

— Oh, cum să nu! Copiii aceia vor vedea viaţa cu alţi ochi. Aceste lecţii de călărie vor însemna mult mai mult pentru ei decât întărirea musculaturii.

— Te referi la avantajul psihologic.

— Nu-ţi poţi închipui cum este să trebuiască să te târăşti pe jos! Şi apoi, deodată, să simţi acea uriaşă diferenţă. Este ciudat, dar călăritul relaxează muşchii care, în mod normal, reacţionează atât de violent la alţi stimuli. Uneori, am impresia că mă las purtată de un val de entuziasm, dar lucrul acesta înseamnă atât de mult! Nu e vorba numai de a le da un sentiment de împlinire.

— O nouă dimensiune în viaţă?

— Exact. Sper chiar… tăcu, de parcă şi-ar fi dat seama că un astfel de plan ambiţios era prea mult pentru un simplu om.

— Ce speri, Liz?

— Ei, mă gândeam că poate într-o bună zi acest loc va deveni un centru naţional de echitaţie pentru handicapaţi.

— De ce nu? Nu părea deloc surprins de planul ei măreţ, sau poate că nu-l interesa. Nu ţi se pare prea greu să munceşti atât?

— Nu. Dacă pot face o bucurie copiilor, atunci merită tot efortul. Sună fals, dar aşa e.

— Şi ai de gând să faci totul singură?

— Da. Vezi că sunt doar eu.

— Nu ai niciun prieten care să-ţi dea o mână de ajutor?

— Sunt şoferii de la ambulanţe care sunt cu adevărat minunaţi. Unii doctori care lucrează în această specialitate

sunt interesaţi şi sper ca unii taţi să ne ajute, de asemenea.

— Nu la asta mă refeream.

— Ah, dacă am un iubit? Nu, nu am.

Spre surprinderea ei, îşi dădu seama că nici nu se mai gândise la Leon de când venise la Rangiwahia.

Intrară pe o străduţă cu magazine de modă veche şi Peter opri în dreptul unui local a cărui firmă anunţa că e şi ceainărie şi restaurant. Se aşezară la o masă în dreptul unei ferestre larg deschise prin care vântul le răsfăţa feţele încinse de căldură şi, după un prânz uşor alcătuit din sandvişuri şi cafea, îşi aprinseră câte o ţigară şi rămaseră să mai discute.

— Aşadar, eşti pregătită să începi săptămâna viitoare, Liz?

— Da. Abia aştept să testez poneii pe care i-am cumpărat azi. Trebuie să le găsesc nume. Ce-ai zice de… Se opri, privind cu surprindere blonda uluitor de frumoasă care tocmai intrase. Fusese atât de mirată să vadă o femeie atât de minunată, purtând nişte haine atât de moderne şi de elegante, intrând în acel local de la capătul lumii, încât nu-şi dădu seama decât după câteva clipe că se-ndrepta spre ei, cu pas încet şi sigur, ca şi cum era obişnuită să atragă atenţia asupra ei.

Liz îşi dădu seama că nu putea fi nimeni alta decât Beryl. Fericirea care dăduse culoare acelei zile, dispăru imediat, ca un curcubeu în ceaţă. Dintr-o singură privire, îi văzu trăsăturile perfecte şi ţinuta impecabilă, devenind cu atât mai mult conştientă de propriile ei haine şifonate şi pline de praf.

— Peter! spuse tânăra aşezându-şi mâna pe braţul lui, cu un gest posesiv.

— Bună! răspunse Peter, ridicându-se. Faceţi cunoştinţă: Beryl, ea este Liz.

— Ah, da, am auzit că locuieşte în casa aceea veche, spuse Beryl privind-o o fracţiune de secundă cu ochi de un albastru metalic, rece.

— Credeam c-ai plecat în acest weekend.

— Ei… m-am răzgândit… Sandy s-a gândit c-am putea cumpăra ceva pentru Darryl. I-a venit brusc ideea că vrea să călărească. Probabil a văzut prea multe filme cu cowboy la televizor. În orice caz, m-am gândit că un ponei ar fi exact ce-i trebuie, aşa că am venit la licitaţie. Din păcate, am avut o defecţiune la maşină – Sandy e şi acum la garaj, pentru reparaţie – şi când am ajuns, toţi poneii se vânduseră. Ţ i-am văzut maşina parcată aici. Ţi-ai ales un armăsar?

— Nu; de fapt, numai Liz a cumpărat.

— Da… Clipi plictisită, apoi purtându-se în continuare de parcă Liz nici nu exista, îşi concentră toată atenţia asupra lui Peter.

— Aşa e, interveni Liz pe un ton vesel, hotărând că nu e cazul să se lase ignorată. Am cumpărat şase ponei! Abia aştept s-ajung acasă să văd cum se comportă. Sunt pentru copiii…

— Ah, o întrerupse Beryl cu dispreţ, copiii… Iată-l şi pe Sandy.

Un bărbat blond, robust, spre patruzeci de ani, înainta spre ei. Liz simţi imediat simpatie pentru acest individ cu trăsături aspre, dar cu ochi cenuşii blânzi în care se citea sinceritatea şi cu o atitudine foarte deschisă.

— Am auzit de dumneavoastră, domnişoară Kennedy, spuse el strângându-i mâna cu căldură. Faceţi un mare efort pentru proiectul de la Rangiwahia.

— Mulţumesc, dar sunt abia la început.

— Scuză-mă, Pete, se suprapuse vocea autoritară a lui Beryl, dar nu mai putem rămâne; Sandy are întâlnire cu un agent de la bursă.

— Lasă-l să aştepte! sugeră Sandy, administratorul proprietăţii ei, care părea dornic să mai rămână.

— Nu, mai bine plecăm. Ne vedem diseară, Pete, adăugă ea pe un ton de intimitate şi, după ce schiţă un vag semn de salut spre Liz, se-ntoarse cu spatele şi plecă, lăsând în urmă un miros discret de parfum.

Liz era uşor nedumerită: cum de un om ca Sandy McPhail acceptă să fie angajatul lui Beryl? Era imposibil

ca, la valoarea lui profesională şi la experienţa pe care o avea, să nu fi găsit altceva de lucru. Dar poate şi el era subjugat de farmecul ei; nu era de mirare. Şi mai era ceva ciudat: senzaţia aceea că Beryl nu-i era complet străină, deşi era imposibil s-o mai fi văzut undeva înainte. Evelyn avusese dreptate: eleganţa lui Beryl nu numai că nu trecea neobservată, dar nu se putea uita.

— Va trebui să plecăm şi noi. Îşi luă geanta de umăr şi se ridică. Magia zilei aceleia se risipise şi brusc, simţea nevoia de a ajunge acasă cât mai repede. Mai era atât de mult de lucru în vederea apropiatei deschideri a şcolii şi, din fericire, astfel putea să-şi ocupe mintea cu altceva decât cu gânduri stupide, ca, de exemplu, prietenia cu Peter Farraday, în ciuda relativei animozităţi a relaţiei dintre ei.

Fusese o zi reuşită şi totuşi, Liz se simţea tristă şi nu se putea gândi decât la Beryl – rece, echilibrată, perfect stăpână pe situaţie. „Ne vedem diseară, Pete!”

Capitolul 4

Liz se trezise foarte devreme în ziua în care copiii trebuia să sosească însoţiţi de medici şi terapeuţi. Se plimba prin grădină, lăsându-şi picioarele goale mângâiate de firele de iarbă încărcate de rouă. Deodată, observă că venise deja cineva: erau cele două ajutoare de la ferma Arundel.

— Vai, ce frumos din partea voastră c-aţi venit! Nu trebuia să vă deranjaţi, totuşi!

— Niciun deranj, domnişoară Kennedy. Ne place mult aici, nu-i aşa, Wayne?

— Spuneţi-mi Liz.

— Acum, se va simţi mult mai bine, spuse Wayne terminând de scos nişte pietricele din copita unui ponei. Ştiam că vei fi extrem de ocupată astăzi şi că-ţi va fi foarte greu. Şeful m-a rugat să-ţi spun…

— Ei, lasă… Era în exclusivitate „ziua ei” şi nu voia ca Peter să se amestece, nici măcar cu un sfat. Mai bine, spuneţi-mi ce credeţi despre ponei.

— Pentru nişte călăreţi obişnuiţi, ar fi cam prea

liniştiţi, dar pentru acei copii, sunt exact ceea ce trebuie. Câţi copii aştepţi?

— Douăzeci şi şapte… dacă vin toţi.

— Oh! Atunci, spune-ne ce avem de făcut.

— Nimic; totul e sub control… Ah, nu, ar mai fi ceva; voiam să duc unul din jgheaburile cu apă lângă rampă, dar nu-i nimic, rezolvăm altfel – dac-am putea monta un furtun…

— Lasă pe noi, Liz. Ştim bine ce avem de făcut, o liniştiră băieţii, luându-şi deja misiunea în primire.

— Copiii vor veni însoţiţi de doctori şi fizioterapeuţi, care îşi vor da sau nu avizul; e un fel de examen pe care trebuie să-l trec. Dumnezeule, ce puţin timp mai am până sosesc! Băieţi, rămâneţi cu noi la micul dejun?

— Am dori mult, Liz, dar trebuie să ne întoarcem. De fapt, am terminat de montat furtunul. Te mai putem ajuta la ceva?

— Nu, mulţumesc foarte mult.

A fost un gest foarte frumos din partea lor, se gândi ea după ce-i conduse până la poartă. Spre deosebire de ei, şeful lor nu-i dăduse nici măcar telefon să-i ureze succes. Sigur, nu se aştepta la prea mult din partea lui, dar măcar aşa, ca bun vecin… Ar fi dorit ca… dar alungă repede gândul, încercând să se concentreze asupra a ceea ce mai era de făcut. Oricum, era prea încordată pentru a putea mânca micul dejun.

Când merse din nou în curte, avu o altă surpriză: din maşina sport roşie parcată pe alee în faţa casei, coborî Malcolm.

— Bună, Liz! M-am gândit că poate ai nevoie de ajutor, având în vedere că e o zi atât de importantă.

— Ah, cum să nu! Era într-adevăr încântată de prezenţa lui, care se dovedi a-i fi de mare ajutor.

Nu după mult timp apăru prima ambulanţă, urmată de câteva maşini particulare şi de o a doua ambulanţă şi imediat, Liz se afla în centrul unui grup de medici, terapeuţi şi şoferi de ambulanţă.

Scaunele cu rotile au fost descărcate rapid din

vehicule, apoi copiii au fost transportaţi, unii urmând a-şi lua în primire cârjele, iar ceilalţi, incapabili să stea în picioare, târându-se pe iarbă până când aveau să fie aşezaţi în cărucioarele lor. Cu toate acestea, fericirea care se citea pe faţa fiecărui copil dădea întregii atmosfere un aer de sărbătoare.

„Voi reuşi", îşi propuse Liz în gând, „ştiu bine că voi reuşi". Apoi, începu să explice medicilor cum avea să funcţioneze echipamentul special de călărie, precum şi măsurile de precauţie pe care le luase.

— Aşadar, încheie ea, nu văd ce-ar putea fi în neregulă.

— Nici eu, întări şeful echipei de medici, un bărbat mai în vârstă, cu reputaţie internaţională pentru succesele înregistrate în activitatea sa în acest domeniu. Este un proiect grozav, domnişoară Kennedy. N-am putea începe chiar acum să satisfacem curiozitatea copiilor? Aveţi suficienţi cai?

— Vor putea face toţi câte un tur astăzi, dacă puteţi aştepta. Ar fi păcat ca vreunul dintre micuţi să rateze această plăcere.

— Doar pentru asta am venit. Să începem şi să vedem care dintre ei pot beneficia cel mai bine de acest exerciţiu fizic.

Imediat, toţi se puseră în mişcare, dând o mână de ajutor la pregătirea primei şedinţe de călărie.

— Domnişoară Kennedy! Domnişoară Kennedy! Era Julie, o fetiţă blondă cu faţa radiind de fericire. Eşti aici! Când ai plecat, am crezut că n-am să te mai văd niciodată. Domnişoară Kennedy, spune-mi, chiar am să urc pe cal? Voi călări cu adevărat?

— Da, draga mea, o asigură Liz îmbrăţişând-o şi sărutându-i buclele blonde. Am un ponei special pentru tine; îl cheamă Pinocchio. Îţi aminteşti ce mult îţi plăcea povestea şi cum mă rugai să ţi-o citesc?

— Pinocchio! Voi călări pe Pinocchio! strigă Julie, în timp ce ochii ei albaştri străluceau de entuziasm. Tati! Aceasta este asistenta despre care ţi-am vorbit… cea care-

mi place.

Abia atunci, Liz observă bărbatul care stătea în picioare în spatele scaunului cu rotile al fetiţei. Zvelt, cu trăsături fine, purtând ochelari de soare şi îmbrăcat cu un costum subţire de vară, impecabil, părea să aibă în jur de patruzeci de ani.

— Aşadar, dumneavoastră sunteţi tatăl ei! îmi vorbea mult despre dumneavoastră.

— Domnişoară Kennedy, faceţi un lucru minunat pentru aceşti copii.

— Îmi face multă plăcere. Dacă aţi vrea să mă ajutaţi, domnule Ridgway, o vom ridica pe Julie în şa.

După ce o instală pe Julie, potrivind scările şi fixându-i centura de siguranţă şi fetiţa luă frâul entuziasmată, Liz se-ndreptă spre următorul copil ce-şi aştepta rândul.

— Danny!

Un băiat destul de înalt pentru cei paisprezece ani ai săi, zâmbi timid, privind speriat spre Polonio, poneiul cel gras.

— Domnişoară Kennedy, începu el ezitând, calul acesta pare atât de mare…

— Doar pare. Când vei fi în şa, vei vedea că vei fi mai înalt decât oricare dintre noi.

— Da? înghiţi nervos, iar privirea îi era plină de teamă. Ştiţi ceva? Nu pot! Pur şi simplu nu pot.

— Hai, Danny! Te vom ajuta. Va fi permanent cineva lângă tine, de-o parte şi de alta ta, aşa că nu poţi să cazi nici să vrei. Voi conduce eu poneiul; uite, nu mai departe de poartă. Apoi, dacă nu mai vrei să continui, te dăm jos. Ei, ce spui?

— Aş vrea, dar… nu pot.

— Doar de data aceasta; pentru mine.

— Bine, voi încerca.

Privirea încă îi era plină de spaimă când, după ce Liz ajutată de un şofer de ambulanţă şi de o terapeut, îl instală în şa, luă frâul cu mâini crispate.

— Ei, parcă nu e chiar atât de rău, încercă Liz să-l

facă să se destindă. Dumnezeule, cât eşti de sus!

— Veţi rămâne lângă mine, domnişoară Kennedy?

— Tot timpul; doar ţi-am promis.

Liz nu se pututse împăca niciodată cu imaginea lui Danny târându-se pe podea, la Institut. Acest băiat o îngrijora în mod deosebit din cauza verdictului dat de medici: din cauza permanentei lui stări de teamă şi agitaţie, nu înregistra niciun progres – normal, din moment ce, neputându-şi depăşi teama, era refractar să înveţe să meargă sprijinit în cârje şi, poate chiar fără, deşi foarte greoi. În orice caz, Danny fusese unul din factorii cheie care o determinaseră să-şi pună în aplicare acest plan, iar acum, imaginea lui stând în şa şi străduindu-se să-şi învingă teama, era deja o victorie.

— Priviţi-mă! Priviţi-mă! Sunt cowboy! răsună vocea lui. Cum îl cheamă pe calul meu? Trebuie să aibă şi el un nume tot ca-n filmele cu cowboy.

— Pancho! strigă repede Liz, pe placul băieţelului deja angajat în bătălii imaginare.

După ce toţi copiii din prima serie au fost urcaţi pe şei, şirul de cai se puse în mişcare, alături de însoţitori.

— Am pornit! spuse zâmbind tatăl lui Julie. Căluţul meu e încântat. Dar al tău?

— Începe să se obişnuiască, nu-i aşa Danny?

Deşi acesta era încă prea încordat ca să răspundă, încuviinţă din cap.

— Nu-mi vine să cred, spuse în şoaptă unul din medici, alăturându-se lui Liz. Danny se descurcă destul de bine.

Dacă reuşeşte să-şi învingă acel complex de teamă, cred că bătălia e pe jumătate câştigată. Poate va accepta cârjele. Încep să cred că totul e posibil. Îmi pun mari speranţe în ceea ce faci aici, domnişoară Kennedy.

— Încă n-am dovedit mare lucru, dar ştiu că rezultatele nu vor întârzia să apară. Şi nu e vorba numai de partea fizică.

— Ştiu la ce te gândeşti; la partea psihologică, la sentimentul de împlinire al acestor copii, la convingerea că

au realizat într-adevăr ceva.

După ce şi copiii din a doua serie îşi terminară turul călare, entuziasmul deveni general. Asaltată de grupul de medici şi fizioterapeuţi, Liz reuşi în cele din urmă să pună întrebarea care o frământa cel mai mult:

— Oare câţi copii consideraţi că vor beneficia cel mai mult de acest program?

— Copila mea, răspunse decanul de vârstă al medicilor, absolut toţi şi sunt convins că sunt în asentimentul tuturor.

— Fără nicio îndoială! încuviinţară toţi în cor, după care, deşi discuţia era generală, se stabiliră reguli de funcţionare a şcolii, sub supravegherea personalului de specialitate.

Copiii îşi desfăcuseră pachetele cu mâncare cu care veniseră, însoţitorii fuseseră trataţi cu cafea şi prăjiturile pe care Evelyn avusese minunata idee de a le face şi atmosfera era una de bucurie generală, în care mulţumirea pentru ceea ce se realizase se împletea cu speranţa enormă în ceea ce avea să urmeze.

Deşi era gălăgie, Liz auzi vocile unor femei afară, în faţa sălii de recreere în care unul din grajduri fusese transformat. Merse să vadă cine e şi din nou o întâmpină privirea aceea glacială – Beryl. Ce o adusese aici? Curiozitatea? Văzând-o că zâmbeşte, Liz se gândi că poate ea e cea răutăcioasă şi face acuzaţii nedrepte.

— Domnişoară Kennedy, sper că nu deranjăm. Ea e mătuşa mea, Olga. Femeia înaltă cu păr argintiu, care o însoţea, zâmbi blând spre Liz. Am vrea să ştim dacă nu închiriezi cai pentru copii normali; de fapt, mă interesez pentru fiul meu, Darryl.

— Sigur că nu deranjaţi. Intraţi, vă rog. Le conduse la masa lungă în jurul căreia se grupaseră medicii şi terapeuţii, după care făcu prezentările. Malcolm vă va aduce imediat cafea. Câţi ani are Darryl?

— Treisprezece. M-am gândit c-ar fi o ocazie excelentă pentru el să înveţe să călărească acum, cât stăm la ţară.

— Dar nu aveţi cai la fermă?

— Nu mai avem de ani de zile. Acum, Sandy administrează moşia, dar preferă să utilizeze tractor sau un Land Rover. Problema este că Darryl îşi închipuie că poate călări, dar, de fapt, nu s-a urcat niciodată pe un cal.

— Nu vrem să riscăm să i se întâmple ceva, interveni şi femeia zveltă, cu părul argintiu. De aceea, Beryl ar dori ca el să urmeze cursuri de echitaţie, să înveţe de la bun început aşa cum trebuie. Ştiţi cum e... când ai un singur copil...

— Nu i se poate întâmpla nimic aici... cu căluţii ăştia bătrâni... Şi nu uita că domnişoara Kennedy ştie să aibă grijă de copii – doar e meseria ei.

— De fapt, nu închiriez cai. Poate găsiţi în altă parte...

— Nu avem nicio şansă.

— Vă rog să-l acceptaţi, domnişoară Kennedy, o rugă Olga. Dacă aţi şti câte speranţe şi-a făcut

După toate indiciile, Liz era convinsă că acel Darryl Manning era un copil neascultător şi răsfăţat, dar, pe de altă parte, acea doamnă mai în vârstă părea foarte prietenoasă, deşi în mod vădit dominată de nepoata ei. De asemenea, nutrea speranţa că nu va dura mult până când băiatul se va plictisi de orele de curs destul de stricte.

— Ei bine, vom încerca, acceptă ea grăbită, dându-şi seama că medicii o aşteaptă să-şi ia rămas bun de la ea. Să rămână pentru miercuri după-amiază atunci. Acum, vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să-mi conduc oaspeţii. După care se duse spre Julie pe care o conduse, împingându-i căruciorul spre ieşire. Ţi-a plăcut?

— A fost super! Domnişoară Kennedy, pot să vin în fiecare săptămână? Nu-i aşa că poneiul meu mă va recunoaşte?

— Sigur, scumpa mea.

— Ştiu de ce se numeşte Pinocchio – pentru că este atât de mic. Aşa e, tati?

— Lăsaţi-mă pe mine, spuse tatăl fetei, luând căruciorul din mâna lui Liz, pe care astfel o atinse pentru o

clipă. Nu uitaţi, dacă aveţi nevoie de ajutoare în zilele în care sunt lecţii de călărie, vă stau la dispoziţie.

— Cum să nu am nevoie de ajutor! Intenţionez să dau câteva anunţuri la ziar, chiar şi la televiziune, dacă se poate, în speranţa de a primi cât mai multe oferte de serviciu. Ar fi minunat dacă aţi putea veni cu Julie în fiecare săptămână, dar... ezită; parcă auzise odată că Lewis Ridgway deţinea o funcţie importantă în acel oraş. Desigur, numai dacă timpul vă permite.

— Nimic nu este atât de important încât să mă reţină de a veni aici. Tonul pe care o spusese dădea cuvintelor lui o semnificaţie deosebită.

Maşina elegantă porni, în timp ce Julie încă mai făcea semn cu mâna la fereastră, până când se pierdu în depărtare. Când se-ntoarse, Liz îşi dădu seama că Beryl era lângă ea, privind-o cu subînţeles.

— Soţia lui a murit acum câţiva ani, simţi ea nevoia să explice, de aceea Julie locuieşte la Institutul pentru Copii cu Handicap locomotor. Ar face orice pentru ea, chiar dacă asta înseamnă să vină aici în fiecare săptămână.

— Doar pentru Julie?

Liz se simţi deranjată deopotrivă de roşeaţa care-i colora obrajii şi de gestul dispreţuitor al lui Beryl. Dacă această insinuare n-ar fi fost atât de absurdă, poate c-ar fi protestat, dar aşa, era mai bine s-o ignore total. Ridicol! Ca şi cum Lewis Ridgway ar fi manifestat cel mai mic interes pentru ea! Ceea ce nu-nţelegea era răutatea celeilalte fete. Gelozie? Exclus! Cum putea o femeie atât de frumoasă ca Beryl să simtă vreo urmă de gelozie pentru cineva cu o figură atât de banală şi nesemnificativă ca ea? Să fie acea ostilitate cauzată de prietenia ei complet nevinovată cu Peter Farraday? Liz reuşi să se smulgă din vârtejul acelor gânduri, pentru a-şi lua rămas-bun de la ultimii oaspeţi, urmaţi de Beryl şi de mătuşa ei.

Întorcându-se în sala care găzduise oaspeţii, Liz îşi lăsă gândul să rătăcească fără voia ei, în aceeaşi nedumerire obsedantă: de ce îi erau trăsăturile lui Beryl atât de familiare? Era imposibil să se fi cunoscut înainte!

începu să-i ajute pe Stan şi pe Evelyn să facă ordine, când Malcolm apăru în prag.

— Să organizăm o petrecere diseară, pentru strângerea de fonduri pentru tânărul Riki Mann.

— Cântăreţul maori?

— Exact. Se strâng fonduri pentru a-i da posibilitatea de a face o carieră de succes în străinătate. Mă gândeam să merg şi eu… nu numai pentru a-l ajuta… N-ai vrea să mă însoţeşti? Sigur… numai dacă nu ai altceva de făcut…

— Cum să nu! Mi-ar face mare plăcere. Simţea nevoia să sărbătorească şi-i era dor de astfel de petreceri!

— Ştiu că-mi va părea rău; întotdeauna e la fel în aceste ocazii: mai mulţi bărbaţi decât fete. Parcă văd că abia voi apuca să te văd.

— Nu-ţi face griji; primul dans e al tău.

— Aşa mai merge. Atunci, ne vedem diseară.

Liz era atât de încântată de cum ieşise totul, încât nici nu observă când plecă Malcolm. Desigur, mai avea de înfruntat o mulţime de dificultăţi, dar acum avea încredere că le va putea depăşi. îi venea să danseze de bucurie, chiar şi fără muzică. Malcolm îi spusese că toată lumea avea să vină la petrecere; asta însemna că şi Peter… abia aştepta să-i povestească despre succesul ei!

Capitolul 5

— Dumnezeule, Liz, nici nu te mai recunosc, exclamă Malcolm când veni s-o ia la petrecere.

— Te asigur că sunt eu. Îşi strânsese părul într-un coc, era uşor fardată la ochi cu turcoaz şi purta o fustă lungă şi o bluză vaporoasă care-i punea în evidenţă silueta.

— Şi parfumul ăsta înnebunitor… Ce foloseşti?

— Glumri alb – absolut original; mi l-a adus o prietenă din Hawaii. Îţi place?

— Dacă-mi place? Abia mă pot concentra să conduc.

Complimentul sincer îi făcu plăcere, chiar dacă venea de la Malcolm care avea ocazia să vadă un chip nou de fată din lună în lună.

Când ajunseră, era atât de multă lume, încât se părea că, într-adevăr, nimeni din ţinut nu lipsea. Înaintau încet

prin mulţime, deoarece Malcolm îi cunoştea pe toţi cei prezenţi şi aproape fiecare îl oprea pentru a-l saluta şi a schimba cu el câteva cuvinte. Pentru Liz, singurii cunoscuţi erau Stan şi Evelyn care plecaseră mai devreme de acasă şi-i făceau acum semn cu mâna din partea opusă a sălii. Privind spre ei, Liz îi observă pe Tim şi Wayne şi inima îi tresări de speranţă: dacă ajutoarele de la Arundel erau acolo, poate că şi Peter… îl căută cu privirea prin mulţime, dar era clar că nu venise.

Muzica începu şi ea şi Malcolm se amestecară prin mulţime, lăsându-se în voia ritmurilor pop. Din clipa în care Liz păşi pe ringul de dans, schimbă o mulţime de parteneri, dar privirea ei era mereu îndreptată spre uşă, sperând că poate va apărea şi Peter. Nu pentru că ar fi interesat-o prea mult… Şi aşa, dacă venea, era foarte posibil să fie însoţit de Beryl. Nici asta n-ar fi deranjat-o, oricum nu însemna nimic pentru ea. Atât doar c-ar fi vrut să-i spună despre succesul ei, în ciuda neîncrederii lui faţă de acel proiect pe care-l considerase cu siguranţă dincolo de puterile ei. La un moment dat, încetă să mai privească spre uşă şi să spere; trebuia să se consoleze cu gândul că Peter nu va veni. Păcat! Ce satisfacţie putea să-i aducă o victorie dacă adversarul nici măcar nu-şi dădea seama de înfrângere?

— Vă rugăm să vă invitaţi partenerele la vals! se auzi anunţul prezentatorului într-o scurtă pauză între dansuri.

Se auziră primele acorduri ale melodiei atât de cunoscută „Cândva, dragostea mea”, când Tim, cu care dansase dansul dinainte, începu să ezite, stânjenit.

— Te rog să mă scuzi, dar nu mă pricep să valsez. N-am reuşit niciodată să-nvăţ. Dar tu?

— Eu am învăţat când…

Nu reuşi să-şi termine fraza pentru că în aceeaşi clipă îl văzu pe Peter lângă ea – înalt, bronzat, extrem de chipeş. Deodată, seara căpătă un farmec aparte.

— Dansăm?

Fără să mai aştepte răspunsul ei, o conduse pe ringul de dans. Într-un caleidoscop de culori, faldurile ample ale

fustei lui Liz puneau în plutirea lor accentele piruetelor. În sincronismul perfect al paşilor, trupurile lor deveniseră unul singur. Continuau să danseze, fără să-şi dea seama că în jurul lor se formase un cerc de spectatori care-i priveau încântaţi, aplaudând şi aruncând confeti asupra lor şi că abia într-un târziu li se alăturară şi alte perechi.

Când muzica se opri, rămaseră nemişcaţi, ea cu faţa îmbujorată ridicată spre zâmbetul lui enigmatic.

— Eşti aproape de-a noastră, Liz!

— Sigur că sunt. Mi se pare că a trecut o veşnicie de când m-a adus Malcolm. Credeam că nu mai vii! Regretă chiar din clipa în care rosti aceste cuvinte, dar era prea târziu şi n-avea niciun rost să-şi facă iluzii că el le va lăsa să treacă neobservate.

— Aşadar, ţi-am lipsit?

— Nu, sigur că nu… Numai că Malcolm spusese că va fi toată lumea aici în seara aceasta şi…

Un nou vals pe care orchestra îl începu o salvă şi se abandonă din nou dansului, până la următoarea pauză, când se organiză un bufet. Peter o conduse spre mesele încărcate cu prăjituri, sandvişuri şi specialităţi cu fructe de mare, apoi o lăsă pentru a se alătura unui grup în extremitatea cealaltă a sălii. Era firesc să nu fi venit singur, Liz se aşteptase la aşa ceva şi, cu toate acestea, simţi o dezamăgire îngrozitoare când o văzu pe Beryl. îmbrăcată cu o rochie neagră, simplă şi elegantă, aceasta îşi pusese şi mai bine în evidenţă părul blond şi tenul de un alb imaculat.

Nu, categoric, nu se va mai gândi la ei. îi zâmbi din toată inima lui Malcolm, care tocmai venise s-o îmbie cu prăjituri şi cu o cană cu ceai. Bine că există Malcolm, dragul de el! Nu va şti niciodată cât de mult o ajutase prin prezenţa lui în seara aceea. Fără să vrea, mai aruncă o privire spre grupul de vizavi. Beryl discuta cu însufleţire cu Sandy, iar Peter era şi el lângă ea. În acel moment, surprinzându-i privirea, Beryl înclină uşor capul, considerând suficient acel semn de vagă recunoaştere. Olga, în schimb, îi zâmbi cu multă prietenie. Apoi, Liz

observă băiatul care stătea alături de ei: destul de scund pentru vârsta lui, cu păr blond, drept şi o figură bosumflată. Desigur, era Darryl şi Liz nu putu să nu remarce imediat că, aşa cum era îmbrăcat, elegant şi rafinat, făcea notă discordantă cu toţi ceilalţi puşti de vârsta lui prezenţi acolo în acea seară.

Când dansul reîncepu, Liz refuză dans după dans, în speranţa că Peter o va invita iar. În definitiv, nu-i spusese nimic din ceea ce-şi propusese; tăcuseră amândoi aproape tot timpul şi puţinele cuvinte pe care ea le rostise se dovediră a fi o catastrofă. Dar, nu numai că Peter nu mai veni s-o invite la dans, dar îl şi văzu dansând cu Beryl – atât de relaxaţi amândoi, atât de degajaţi, ca nişte vechi prieteni, sau ca nişte foşti iubiţi care se regăsiseră.

Era trecut mult de miezul nopţii când se anunţă ultimul dans. Liz merse pe podium împreună cu Malcolm, fără să mai privească o dată în urmă: oricum, Peter nu mai era de găsit. Cu atât mai surprinsă a fost când, la sfârşitul dansului, îl văzu venind cu paşi mari spre ei, pentru a discuta cu Malcolm.

— Am un mesaj pentru tine. Tocmai eram afară şi fumam, când Toby trecea cu maşina; s-a oprit câteva minute să-mi spună că e foarte grăbit s-ajungă acasă, pentru că soţia lui nu se simte bine şi că mă roagă să iau legătura cu tine şi să te anunţ că David, fratele tău, are un necaz cu maşina; nu e în pericol, dar a intrat într-un şanţ undeva la câteva mile de aici şi te roagă să mergi să-l ajuţi să scoată maşina.

— Ah, tocmai în seara asta şi-a găsit să intre în şanţ! Conduce mizerabil! Ar trebui să-l las să se chinuie până dimineaţă, ca să se-nveţe minte! Dar… cred că n-am încotro, aşa că voi porni în mare acţiune de salvare. Unde anume este?

— Pe drumul lateral, chiar vizavi de ferma Maybury.

— Of! Cred că în curând am să-l omor pe acest frăţior al meu! Brusc, se lovi cu palma peste frunte şi se-ntoarse spre Liz, cu o figură extrem de nefericită. Te rog să mă ierţi! îmi pare foarte rău pentru această situaţie… mă

înţelegi…

— Nu-ţi face griji, interveni Peter; o conduc eu pe Liz.

— Atunci, e-n regulă.

— Mulţumesc pentru invitaţia la această petrecere, Malcolm.

— Plăcerea a fost de partea mea. La revedere. îi zâmbi trist, apoi, deşi fără nicio tragere de inimă, plecă, dispărând imediat în mulţime.

Pe ea n-o întrebase nimeni dacă voia sau nu să fie condusă de Peter, se gândi Liz; parc-ar fi fost un colet care trebuia livrat la adresa de destinaţie. Era ceva în legătură cu el – ceva profund masculin şi autoritar – care o deranja. Şi apoi, se temea că, singură cu el în maşină, îi va fi greu să-şi amintească în fiecare clipă că el aparţine altcuiva! Da, era mai bine să poată scăpa de acel drum cu Peter – Peter, care dansase practic întreaga seară cu Beryl.

— Nu te deranja, pot merge cu Stan şi Evelyn.

— Nu poţi, pentru că tocmai au plecat.

— Înseamnă că putem să-i ajungem din urmă.

— Nu!

— De ce?

— Pentru că prefer aşa.

— Ah… Nu prea ştia ce să-nţeleagă din răspunsul lui, dar era ceva ciudat în tonul său. Ezită, apoi mai făcu o încercare. Dar… cum rămâne cu Beryl?

— Beryl?

Privirea lui dură îi dădu de înţeles că, în seara aceea, nu prea era inspirată să spună lucrul cel mai potrivit…

— Da… mă gândeam c-aţi venit împreună… tot grupul… Beryl, mătuşa ei, Sandy McPhail…

— Aşa e, confirmă el pe un ton glacial.

— N-aş vrea să te deranjez…

— Nu e niciun deranj. Hai să plecăm din aglomeraţia asta.

Urcară în maşină şi porniră. Ciudat, dar Liz nu găsea nimic de spus; o atracţie irezistibilă, mai presus de voinţa ei, o făcea incapabilă de a-şi desprinde privirea de profilul lui, conturat în lumina slabă din maşină.

— Cum te-ai descurcat azi?

Liz făcu un efort să se concentreze; în definitiv aceasta era întrebarea pe care o aşteptase tot timpul. Poate că, dacă nu l-ar privi, i-ar fi mai uşor să se gândească la lucruri importante, ca, de exemplu, replica pe care o repetase de atâtea ori în gând.

— Astăzi? hotărî să mai tergiverseze puţin, pentru ca efectul să fie cu atât mai mare. Te referi la…?

— Ştii foarte bine la ce mă refer, Liz.

O privi zâmbindu-i şi, deodată, discursul rece, pe un ton indiferent pe care-l pregătise pentru el, i se şterse din minte şi începu să-i povestească, plină de entuziasm.

— Ah, a fost fantastic! Un adevărat succes! Fiecare copil a putut călări, astfel încât personalul medical a avut posibilitatea să stabilească dacă proiectul este sau nu benefic. Şi, ce crezi? Am primit imediat avizul de a continua. Voi organiza un curs de zece lecţii şi, dacă se va constata că a fost benefic, lucru de care nu mă-ndoiesc, copiii vor putea continua să vină în fiecare săptămână. Şi medicii şi terapeuţii au fost încântaţi.

— Felicitări! Câţi copii au venit, în cele din urmă?

— Toţi, aşa cum speram: douăzeci şi şapte.

— Intenţionezi să-i ajuţi pe toţi? Douăzeci şi şapte de miracole – nu e cam mult, chiar şi pentru tine?

— N-aş spune.

— Categoric, crezi în minuni!

— Oh, da!

— Le provoci? Faci posibilă realizarea lor?

— Dacă pot… Deodată, îşi dori nebuneşte ca încă o minune să se-ntâmple – cea mai mare, cea mai importantă… Peter să se îndrăgostească de ea, în loc de a o iubi pe Beryl.

— Aşadar, acum e totul pus la punct.

— Şi, având poneii pe care m-ai ajutat să-i cumpăr, nu mai există niciun impediment. De fapt, totul a fost posibil datorită cecului de la amabilul domn X.

— Domnul acela necunoscut?

— Exact. În imaginaţia mea, are însă deja un chip.

— Da? Şi cum îl vezi?

— Să ţi-l descriu, începu Liz, găsind cât se poate de firesc să-i împărtăşească lui Peter speranţele, visele, chiar şi închipuirile ei copilăreşti. Este genul de individ tipic şaten, nu prea tânăr. Este înalt, robust, poate un pic cam încrezut şi are atât de mulţi bani, încât nu ştie ce să mai facă. Poate că se simte puţin vinovat, ştiind că alţii sunt strâmtoraţi. Şi, într-o bună zi, aude despre o fată care încearcă să înfiinţeze un centru de călărie pentru copii infirmi: imediat, îi vine o idee. Poate că, demult, şi el a avut o infirmitate. Sau, mai probabil, cred că şi-a reamintit de perioada copilăriei, când, undeva la ţară, mergea desculţ la şcoală.

— Asta se-ntâmpla înainte de a se hotărî să devină magnat?

— Categoric! A realizat totul prin propriile sale forţe, cel puţin aşa mi-l imaginez… Dar, în ciuda succesului său în afaceri, e destul de timid; îi place să facă acte caritabile în secret.

— Poate că soţia lui nu e de acord.

— Ah, nu, nu e căsătorit!

— Eşti foarte sigură?

— Da!

— Te tentează?

— Nu. Vreau să rămână aşa cum este, binecuvântată fie inima sa bună. Am avut noroc; oamenii de aici m-au ajutat atât de mult!

— Înseamnă că acum nu mai ai probleme.

— Glumeşti! Există întotdeauna probleme, cea mai mare dintre ele fiind cauzată de partea financiară. Începutul a fost făcut, dar acum trebuie să continui – e şansa vieţii mele. Voi fixa o taxă simbolică de zece dolari pentru tot cursul; dacă vor dori, copiii vor putea veni în continuare şi după terminarea acestuia. Trebuie să fixez o taxă, măcar simbolică, pentru a putea face faţă, dar dacă un părinte nu-şi va putea permite să plătească suma, voi accepta copilul oricum. Sper că mulţi dintre ei vor fi sponsorizaţi de o firmă sau de o persoană particulară.

— Înţeleg. Te-ai gândit la posibilitatea strângerii de fonduri?

— Da! Vorbea repede, ca pentru a contracara efectul acelei atmosfere ce devenea din ce în ce mai intimă. „Nu uita că iubeşte pe altcineva, şi asta de mulţi ani!” îşi tot spunea ea, pentru a reveni la realitate. M-am gândit că puţină publicitate ar fi foarte utilă: la radio, la televizor, în presă. Dacă oamenii vor afla ce se întâmplă aici, poate că vor simţi nevoia s-ajute în vreun fel – nu neapărat cu bani, dar poate oferindu-şi serviciile. Merită să încerc, nu-i aşa?

— Da, s-ar putea să reuşească! răspunse el indiferent.

— Ei, unde mergem? întrebă Liz surprinsă, când văzu că, în loc să intre pe aleea ce ducea spre casă, Peter continuă drumul de-a lungul şoselei şerpuitoare.

— Să ne plimbăm puţin. Mă gândeam că ţi-ar face plăcere să vezi priveliştea de pe stâncă, atunci când luna se ridică din apă.

— De pe proprietatea ta?

— Nu; este un loc special, sus pe stânci, la jumătatea distanţei dintre casele noastre. Vei vedea imediat.

Într-adevăr, când coborî din maşină şi se lăsă condusă de Peter pe poteca îngustă, Liz văzu valurile cu crestele argintate de lumina lunii – o privelişte de o frumuseţe ireală, desprinsă parcă dintr-un basm.

— Ai avut dreptate, Peter; merită să vii aici.

— De aceea am şi venit. Făcu un pas spre ea şi, cuprinsă brusc de panică – nu cumva să nu aibă tăria de a rezista – se dădu puţin înapoi, dislocând câteva pietre care se rostogoliră la zeci de metri sub stâncă. O prinse repede, cu o mână fermă, dar la atingerea lui… Tremuri, Liz?

— M-am speriat… Cred că am rău de înălţime.

Simţi imediat braţele lui strânse în jurul ei – după care, orice altceva dispăru şi se lăsă purtată pe culmile unui extaz absolut.

Când îi dădu drumul, gândul care i se insinuă în minte strică totul: Liz Kennedy, un copil amuzant, cu planurile şi visele ei ciudate… o fată pe care poţi s-o

săruţi… când Beryl nu se află prin preajmă, să vadă. Încă tremurând, se dădu la o parte, urându-l şi urându-se. Merse împiedicându-se spre maşină, furioasă.

— Aş vrea să ne întoarcem. Cred că Evelyn îşi face griji în privinţa mea.

— Are atât de mare importanţă?

Când întoarse capul, Liz îl văzu rămas nemişcat la marginea stâncii, privind-o, dar, prefăcându-se că nu l-a auzit, deschise portiera şi urcă în maşină.

Peter mai zăbovi puţin, apoi veni şi, fără să spună niciun cuvânt, porni maşina. Abia când ajunseră în faţa casei şi opri motorul, o privi gânditor şi i se adresă:

— Mă bucur pentru tine, Liz. Faci un lucru bun. Continuă.

Privirea şi tonul lui cald dădeau impresia că, într-adevăr, nu era indiferent. Dacă n-ar şti de relaţia lui cu Beryl…

— Aşadar, nu te deranjează c-am venit aici şi-am înfiinţat această şcoală?

— Să mă deranjeze? Bine, dar de ce?

— Nu ştiu… Mă gândeam că-ţi doreşti proprietatea pe care m-am instalat eu… pentru sursa de apă şi accesul spre plajă.

— Şi ţi-ai imaginat că ţi-aş sta în cale doar din cauza disputei cu fostul proprietar? Ţi-ai imaginat aşa ceva?

— Păi… Se gândi să-i aducă aminte de faptul că nu manifestase un entuziasm prea mare auzind de proiectul ei şi nici n-o ajutase altfel decât că o luase la licitaţia de cai. Dar cuvintele refuzau să se dezlipească de buze. De fapt, îi era greu să gândească limpede când era atât de aproape de el.

— Liz, priveşte-mă!

Îi ridică bărbia, obligând-o astfel să-l privească în ochi. Buzele lui îi căutară din nou gura, învăluind-o în aceleaşi senzaţii înnebunitoare. În cele din urmă, Liz se desprinse de el. Ce era nebunia asta? Cum putea să simtă aşa pentru un bărbat care aparţinea altei femei?

— E târziu. Mulţumesc că m-ai adus acasă.

— Bine, dar…

Coborî repede şi, abia mult mai târziu, când se răsucea în pat, de pe o parte pe cealaltă, chinuită de gânduri, îşi dădu seama că nu obţinuse nicio victorie asupra lui, ci, mai degrabă îi îngăduise lui să obţină o victorie asupra ei. Fusese în mare pericol de a se îndrăgosti de un bărbat care, fără îndoială, o trata doar ca pe o curiozitate în acel ţinut cu fete cam puţine: impulsivă, sinceră, simpatică – o fată cu care era amuzant să te întâlneşti un timp. Dar, când venea vorba de dragoste… Se gândi din nou la trăsăturile perfecte ale lui Beryl şi-şi imagină privirea batjocoritoare a acesteia.

Capitolul 6

În următoarele zile, Liz avu o mulţime de treburi de făcut: şeile trebuia curăţate şi unse, poneii, inspectaţi zilnic, învelitorile pentru cai, cusute la maşină; acestea nefiind decât câteva dintr-un şir lung de sarcini de onorat.

Într-o seară, se aşeză la birou, încercând să scrie un articol referitor la centrul de călărie, articol pe care intenţiona să-l trimită editorului unei reviste pentru femei. După o jumătate de oră de ştersături şi rescrieri, renunţă pentru moment, dându-şi seama c-ar fi fost mult mai bine să includă şi nişte fotografii; avea să surprindă, aşadar, câteva instantanee la următoarea vizită a copiilor şi abia după aceea va definitiva articolul. În orice caz, nu-şi imaginase că-i va fi atât de greu să găsească formularea cea mai potrivită pentru un subiect care îi era, de altfel, atât de drag. Tocmai se ridicase, când auzi soneria de la uşă. Poate e Peter! De ce s-a gândit imediat la el? De ce se gândea la el toată ziua şi jumătate din noapte? Nu-l mai văzuse din seara petrecerii, de când o dusese pe stâncă, dar de atunci tot aştepta să-i audă paşii sau vocea. Cum de un sărut putea schimba totul?

Se mai auzi sunând o dată. Evident, Evelyn şi Stan priveau la televizor şi erau prea departe, aşa că merse ea să deschidă.

— Domnişoară Kennedy! în pragul uşii stătea Lewis Ridgway, în costumul lui impecabil. Pot să intru?

— Vă rog! Bună seara, spuse Liz surprinsă; surprinsă… şi dezamăgită.

— Ar fi trebuit să telefonez să vă anunţ că vin, dar am fost foarte ocupat la birou şi am neglijat; oricum, însă, mă gândeam că voi avea norocul să vă găsesc acasă.

— Aşa e; de obicei sunt aici. Deodată, se îngrijoră. Doar nu s-a întâmplat ceva cu Julie!

— Din fericire, nu! E cât se poate de încântată şi numără zilele până la următoarea lecţie de călărie.

— Mă bucur enorm. Doriţi o cafea? Aţi făcut un drum lung până aici.

— Da, mulţumesc. Ar fi grozav.

În timp ce Liz pregătea cafeaua la filtru, domnul Ridgway se aşeză la birou, lăsându-şi privirea să rătăcească asupra foii de hârtie scrise de ea.

— Ce-i asta?

— Ah, un articol pe care încercam să-l scriu; mă rog, dacă se poate numi articol. Incredibil cât timp mi-a luat să-l concep şi tot nu e bine.

— Pot să-l citesc şi eu?

— Aş fi încântată.

— Este foarte bine, se pronunţă el în cele din urmă, după ce citi. Trebuie să recunosc că la asta m-am gândit şi eu când am venit aici. Publicitatea este chiar domeniul meu. Dacă nu vă deranjează, am putea schiţa împreună ceva pentru presă. De asemenea, una sau două reviste locale au astfel de rubrici. O voi ruga pe secretara mea să le predea mâine dimineaţă. Ce spuneţi?

— Ah, dacă aţi vrea… Liz era aproape tot atât de mulţumită ca atunci când primise cecul de la domnul Necunoscut.

— Lăsaţi totul în seama mea. Voi avea ca punct de plecare pagina aceasta pe care aţi scris-o – conţine toate datele şi ideea de bază. Acum, în ceea ce priveşte ziarele… Cunosc editorii celor două ziare importante din oraş; le voi telefona mâine şi-i voi ruga să trimită reporteri; ar putea scrie un articol despre lecţia de călărie de săptămâna viitoare. E bine?

— Ar fi minunat! Nu aveţi idee ce uşurare înseamnă pentru mine să fiu scutită de partea asta. Este extrem de amabil din partea dumneavoastră că vă deranjaţi atât de mult.

— Aş dori să fac mult mai mult, pentru dumneavoastră. Rosti ultimul cuvânt aproape în şoaptă şi, observându-i privirea nedumerită, continuă pe un ton neutru, aşa cum ar fi discutat o afacere. Mă rog, n-are importanţă… e un proiect de-al meu pe termen lung. Să vedem acum ce s-ar putea face pentru ca acest centru să devină cunoscut, să beneficieze de publicitate… Cred că radioul are cea mai mare audienţă şi, întâmplător, îl cunosc pe şeful postului principal, aşa că nu vor fi probleme în această privinţă. Rezultatele ar trebui să apară imediat.

— Cunoaşteţi o mulţime de persoane influente, constată Liz, privindu-l uluită.

— Da, e util mai ales când vrei să realizezi ceva repede fără pierdere de timp. Tonul lui era cel al cuiva obişnuit să organizeze, să dea ordine subalternilor. Mâine la prima oră mă voi ocupa de asta. Trei articole în reviste… asta înseamnă că e nevoie de câteva fotografii care să capteze interesul publicului.

— Of, dacă m-aş fi gândit să surprind câteva instantanee cât erau călare copiii! Până acum ar fi fost deja gata şi-am fi putut trimite articolele imediat. Sunt reviste care nu apar decât o dată pe lună.

— Nu vă faceţi griji. Am făcut eu câteva fotografii în ziua aceea. Scoase din buzunarul de la piept câteva fotografii alb-negru şi le întinse pe birou. Sunt mici, dar pot fi mărite destul de uşor.

— Iat-o pe Julie! Aţi mai văzut vreodată un zâmbet atât de minunat?

— Da, ştiu… Pentru Julie, fericirea înseamnă un ponei. În general e un copil vesel, dar aici, cu dumneavoastră şi cu caii… Aici e Täiere – numai la un mic maor poţi vedea un rânjet atât de monstruos; se vede clar că e înnebunit de plăcere şi mândrie, parc-ar călări în

cadrul unui campionat naţional.

— Cred că exact asta îşi imagina…! în clipele de răgaz, când nu era cowboy! Apoi, pe faţa ei apăru o umbră de tristeţe când luă următoarea fotografie. Bietul Danny, deopotrivă îngrozit şi curajos!

— Data viitoare nu-i va mai fi atât de greu.

— Ştiu.

— Ei, cred c-ar fi de-ajuns pentru început, spuse el strângând pozele. Ah, mai e ceva de care era aproape să uit. Am discutat cu cei de la televiziune în legătură cu proiectul dumneavoastră. În două săptămâni, vor trimite o echipă care să filmeze; consideră că şcoala de călărie constituie un subiect foarte bun pentru un reportaj. Sper şi eu să trezească interesul publicului şi astfel, să se găsească fie ajutor financiar, fie măcar ajutor fizic. Apropo, echipa de la televiziune realizează o reclamă în care o fată trebuie să călărească, pentru o nouă marcă de produse cosmetice, denumite” Today’s Girl”.

— N-am auzit niciodată…

— Veţi auzi. Caută un loc nu prea departe, unde se poate călări şi voiau să ştie dacă ar putea veni aici să filmeze câteva scene în aer liber. M-au rugat să vă întreb din partea lor dacă aţi fi dispusă să filmaţi câteva scene pe calul dumneavoastră.

— Bine, dar… nu se poate să mă vrea tocmai pe mine!

— De ce nu? Aţi mai lucrat vreodată pentru televiziune? Aţi prezentat vreun program, aţi făcut reclamă la vreun produs – ceva de genul acesta?

— Dumnezeule, nu, în niciun caz! Nu sunt potrivită pentru aşa ceva!

— De unde ştiţi? Să vă spun ceva, domnişoară Kennedy, continuă el cu o voce plină de căldură şi entuziasm; din ceea ce mi-au spus cei de la televiziune, se pare că sunteţi exact tipul de fată pe care o caută pentru această reclamă.

Aproape că Liz nu mai asculta. Prezentare de modă? în sfârşit, ştia de ce figura lui Beryl i se părea cunoscută.

Cu câţiva ani în urmă, chipul perfect al acesteia apăruse pe micul ecran, în cadrul unor prezentări de modă. Brusc, îşi dădu seama că Lewis tăcuse şi o privea curios.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic. Pentru a dovedi, făcu un efort să-şi concentreze atenţia spre momentul prezent şi observă, surprinsă, cum în privirea lui apăru o expresie de nespusă duioşie.

— Caută acel tip de fată căreia-i place să stea în aer liber… fără nimic artificial şi studiat… o fată desculţă şi cu părul în vânt, călărind cu pasiune!

— Ei, aşa mă mai recunosc…

— Asta încerc să vă spun. Ce părere aveţi?

— Eu ştiu… ezită, jucându-se inconştient cu o şuviţă de păr lung, negru. Dacă nu e un prim-plan…

— Bănuiesc că nu; îi interesează un peisaj de ţară pe fundalul căruia să filmeze o fată sărind cu calul peste un obstacol „Intraţi în vârtejul vieţii cu Today's Girl". Cam aşa ceva.

— Nu-l am decât pe Red şi e maro-roşcat; va ieşi bine în imagine?

— Sigur. Au spus că poate fi oricum, numai alb, nu. Mi-au spus să vă rog să-i decoloraţi puţin coama şi coada, pentru un contrast mai bun în imagine. Din ceea ce mi-au spus, am înţeles că sunteţi exact persoana care trebuie.

— Pentru Dumnezeu!

— Nu e ideea mea! Şi-apoi, aveţi nevoie de bani, nu-i aşa?

— Ah, da, uitasem. Bine, atunci o voi face.

— Adevărat? Grozav! Trebuie să vă avertizez, totuşi, că e o muncă dură. Puteţi veni mâine la ora două?

— Se pare că deja aţi aranjat totul în numele meu, spuse ea cu oarecare suspiciune.

— Totul în afară de acordul dumneavoastră, domnişoară Kennedy.

— N-ar fi timpul să-mi spuneţi Liz, ca toţi ceilalţi?

— Numai dacă şi tu îmi spui Lewis.

— Ne-am înţeles.

— Să dăm mâna ca pentru a pecetlui înţelegerea, propuse el, luându-i mâna cu o vădită plăcere. Încep acum s-o înţeleg pe Julie, pentru care eşti soarele de pe cer.

Având încă mâna în mâna lui, deoarece se părea că Lewis n-avea deloc intenţia de a-i da drumul, Liz întoarse brusc capul, simţindu-se privită. Într-adevăr, în prag era o siluetă înaltă, învăluită în mister.

— Bună, Liz!

O spusese într-adevăr pe un ton uşor ironic, sau doar i se păruse astfel? Şi, de când stătea acolo, asistând la acea scenă – ea şi Lewis aşezaţi la birou, cu o strângere de mână, mult prelungită?

— Peter! Trăgându-şi mâna, sări în picioare. Voiai să discutăm?

— Îmi pare rău, dar nu pot sta. Ţi-am adus ceva… L-am lăsat la Stan. Ceva ce spuneai că-ţi doreşti, mai adăugă el, întorcându-se deja să plece. Vei vedea.

— Nu cumva… ai adus-o pe McGinty?

— E cam mic; mai bine l-ai numi Mac. Te rog să mă scuzi, trebuie să plec.

Liz reveni în încăpere, dar tot entuziasmul ei în legătură cu publicitatea pentru şcoala de călărie dispăruse. Dacă n-ar fi fost tocmai în seara aceasta cu Lewis Ridgway! Dacă Peter n-ar fi ales chiar seara aceasta pentru a veni! îşi dădu seama că Lewis o priveşte cu atenţie.

— Un prieten?

— Nu, un vecin. Unde rămăsesem?

— Cred că, pentru moment, este de-ajuns.

Îşi strânse imediat hârtiile, îi mulţumi pentru cafea şi plecă.

Încă se mai vedeau farurile maşinii lui elegante pe şoseaua şerpuitoare, când Liz alergă să vadă dacă Peter îi adusese într-adevăr căpriţa. Bucuria i-a fost cu atât mai mare când, din ţarc, veni sărind spre ea un ied cu blană lungă şi mătăsoasă şi, reacţionând la numele Mac, de parc-ar fi ştiut că despre el era vorba, i se cuibări la piept.

— Cum ţi se pare? întrebă Peter, făcând-o să tresară.

Venise însoţit de Stan, după care acesta din urmă se-ntoarse şi intră în casă.

— Ah, e un scump! Credeam c-ai plecat… se auzi ea însăşi surprinsă, spunând, după ce puse iedul pe iarbă:

— Aşa trebuia, dar Stan mi-a cerut un sfat în legătură cu o construcţie pe care trebuie s-o realizeze pentru şefa lui.

— Trebuie să fie vorba despre noua rampă…

— Categoric, ţii totul sub control, Liz. Ce voia Ridgway?

— Lewis? îl cunoşti?

— Doar din vedere. I-am văzut de multe ori fotografia în ziare. Înţeleg că e creierul celei mai mari companii de publicitate din ţară – genul de individ care te-ar putea ajuta enorm în acest sens, dac-ar vrea; vrea s-o facă?

În lumina stelelor, Liz nu-i putea vedea prea bine expresia feţei, dar n-avea nicio îndoială în privinţa tonului lui sarcastic.

— Abia l-am cunoscut. E interesat de şcoala mea de călărie pentru că fiica lui…

— Nici n-am spus că n-ar fi interesat. Eşti susceptibilă în seara aceasta, Liz!

— Ba nu, nu sunt, dar tonul pe care ai spus-o… A fost extrem de amabil din partea lui să aranjeze partea de publicitate pentru acest centru şi sunt convinsă că-l va face cunoscut. Va chema reporteri să scrie despre şcoală în presa locală şi cameramani pentru realizarea unui reportaj la televiziune.

— Mă bucur pentru tine, Liz.

Tonul lui ironic o puse din nou în încurcătură. Nu-şi dădea seama dacă râdea de ea sau nu. îi explică în continuare, mai degrabă pentru a rupe tăcerea ce se instalase între ei.

— Mi-a spus că producătorii caută un peisaj adecvat şi o fată care să ştie să călărească, pentru a face un spot publicitar pentru un produs cosmetic. Mâine va veni o echipă care va filma aici. Nu e ridicol? Tocmai pe mine să mă aleagă?

— Nu cred. Mi se pare că ţi se potriveşte foarte bine!

— Să fac reclamă pentru un produs cosmetic când eu aproape că nu folosesc deloc aşa ceva?

— Tocmai de asta eşti persoana potrivită!

— Ai văzut vreodată cum se face o reclamă pentru televiziune? Echipa va veni aici mâine la ora două după amiază. Ah, Dumnezeule, acum îşi va închipui despre ea că se laudă – Dacă vrei să asişti…

— Abia aştept.

Acum ştia cu siguranţă că-şi bate joc de ea.

— Mulţumesc pentru ied, va fi preferatul copiilor. Şi pentru ponei e bine să fie obişnuiţi cu alte animale.

— Mă bucur că este ceea ce ţi-ai dorit. Atunci, pe mâine!

Plecă imediat, lăsând-o pe Liz profund nemulţumită. Nu-şi explica schimbarea lui de atitudine faţă de ultima lor întâlnire. Cum putea Peter să fie gelos pe Lewis? Exclus! Pe de altă parte, cum putea un sărut să aibă o importanţă pentru el, din moment ce era îndrăgostit de alta? Din zi în zi era posibil ca Peter să-i dăruiască lui Beryl un inel strălucitor de logodnă; ei îi dăruise un ied! Nu era nici măcar amuzant!

Nu trebuia să spună nimic despre reclama aceea pentru televiziune; acum, se va simţi obligat să vină, deşi cu siguranţă că n-avea niciun chef.

Liz se pregăti cu grijă în vederea filmării. Îşi călcă blugii, îşi cusu butonierele destrămate, îşi spălă părul. Stând pe treptele din faţa uşii, cu pletele încă jilave în bătaia soarelui, deodată îşi dădu seama că iedul McGinty lipsea din ţarcul lui, deşi mai devreme îl văzuse acolo. Mic şi agil, probabil că-mpinsese o sârmă care nu era bine fixată în gard şi evadase. Simţi în clipa aceea că nimic nu era mai important decât să-l găsească pe McGinty înainte de venirea lui Peter, deşi – îşi dădea bine seama – era destul de greu de găsit un animal mic alb.

Porni imediat în căutarea lui, dar după o oră, tot nu-l găsise – erau atâtea ţarcuri şi tufişuri unde se putea ascunde. Trebuie să fi mers destul de mult, strigându-l pe

nume şi scotocind fiecare posibilă ascunzătoare, când, în sfârşit, un ghemotoc alb îi atrase atenţia printre ferigi şi în într-adevăr, era McGinty, care încerca s-ajungă la o tufă de mure, prea înaltă pentru el. Începu să se târască în spatele lui, pentru a-l lua prin surprindere, dar zgomotul unei crenguţe frânte o trădă şi iedul fugi. Făcu şi Liz un salt şi, aterizând pe burtă pe tufa de mure, reuşi să-l prindă de un picior, să-l tragă până la ea şi să-l ia în braţe. Ţinând iedul încă zbătându-se strâns la piept, Liz ajunse la şosea.

O maşină cunoscută se apropia; de pe scaunul şoferului, Beryl făcu semn cu mâna, apoi frână imediat.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă ea, contrariată.

— McGinty… începu Liz, îngrozitor de stânjenită din clipa în care îşi dădu seama cum arăta, contrastul fiind cu atât mai mare alături de ţinuta impecabilă a lui Beryl. A ieşit din ţarcul lui şi m-am chinuit să-l găsesc, dar am reuşit până la urmă.

— Urcă repede, o invită Sandy, deschizând portiera din spate.

Liz se strecură pe bancheta din spate, între mătuşa lui Beryl şi băiatul pe care-l văzuse deja în seara petrecerii.

— Ce caraghios arăţi! remarcă imediat puştiul, întorcându-şi spre ea faţa morocănoasă. Ai iarbă în păr.

— Şi tu ai avea dac-ai fi urmărit un ied prin tufişuri. Brusc, îşi dădu seama că avea nu numai iarbă în păr, ci şi toată bluza pătată de mure şi… cel mai grav, abia atunci o bănuială i se strecură în minte. Doar nu veneai la lecţia de călărie, Darryl?

— Ba da, ai uitat? Numai că nu e lecţie, ci voi călări pur şi simplu. Eu nu iau lecţii, adăugă el dispreţuitor; lecţiile sunt pentru copii.

— Nu numai! Nici nu-ţi închipui câţi adulţi iau lecţii de călărie, deşi este posibil să fi călărit de ani de zile.

— Exact asta am încercat şi eu să-l fac să înţeleagă toată săptămâna, întări şi Sandy.

— Eu sunt în totalitate de acord cu Darryl: copiii trebuie să aibă încredere în ei înşişi, spuse Beryl. După părerea mea, este mult mai important ca Darryl să aibă

încredere în propria sa capacitate de a călări, decât să fi învăţat o mulţime de lucruri care şi aşa nu au nicio importanţă.

— Nu cumva uiţi un amănunt? încercă Sandy s-o contrazică. Cum e cu propria lui protecţie şi siguranţă? Nu poate urca pe cal fără să înveţe câteva elemente de bază, dacă nu vrea să cadă imediat.

— Fii serios, Sandy! De pe căluţii aceştia bătrâni?

— Nu glumesc deloc. Chiar şi cel mai liniştit ponei se poate speria de ceva ce apare pe drum şi atunci trebuie să fii în stare să-i stăpâneşti reacţiile neaşteptate.

— Eşti prea dur, Sandy. Se pare că nu-l înţelegi deloc pe Darryl.

— Am mai discutat despre asta. Nu-i vreau decât binele. Dac-ar fi copilul meu…

— Ei bine, nu e; şi nici nu va fi, râse ea nervos.

Sandy nu răspunse.

— N-am de gând să încalec pe niciunul din prăpădiţii aceia de ponei bătrâni! ţipă Darryl. Nici n-aş fi venit aici – dac-aş fi ştiut că e vorba de nişte ponei ca nişte legume. Şi pentru că tocmai ajunseseră la destinaţie şi-l văzu pe Red păscând liniştit în ţarcul său, arătă hotărât spre el. Voi călări calul roşcat de acolo!

— Îmi pare rău, spuse imediat Liz pe un ton politicos dar ferm, dar Red este calul meu care participă la concursuri de sărituri peste obstacole şi nu poate fi călărit decât de călăreţi cu experienţă. Doar nu vrei să te expui unei situaţii penibile…

— Eu? M-aş descurca uşor cu el!

— Mai târziu, după ce vei lua câteva lecţii, poate mă voi gândi să te las să încaleci pe Red… poate. Dar, pentru început, toată lumea trebuie să călărească pe cai mai liniştiţi. Ţi-l pun la dispoziţie pe Amicul.

— Mulţumesc, n-am nevoie; n-am să încalec pe niciunul din poneii ăştia prostănaci. Beryl, ai spus că voi avea un cal decent dacă vin aici.

— Merg să-l duc pe McGinty la locul lui, anunţă calm Liz, neluând în seamă tonul plângăcios al băiatului.

Tocmai atunci, Stan veni în întâmpinarea lor.

— L-ai găsit, Liz! Dă-mi-l mie, am eu grijă de el.

— Mulţumesc, Stan. A venit Darryl pentru o plimbare călare. Vă rog să aşteptaţi puţin, se adresă ea din nou grupului. Mă duc să-l aduc pe Amicul.

Îl aduse imediat, aşa cum a promis şi-l înşeuă, conducându-l pe Darryl, ignorând pur şi simplu figura lui bosumflată.

— Iată-l. E cel mai mare ponei pe care-l avem.

— Ha! Ha! Căluţul ăsta prăpădit – cel mai mare pe care-l aveţi! Ia te uită! I se văd oasele. Nu vă hrăniţi caii?

Liz îşi stăpânea cu mare greutate furia; insolenţa lui Darryl devenea cu atât mai greu de suportat, cu cât contrasta cu imaginea celuilalt băiat de aceeaşi vârstă, Danny, pentru care plimbarea călare însemnase o victorie asupra unor obstacole aproape insurmontabile.

— Vino aici; te voi ajuta să urci în şa.

Surprins de tonul autoritar, deşi blând, Darryl veni plin de sine lângă ea.

— Pe cealaltă parte, te rog, când încaleci.

— Ăă… da, da… ştiu…

În ciuda încercării sale de a blama, nu reuşi să se ridice în şa decât după câteva tentative penibile.

— Acum, ţine minte: ţii frâiele aşa – nu, nu e bine. Aşa! Acum e bine. Nu te ţine de coamă. Genunchii lipiţi de coastele calului! Spatele drept… mai drept! Acum, te voi conduce până la poartă şi înapoi.

— Nu vreau să mă conduci, doar nu mai sunt un copil mic.

Fără a-i lua în seamă protestele, Liz porni. Pentru o clipă, întâlni privirea lui Sandy şi, văzându-i expresia de mânie abia reţinută, îşi dădu seama cât de greu trebuia să-i fie să accepte ca autoritatea lui asupra băiatului să eşueze lamentabil în faţa răsfăţului din partea lui Beryl.

— Acum, poţi merge cu Amicul în ţarcul de lângă casă – nicăieri în altă parte!

Merse apoi să se alăture grupului, gândindu-se că e inutil să încerce să-l înveţe ceva pe Darryl, atâta timp cât

acesta îşi pusese în minte că ştie totul. Avea o singură speranţă: era puţin probabil ca, după această experienţă, băiatul să mai vrea să vină. În cele din urmă, când consideră că bietul ponei ameţise de cât mersese Darryl cu el în cerc, Liz puse capăt acelei prime şedinţe de călărie.

— E suficient pentru astăzi. Mai aştept pe cineva.

— Mai vine cineva să ia lecţii? întrebă Darryl, mirat.

— Nu. De data asta, eu sunt cea care voi călări. De fapt, aştept o echipă de la televiziune.

— Oh! tonul lui deveni deodată plin de respect.

— Am auzit bine? întrebă Beryl care tocmai venise în întâmpinarea lor şi care, pentru prima dată, o privea cu interes pe Liz. Ai spus că vine o echipă de la televiziune pentru a filma?

— Da… vor pe cineva călare pentru o reclamă… un produs cosmetic. Dumnezeule! Trebuie să apară din clipă în clipă şi… trebuie neapărat să-mi schimb bluza!

— Duc eu poneiul la locul lui, se oferi imediat Sandy. Du-te şi aranjază-te puţin. Ne întreţinem noi cu ei până vii.

— Şi, nu numai… adăugă Beryl, brusc, plină de însufleţire. Ce noroc, să fiu şi eu aici tocmai acum! Şi când te gândeşti c-am venit numai pentru că Darryl m-a bătut la cap că vrea să călărească!

— Te gândeşti la experienţa ta în ceea ce priveşte realizarea de reclame? întrebă ezitând mătuşa ei.

— Bineînţeles. Vezi tu, începu ea să-i explice lui Liz, pe un ton neobişnuit de prietenos, am foarte multă experienţă, pentru că am lucrat mult în televiziune. Mi s-a spus de sute de ori că blondele naturale, ca mine, sunt extrem de fotogenice. Aşa că, dacă vor o fată pentru o reclamă… Mesajul ei era clar: avea frumuseţe, talent, experienţă; ce altceva mai puteau dori pentru un spot publicitar perfect?

— Iată-i, vin, anunţă Olga.

Liz fugi în camera ei şi, în cea mai mare grabă, aruncă pe ea prima bluză curată pe care o găsi, aşa şifonată cum era, şi reveni imediat.

— Vă rog să mă scuzaţi pentru întârziere, se adresă

ea cameramanilor care începuseră deja să-şi pregătească aparatele de filmat. Aţi făcut cunoştinţă cu toată lumea?

— Da, răspunse un tânăr cu mustaţă, privind-o cu atenţie. Sunteţi domnişoara Kennedy? Putem face câteva fotografii?

— Da… Desigur, dacă nu mai doriţi ca eu să apar în reclamă…

— De ce să nu mai vrem? Ce s-a întâmplat? Nu vrem decât să filmăm câteva cadre… nu vă reţinem mult.

— Nu, nu e vorba de asta. Mă gândeam că preferaţi… o profesionistă. Vedeţi, doamna Manning are multă experienţă în acest domeniu. Poate vă mai amintiţi?

— Se poate să fi lucrat înainte de angajarea mea, răspunse indiferent cameramanul.

Deodată, Liz observă că Beryl era palidă, cu buzele strânse, categoric furioasă.

— Da, o cunosc pe doamna Manning de undeva, spuse un alt cameraman mai în vârstă, dar nu mai ştiu exact de unde… Ah, ba da! O paradă a modei televizată, la bordul unui vas de linie ancorat în portul din Auckland.

— Da, încuviinţă Beryl. îi era, parcă, extrem de greu să vorbească, iar albastrul ochilor ei părea complet decolorat.

— Ne pare rău că nu putem lucra cu dumneavoastră, dar… ştiţi cum e; trebuie să ţinem seama de sponsori şi, fiind vorba de o marcă aşa cum e „Today’s Girl”…

— Ce vreţi să spuneţi? Că nu sunt…

— Nu, nu mă-nţelegeţi greşit. Aţi fi extrem de potrivită pentru o reclamă obişnuită pentru un asemenea produs. Numai că, în cazul acestei reclame, căutăm un anume gen… o fată cu un zâmbet fericit… care să radieze libertate… îndrăzneală… tinereţe. Cred că Ridgway a avut dreptate când ne-a spus că fata pe care a găsit-o nu trebuie să interpreteze acest rol, ci aceasta e chiar starea ei naturală! Căutăm o fată care să poată călări ca vântul, să sară cu calul peste un gard…

— Asta e cu totul altceva! se agăţă Beryl de acest pretext ce-i fusese oferit cu eleganţă, pentru a ieşi din

situaţia umilitoare. Sigur, în aceste condiţii, nici eu n-aş accepta.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse diplomat cameramanul. Acum, vă rog să vă retrageţi puţin. Sunteţi gata, domnişoară Kennedy?

— Nu am echipament adevărat…

— Cui naiba îi pasă? în niciun caz fetei care va deveni simbolul „Today's Girl". N-o interesează să poarte echipamentul convenţional. Ea trăieşte fiecare clipă la maximum, părul îi flutură în vânt şi ochii strălucesc de fericire când se lasă purtată în goana calului ei. Cam asta ar fi imaginea.

În timp ce se făceau ultimele pregătiri, Stan plecă să-l aducă pe Red. Dar, când calul apăru cu părul strălucind în lumina soarelui, Peter era cel ce-l conducea.

— Succes, Liz! O ajută să urce pe cal şi-i zâmbi cu acel zâmbet deosebit pe care părea să-l păstreze numai pentru ea.

— Mulţumesc, Peter. Ştia sigur că momentul acela îi va rămâne veşnic întipărit nu numai în minte, ci şi în suflet.

— Hei, nu vedeţi că n-are şa? strigă Darryl contrariat. Şi obstacolul acela pare îngrozitor de înalt.

— Nu-ţi face griji, băiete! îl linişti cameramanul mai tânăr. Domnişoara Kennedy nu pare să-şi facă griji în privinţa aceasta şi dacă pe ea n-o deranjează că stă pe un sac vechi de zahăr, pe noi nici atât. Domnişoară Kennedy, ce-aţi zice dac-am ridica obstacolul puţin? Cu cât e mai înalt, cu atât mai bine se vede în imagine.

Liz încuviinţă din cap şi, aplecându-se în faţă, aproape paralel cu gâtul calului, ea şi Red deveniră, într-o încordare comună, un bolid ce trecu la înălţime destul de mare pe deasupra obstacolului.

— Buun! spuse mulţumit cameramanul mai în vârstă. Încă o dată! Aşa! Acum, ce-aţi spune să mai ridicăm puţin ştacheta?

— Red nu are nimic de obiectat, strigă Liz râzând şi, strângând calul între genunchi, se abandonă, ca de fiecare

dată când acesta se desprindea de pământ, clipei de extaz, amestec de imponderabilitate şi glorie ce dădea vieţii ei un farmec aparte.

— Grozav! Domnişoară Kennedy, se poate încă puţin mai sus?

Cerul şi pajiştea îşi uniră contururile, în timp ce ea şi calul – un singur trup – sfidau limitele posibilului.

— E suficient? Aţi făcut destule cadre?

— Oh, da, mulţumim, domnişoară Kennedy. Fata potrivită pe fundalul şi în mediul cel mai potrivit. Exact ceea ce căutăm, se adresă cameramanul mai în vârstă colegului său. S-ar putea să luăm legătura şi cu dumneavoastră, doamnă Manning, adăugă el amintindu-şi de Beryl. Sigur, dacă vă mai interesează acest tip de muncă.

— Oricând. Găsiţi numărul meu de telefon în carte.

Când cameramanul se-ntoarse, Beryl o privi pe Liz cu o răutate pe care nici măcar nu încerca s-o disimuleze. Dacă până atunci Liz ştia că fusese aproape ignorată în numele unui dispreţ suveran, din clipa aceea deveni conştientă că-şi făcuse un duşman.

— Vom veni săptămâna viitoare să facem câteva fotografii copiilor, dacă ne permiteţi.

— Sigur că da, vă aştept.

— Căutăm mereu subiecte interesante şi sunt convins că acest proiect al dumneavoastră va capta interesul publicului. Acum, trebuie să ne întoarcem la studio. La revedere.

Privind cu coada ochiului, Liz văzu că şi Peter se pregătea să plece. Se opri o clipă lângă ea şi din privirea lui se vedea că e încântat.

— Felicitări, Liz. Abia aştept să te văd la televizor.

După care zâmbi şi plecă. Beryl alergă după el, adresându-i-se cu voce tare:

— Pete! Vii diseară la cocteil, nu-i aşa? Ai promis.

— Sigur.

Liz îl privi urcându-se în maşină şi plecând şi brusc, toată bucuria acelei zile păli. Beryl îşi amintise că pentru

ea, Liz, Peter Farraday nu era decât un vecin oarecare, chiar dacă arăta un vag interes pentru ceea ce făcea ea, dar nimic mai mult.

Se îndreptă spre casă, fără să-şi dea seama că şi ceilalţi merseseră tot acolo, până când auzi vocile celor două femei, ajungând clar până la ea, prin fereastra deschisă de la bucătărie.

— Mulţumesc, Beryl. Îmi era îngrozitor de sete, dar nu m-am îndurat să pierd nicio secundă din acel spectacol. M-a pasionat pur şi simplu fata aceasta care sărea fericită şi nepăsătoare peste nişte obstacole atât de înalte. Cred, într-adevăr, că este minunat ceea ce domnişoara Kennedy face pentru acei copii infirmi. Presupun că o costă enorm şi nu are niciun profit.

— Vai, Olga, nu mai fi atât de naivă! se auzi clar vocea lui Beryl. Doar nu-ţi închipui că face asta doar de dragul copiilor.

— Nu?

Liz nu se putu abţine şi se opri pentru a asculta.

— Dumnezeule, mai crezi în basme la vârsta ta? Deja îl are pe Lewis Ridgway la degetul ei mic – văduv, unul din cei mai bogaţi şi mai influenţi oameni din oraş… Ei, nu te uita la mine aşa! în curând, vei auzi pe toată lumea vorbind ca mine. Dar toţi acei medici şi specialişti care se-nvârteau în jurul ei, lăudând-o, în ziua în care au venit copiii? Mi se face pur şi simplu greaţă! Este clar că vânează un soţ. Chiar şi cu Peter… Ar pune imediat mâna pe el, dac-ar putea. Oricine şi-ar da seama de ceea ce urmăreşte, în afară de-o bătrână sentimentală ca tine.

Liz simţi o durere aproape fizică. Pline de venin, cuvintele acelea îi răniră inima ca o lovitură de pumnal; o răniră şi o făcură să-şi dea seama, încă o dată, că nu putea însemna nimic pentru el.

— Indiferent ce spui, eu totuşi cred că te-nşeli în privinţa ei.

— Vei vedea foarte curând că am dreptate. Dacă a reuşit să-l determine pe Lewis Ridgway să facă exact ceea ce vrea ea într-o singură întâlnire… îţi poţi închipui!

Liz nu mai rămase s-asculte. Intră orbeşte în fostul grajd. I-ar fi fost imposibil s-o mai vadă pe Beryl. Aşadar, asta era răzbunarea acesteia pentru că echipa de la televiziune o ignorase în favoarea ei. Fără îndoială, va răspândi, pretutindeni aceste zvonuri. Liz îşi dădu seama că-i tremurau mâinile. Era posibil ca Beryl să mai aibă şi un alt motiv de gelozie împinsă până la ură? Poate pentru că, doar cu puţin timp în urmă, Peter o privise cu atât de multă plăcere şi mândrie?

Peter… Ar da orice ca Peter s-o iubească tot aşa cum îl iubea ea. Asta era! Aşadar, putea să iubească din nou, numai că, de data aceasta, era cu adevărat dragoste, nu doar o scurtă atracţie fizică. Chiar dacă Peter îi aparţinea lui Beryl, chiar dacă îşi dădea seama că totul era în zadar, îl va iubi în continuare, pentru că sentimentul acesta era mai presus de voinţa ei, mai presus de orice; îl va iubi în continuare.

Capitolul 1

Marţi, când prima ambulanţă apăru pe alee, Liz reuşise cu ajutorul lui Stan şi al lui Malcolm, să pregătească totul la timp pentru sosirea copiilor. În câteva minute, atmosfera se însufleţi de un entuziasm general.

— Domnişoară Kennedy! Julie scosese capul pe fereastra maşinii şi-i zâmbea fericită.

— Bine ai venit!

Imediat, Liz îl ajută pe Lewis s-o aşeze în şa, pe micul ponei negru.

— Ai văzut? Pinocchio mă cunoaşte! Mi-a făcut cu ochiul! Şi-acum, ce urmează să fac? Asta este prima mea lecţie adevărată, nu-i aşa?

— E înnebunită de plăcere, explică Lewis. E normal, nu crezi?

— Are şi motive! E ceva să capeţi, brusc, mobilitate. Acum, Julie, trebuie să înveţi cum să-ţi menţii echilibrul pe Pinocchio.

— Ce-nseamnă echilibru?

— Să stai dreaptă şi să te simţi relaxată.

— Dar chiar aşa mă simt!

— Perfect. Ţine spatele drept, ţine frâul în mână…

— Uite, tati! Călăresc! Sunt mai înaltă decât tine! strigă ea, cu faţa luminată de o expresie de incredibilă plăcere şi surpriză.

Lewis şi Liz schimbară o privire pe ascuns, împărtăşind aceeaşi speranţă şi bucurie. Apoi, Liz îi lăsă, pentru a merge să verifice dacă totul era în regulă şi cu ceilalţi copii. Un doctor şi o terapeută tocmai ridicau un băiat înalt în şaua unui ponei gras, pe jumătate adormit. Danny – pentru că despre el era vorba – se agăţa cu desperare de coama calului.

— Voi cădea! Vreau să cobor! Nu mă simt bine.

— Ţine frâul, Danny, se auzi imediat vocea blândă a lui Liz. Încearcă, Danny, fă-o pentru mine. Ştii că data trecută te-ai descurcat bine şi am fost foarte mândră de tine. Vor fi două persoane de-o parte şi de alta ta, iar eu îl voi conduce pe Silver. Nu ţi se poate întâmpla nimic. Doar ştii că n-aş risca să ţi se întâmple ceva.

— Nu pleca de lângă mine!

— Nu voi pleca nici măcar o clipă. Ştia că, dacă băiatul va reuşi să rămână pe cal puţin mai mult, îşi va învinge acea teamă care-l împiedicase să facă vreun progres. Priveşte-l puţin, Danny! Te place.

Faţa lui Danny rămase la fel de crispată.

— Ştii cum îl cheamă?

Băiatul îşi scutură capul nervos, fără să răspundă.

— Îl cheamă Silver şi ştii de ce e atât de gras? Pentru că nimeni n-a mai călărit pe el de mult timp. Aşa că, acum e extrem de fericit.

— Crezi că… mă va plăcea?

— Cum să nu, din moment ce-l faci să se simtă fericit?

— Trebuie să mai merg?

— Dacă nu vrei, nu, dar Silver va fi dezamăgit.

— Uită-te la botul lui! îl doare şi e roşu.

— Ah, l-am văzut de dimineaţă, dar apoi am uitat de el.

— Dar ce-a păţit?

— N-o să-ţi vină să crezi: l-a ars soarele.

— Cum? păru interesat şi îngrijorat deopotrivă. îl doare?

— Puţin. Uite ce facem: aşteaptă-mă câteva clipe până aduc ceva din trusa de prim ajutor. Liz veni numaidecât cu un borcan cu ulei de nucă de cocos.

— Pot să-i dau eu cu alifie pe nas? Te rog…

— De ce nu?

— Nu s-a supărat, spuse Danny încântat. M-a lăsat să-l ating.

— Cum să se supere? Ştie că eşti prietenul lui.

— Aşa este; suntem prieteni. Acum, aş vrea să merg cu el să încep prima mea lecţie.

Fără să-şi arate mirarea, Liz îl conduse spre păşune, cu sufletul invadat de o fericire fără seamăn.

Când se pregătea cea de-a doua serie de copii, Liz îi văzu pe cei doi cameramani. Dumnezeule, uitase complet de venirea lor. Se grăbi să-i întâmpine, când observă că erau însoţiţi şi de o tânără.

— Domnişoară Kennedy, v-o prezint pe Ann.

— Nu vă faceţi griji în privinţa noastră, o linişti reportera, pe un ton prietenos. Văd că sunteţi în plină activitate, aşa că este exact aşa cum ne place – să fim în miezul evenimentelor. Colegii mei vor filma copiii, iar noi vom discuta mai târziu, când nu veţi mai fi atât de ocupată.

— Vă mulţumesc. Atunci, am să vă rog să aşteptaţi până termină lecţia şi cea de-a doua serie şi, cât timp copiii îşi vor mânca sandvişurile înainte de plecare, vom avea timp să discutăm.

Într-adevăr, când lecţia se termină şi Liz îi servi pe însoţitori cu cafea şi pe copii cu suc, veni, aşa cum promisese, şi explică reporterei ceea ce intenţiona să realizeze cu şcoala de călărie pe care o înfiinţase.

— Mulţumesc foarte mult, spuse reportera satisfăcută, când termină de notat. Acum am toate datele necesare şi abia aştept să scriu despre această frumoasă poveste.

— Apropo, interveni şi cameramanul. Sponsorii au

fost încântaţi de reclamă. Au spus că „fata aceea” face ca absolut totul să pulseze de viaţă. Şi noi suntem mândri de ceea ce-am realizat... Veţi vedea şi dumneavoastră la începutul lunii următoare; dar înainte, veţi primi un cec. M-am gândit că vreţi să ştiţi cum a ieşit... La revedere, domnişoară Kennedy.

— Se pare că reclama e într-adevăr un succes, Liz.

Abia când Lewis rosti aceste cuvinte, Liz îşi dădu seama de prezenţa lui lângă ea, mereu calm şi discret.

— Red a jucat un rol tot atât de important ca mine. Ceea ce contează cu adevărat, este cum s-a desfăşurat ziua de astăzi şi pot spune că a fost un adevărat succes, nu-i aşa?

— Absolut. Cred că vei realiza mult cu această idee a ta. Suntem toţi alături de tine. Ţi se va face şi publicitate...

— Datorită ţie.

— Plăcerea e de partea mea. O ridică pe Julie din cărucior şi rămase cu ea în braţe. Când ne mai vedem?

— Nu ştiu. Cred că la următoarea lecţie, spuse Liz, având însă atenţia concentrată asupra copiilor care erau îmbarcaţi în ambulanţe.

— E prea mult până atunci. Îţi voi telefona înainte. Poate voi trece pe la tine într-o seară, să văd ce mai faci.

— La revedere, Julie; ne vedem săptămâna viitoare. Aproape că nici nu-l auzise pe Lewis.

— Aş vrea să fii mama mea... atunci, aş putea sta cu tine tot timpul. Tati, întreab-o! întreab-o dacă vrea!

— Nu fi prostuţă, Julie, glumi Liz cu blândeţe.

— De ce nu poţi, domnişoară Kennedy?

— Nu pot, pentru că... Aştepta ca Lewis să-i vină în ajutor, dar acesta continua să tacă, privind-o pe deasupra buclelor blonde ale fetiţei cu o privire pe care nu ştia cum s-o interpreteze. Atunci, ne vedem săptămâna viitoare, spuse ea repede, stânjenită, pentru a pune capăt acelui moment ce devenise penibil şi plecă imediat s-ajute la îmbarcarea celorlalţi copii.

Când şirul de maşini nu se mai văzu pe şosea, Liz începu să dea o mână de ajutor lui Evelyn şi lui Malcolm

care făceau ordine.

— Eşti fericită pentru ziua de astăzi? o întrebă Malcolm care sorta harnaşamentele.

— Cum să nu! Dac-ai şti de câte ori mi-am imaginat ceea ce acum, iată că se întâmplă cu adevărat!

— E ciudat că numai un singur tată vine aici împreună cu copilul său!

— Te referi la Lewis Ridgway? Cred că Julie înseamnă totul pentru el. Soţia lui a murit cu ani în urmă, iar Julie e…

— Ce ghinion! Dar acest individ pare foarte interesat de ceea ce se-ntâmplă aici şi are şi extrem de mulţi bani. Ar putea finanţa întregul proiect… Se întrerupse, dându-şi seama că Liz nu-l mai asculta. La ce te gândeşti?

— Mă gândeam la Danny. Ai observat că deja azi a făcut un progres?

— Am auzit foarte bine cum îi explicai de ce Silver s-a îngrăşat şi e trist – pentru că fostul stăpân, adică eu, l-a neglijat…

Liz râse, apoi uită de Malcolm. Se gândea când avea să-l mai vadă pe Peter; abia aştepta să-i povestească şi lui cum decursese ziua. În definitiv, chiar dacă era îndrăgostit de altcineva, proiectul ei tot îl interesa. Ştia sigur că-l interesa.

Ca şi cum ar fi fost vorba de telepatie, chiar atunci telefonă Peter.

— Tu eşti, Liz? Cum a mers azi?

— Grozav! Dac-aş putea să-ţi spun…

— Vei putea – mâine. Tocmai m-a sunat un cunoscut – e pădurar şi m-a invitat să trec pe la el. Plantaţiile acelea de pin sunt un loc grozav unde se poate călări. Mă gândeam că poate vrei să mă însoţeşti… E departe, dar putem transporta caii în remorcă până acolo. Nu uita să-ţi aduci şi costumul de baie; la întoarcere, poate lăsăm şi caii să înoate. Ce spui?

— Ar fi grozav! Ah, când avea să înveţe să-şi controleze această exaltare? După un astfel de răspuns entuziast, Peter putea crede că… putea crede… La ce oră

să fiu gata?

— Vom pleca devreme. La ora nouă e prea devreme pentru tine?

— Nu, e bine.

— Ne vedem mâine. Pa.

Cum de era posibil, se-ntreba Liz, ca doar la auzul vocii lui, viaţa să devină atât de diferită: palpitantă, imprevizibilă, minunată!

Dimineaţa se trezi în aceeaşi stare euforică, deşi era absurd să simtă atât de multă fericire doar pentru că Peter o invitase să călărească împreună în plantaţia de pini. Undeva, în adâncul fiinţei, era ceva ce-o avertiza că o astfel de fericire nu poate dura, dar nu era dispusă să ia în seamă această premoniţie. Ce importanţă avea? De ce să nu se bucure de neaşteptata ocazie ce i se oferea? Ştia că el iubeşte pe altcineva, nici nu mai merita să se gândească la asta! Nu, nu se va gândi decât la plimbarea călare.

— Bună, Liz! E timpul să te plimbi şi tu puţin!

— Abia aştept.

Îşi conduse calul spre remorca în care era deja un armăsar cenuşiu, care bătea nerăbdător cu copitele în podeaua din lemn a remorcii.

— Şi eu. Privirea lui era caldă şi deosebit de intensă. Nu am în fiecare zi şansa să iau la plimbare o fată ca tine – şi care să ştie şi să călărească! Urcă!

Pentru o clipă, entuziasmul lui Liz păli: într-adevăr, Beryl nu călărea! Acesta era singurul ei avantaj faţă de cealaltă… desigur, dacă o astfel de realizare minoră putea fi considerată avantaj. Aceasta fusese doar o umbră trecătoare, pentru că, imediat ce se aşeză lângă el şi-i privi profilul parcă sculptat, se simţi din nou cuprinsă de aceeaşi inexplicabilă fericire.

— Am discutat cu amicul meu; trebuie o aprobare pentru a călări pe potecile plantaţiei, dar se obţine uşor.

— E interzis?

— Dacă se-ntâmplă să fie acolo specialiştii care se ocupă de lemn… sau dacă e prea cald şi e risc de producere a unui incendiu. Astăzi însă, se pare că totul e în

regulă. Cum a mers ieri, cu copiii?

— Ah, grozav! Nici nu-ţi poţi închipui. Păcat că n-ai fost şi tu acolo, să vezi… Se opri, speriată ea însăşi de ce spunea; dacă mai continua aşa, se putea foarte bine trezi mărturisindu-i: „Te iubesc, te doresc… tot timpul; fără tine, nimic nu are sens”.

— Voi fi şi eu, data viitoare.

— Poneii pe care i-am cumpărat împreună s-au comportat perfect şi până şi cel mai reticent dintre copii, băiatul acela, Danny, a reuşit să-şi învingă teama.

— Dar ceilalţi?

— Au fost extrem de fericiţi! Merita să le vezi feţele! Şi au venit şi multe ajutoare…

— Dar Ridgway? A venit şi el?

— Lewis? Da, intenţionează să vină la fiecare lecţie. Se pare că are timpul necesar şi pentru el, Julie înseamnă totul. Biata fetiţă! Nu mai are mamă şi e şi infirmă; şi cu toate acestea, este cel mai inteligent şi mai fericit copil pe care l-am văzut. Malcolm mă ajută enorm; îmi va lipsi când va începe cursurile la universitate.

— Lewis vine în fiecare săptămână?

— Da. Nu-i putea înţelege interesul pentru acel bărbat pe care nu-l cunoştea decât vag. Are o maşină foarte rapidă şi disponibilitatea de a face acest lucru.

— Aşa e.

— A venit şi echipa de la televiziune, ceea ce înseamnă că se va face publicitate şi, în consecinţă, s-ar putea strânge noi fonduri…

— Din nou Lewis?

— Da, s-a oferit să mă ajute în acest sens. Se pare că lucrează în domeniul publicităţii şi, având-o pe Julie la şcoala mea, e foarte interesat.

— Chiar prea interesat; am observat.

— E plin de idei – asta ţi-o spun categoric.

— Presupun că tot a lui a fost ideea ca tu să realizezi spotul acela publicitar.

— Da. Credeam că, fiind vorba de un astfel de ajutor substanţial, vei fi mulţumit.

— Mulţumit? Când îl ştiu că vine mereu şi se amestecă în toate?

Liz nu-l înţelegea; dacă relaţia dintre ei doi ar fi fost diferită, poate s-ar fi putut gândi c-ar fi vorba de-o gelozie complet iraţională, pe când aşa… Nu obiectase nimic când îi spusese despre ajutorul lui Malcolm. Hotărî să-i ignore atitudinea ciudată şi schimbă subiectul.

— McGinty a constituit marea surpriză pentru copii – a fost vedeta spectacolului, crede-mă.

— Mă bucur.

— Darryl a venit după ce ceilalţi copii au plecat.

— Da?

Reuşise să-i distragă puţin atenţia de la Lewis.

— Nu i-a plăcut deloc c-a trebuit să-ncalece pe un ponei şi nu pe Red, cum ar fi vrut.

— Mă mir c-ai reuşit să-l convingi.

— A trebuit; nu ştie absolut nimic despre cum se călăreşte, deşi se laudă că e expert. Va trebui să lupt cu el de fiecare dată când vine.

De ce-l interesa Darryl? se gândi Liz. Oare intenţiona să schimbe modul de educaţie a acestuia, după ce avea să-i devină tată vitreg? Adică, după ce el şi Beryl… Of, de ce uitase de Beryl?

— Să lăsăm remorca aici, propuse Peter când ajunseră la liziera pădurii, şi să luăm caii.

— Este foarte frumos calul tău. Cum îl cheamă?

— Troy. Ţine-l tu puţin, te rog, până îl înşeuez pe Red.

Peter o ajută să încalece, apoi se urcă şi el pe Troy şi porniră în galop până ajunseră la o colibă. Pădurarul apăru în prag înconjurat de câinii săi şi, când îl recunoscu pe Peter, se arătă încântat şi-i pofti pe amândoi la masă.

În bucătăria mică, de o curăţenie impecabilă, se aşezară toţi trei în jurul mesei, în faţa unor ceşti cu ceai şi a unor tartine groase cu unt, miere şi gem şi, în timp ce bărbaţii discutau, Liz profită de ocazie pentru a-l privi pe Peter, fără ca nimeni să observe, făcând totuşi efortul de a nu-şi lăsa gândurile să zboare şi de a fi atentă la ceea ce spunea pădurarul.

— Sunt foarte singur aici, dar sunt hotărât să mai stau un an sau doi. Este cel mai bun mod de a economisi nişte bani. Merită din plin să fac acest efort pentru Lois – asta înseamnă să putem avea mai repede casa noastră. Dar tu, Peter? în continuare, necăsătorit? N-aţi putea face ceva în legătură cu această situaţie, domnişoară Kennedy?

„Ah, dac-ar putea!”

— Nu mă priviţi pe mine! spuse ea, străduindu-se ca tonul ei să pară cât mai firesc şi nepăsător. Ne cunoaştem abia de puţin timp.

— Ce importanţă are decât timp?

Era adevărat; uneori, nici ea nu mai ştia dacă se cunoşteau de câteva săptămâni doar, sau de-o viaţă.

— Liz e preocupată de alte lucruri, salvă Peter situaţia.

„Oare? De unde să ştii tu, Peter, că mă gândesc numai la tine – în fiecare zi, în fiecare noapte, în fiecare clipă. Nu voi uita niciodată ziua aceasta, doar pentru că am fost împreună. Ştiu că pentru tine nu însemn nimic, dar asta nu schimbă lucrurile. Tot aşa cum sunt conştientă că nu m-aşteaptă decât durere şi dezamăgire, dar este ceva mai presus de mine, ceva la care nu mă pot împotrivi”.

Îl auzi pe Peter spunând ceva despre copiii infirmi şi, cu mare greutate, Liz îşi adună gândurile pentru a putea explica pădurarului planurile ei.

Rămaseră un timp să mai discute, apoi, în ciuda insistenţelor gazdei de a rămâne, hotărâră să plece.

— De ce nu treceţi prin parcul care se învecinează cu plantaţiile de pini? Este un fel de rezervaţie naturală întinsă pe cincizeci şi cinci de acri.

— Ce spui, Liz?

— Mi-ar plăcea grozav.

Pe cărările înguste ale rezervaţiei, printre arbori uriaşi amintind parcă de începutul lumii, urmând firul de apă în albia căruia pietrele semipreţioase ispitiseră căutători de pretutindeni, cu simţurile îmbătate de parfumul de neuitat al florilor şi pomilor, timpul părea să-şi fi pierdut semnificaţia pentru ei, plasându-i într-o feerie ce

estompa contururile realului. Când Peter propuse, într-un târziu, să se întoarcă, Liz se supuse, împotriva voinţei ei, consolându-se la gândul că mai aveau în plan să facă o baie în mare, împreună cu caii.

În scurt timp, ajunseră pe plajă. Îşi puseră repede costumele de baie, apoi intrară călare în mare, trăind la maximum bucuria pură a unui joc copilăresc.

Liz ieşi din apă şi, în lumina odihnitoare a soarelui de după-amiază, simţi o linişte ciudată, aceasta până când, întorcând capul, întâlni privirea lui Peter şi inima i se strânse dureros. Era bărbatul care ştia să aibă grijă de o femeie. Oare cum era să fii iubită de un astfel de bărbat? îşi desprinse privirea de a lui şi-ncepu să-şi usuce părul cu un prosop, dar, în vârtejul gândurilor ei persista aceeaşi idee! Poate că, dacă nu-l mai privea, Peter nu-şi va da seama că… îl iubeşte. Cu câtva timp înainte, doar îşi imaginase că e îndrăgostită, dar n-avusese cum să-şi dea seama de asta până nu-l cunoscuse pe Peter. „Îl iubesc; îl iubesc chiar din prima zi când ne-am întâlnit pe plajă”.

— Hei, Liz, eşti undeva departe… spuse Peter ridicându-se într-un cot, cum stătea întins pe nisipul fierbinte. Vino şi aşază-te aici, lângă mine! întinse mâna şi o trase alături. Deodată, te-ai întristat. Ce e cu tine?

Liz luă o mână de nisip pe care-l lăsă să se scurgă printre degete; la fel ca timpul, se gândi ea – la fel ca zilele pe care urma să le mai petreacă împreună cu Beryl, până când el…

— În prima zi, atunci… pe plajă… şopti ea, aproape fără şir, aveai o cămaşă portocalie…

— Aveam, ai spus corect.

— Ştiu; a fost vina mea. Îţi voi cumpăra una nouă prima oară când merg în oraş, pentru a mă revanşa.

Fără să răspundă, Peter îi cuprinse obrazul cu palma şi-o trase spre el. Când era lângă el, Liz era parcă sub puterea unei vrăji; era în stare să uite de toate, chiar şi de Beryl. Nu era nicio nenorocire dacă fura sorţii o zi în care să trăiască bucuria fără margini de a fi îndrăgostită; oricum, viitorul nu-i va rezerva decât zile în care va fi

departe de el. În clipa aceea, cedă dorinţei dureroase de a-i simţi buzele fierbinţi.

Încă ameţită de fericirea acelui sărut, Liz nu-şi dădu seama imediat că nu mai erau singuri pe plajă.

— Aş putea să înot mai departe decât voi! se auzi vocea lui Darryl şi vraja momentului se fărâmiţă în sute de ţăndări.

Băiatul stătea în picioare în faţa lor, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele blugilor.

— Crezi? Peter se trânti pe nisip cu mâinile sub cap, privind spre maşina oprită sub nişte copaci; în iarbă, nu departe de ei. Totuşi, de unde ai apărut? Te-a adus mama ta?

— N-am nevoie de ea. Pot şi eu să conduc, nu ştiai? Pot să şi călăresc. Numai dacă mi-aţi da un cal ca lumea, domnişoară Kennedy. Atunci să vedeţi!

— Nu te-aş sfătui să-ncerci, amice! îl puse la punct Peter pe un ton aspru. Beryl ştie că iei maşina?

— Da, ştie. Oricum, va afla când mă întorc. Şi nu e mama mea.

— Este ca şi cum ar fi.

Drept răspuns, băiatul se strâmbă, apoi le-ntoarse spatele şi porni spre maşină. Urcă, trânti portiera, porni motorul şi-n scurt timp maşina dispăru.

— Ar fi nevoie de un bărbat acolo, care să-l pună la punct. După cum stau lucrurile, mama lui va avea în curând mari necazuri cu el.

— Cred că ai dreptate, răspunse Liz, continuându-şi ideea în gând: „Şi Beryl are nevoie de un bărbat – de acel bărbat pe care nu a încetat nicio clipă să-l iubească”. Poate că va exista unul foarte curând, continuă ea cu voce tare.

— Cum ai aflat asta? Trebuia să fie secret. Se pare că nu-ţi scapă nimic, Liz. Trebuie să cunoşti multe pe tema dragostei, ca să-ţi poţi da seama atât de repede.

Încercă s-o prindă de mână, dar ea se feri.

— N-aş spune. Durerea pe care o simţea era atât de mare, încât îi era greu să vorbească. Merg să mă îmbrac.

Aşadar, era adevărat. Cum de a putut fi atât de naivă

încât să-şi închipuie că-i vorbea de ceva mai mult decât de o simplă amiciţie! Probabil îl amuza… iar el îşi umplea un gol de timp cu ea. Profeţia lui se-mplinise dureros: „Când voi găsi fata potrivită, vei fi prima care va afla”. Inconştient, sperase nebuneşte că o minune se va întâmpla; acum ştia sigur că nu exista nici cea mai mică şansă ca el să-i împărtăşească sentimentele. Stăpânindu-şi cu greu lacrimile şi tremurul buzelor, se-ntoarse cu pas şovăitor.

— Ar fi trebuit să-mi spui, Liz.

— Ce să-ţi spun? Nu înţelegea de ce o privea atât de îngrijorat.

— Brusc, ai pălit. Se pare că ai stat prea mult în apă. Te duc imediat acasă. Nu mi-am dat seama că nu ai antrenamentul meu. Am să am grijă să nu se mai întâmple aşa ceva.

— Nu e vina ta.

Îl privi enervată cum îi zâmbea, ca şi cum ar fi uitat de Beryl. Într-adevăr, nu era vina lui, ci a inimii ei atât de vulnerabilă. Dar, era ultima dată când mai risca să fie singură cu Peter. Nu se va mai întâmpla aşa ceva – exact aşa cum spusese şi el.

Capitolul 8

În săptămâna următoare, Liz munci şi mai mult, încercând cu desperare să uite. Cândva, crezuse că realizarea proiectului ei îi va aduce deplină satisfacţie, dar asta se-ntâmpla înainte de a-l fi cunoscut pe Peter. Sigur, era mulţumită de progresul făcut… dar… dacă n-ar fi fost acel dor chinuitor de a-l vedea pe Peter încă o dată… Nu-şi închipuise că, în afara cercului magic al iubirii, până şi succesul profesional îşi pierdea semnificaţia; că nimic pe lumea aceasta nu putea ţine locul iubirii bărbatului de care se îndrăgostise.

Îşi tot repeta că trebuia să fie recunoscătoare pentru ofertele pe care nu mai contenea să le primească de la diferite persoane dornice s-o ajute. De asemenea, fusese plăcut surprinsă de impactul pe care reportajul transmis la televiziune în legătură cu centrul de călărie îl avusese

asupra publicului. Primise imediat donaţii în bani, oferte de ajutor din partea unor voluntari, ponei şi echipamente. Se părea că poate fi liniştită în privinţa viitorului afacerii ei. Ar fi trebuit să fie fericită, şi totuşi…

Chiar şi sora ei, Helen, îi scrisese o scrisoare în care recunoştea că se-nşelase şi-o felicită pentru succesul ei, cu toate că, după părerea ei, nimic nu se compara cu o căsătorie reuşită. Oare nu cunoscuse niciun fermier care să-i placă?

Liz rupse scrisoarea, într-un acces de furie.

Singura rază de soare în universul ei sumbru era Danny: acesta făcuse într-adevăr progrese uriaşe, transformând în realitate ceea ce abia îndrăznise să spere. Dac-ar putea să-i spună lui Peter… Alungă repede din minte gândul aducător de plan perfid.

Peter. Singurul mod în care ar fi putut să trăiască în continuare liniştită era să şi-l şteargă din minte. Dar cum să facă asta, când tresărea de fiecare dată când suna telefonul, când auzea o maşină oprindu-se în faţa casei, când vedea silueta unui bărbat înalt?

Ştia că lipsise toată săptămâna, că fusese plecat să cumpere oi, dar când se va întoarce… Va trebui să nu-l mai vadă niciodată, pentru că, altfel, toate hotărârile ei s-ar putea risipi ca un fum.

Sună din nou telefonul şi Liz răspunse cu un gest automat, aşteptându-se să mai primească o ofertă de lucru.

— Peter la telefon.

— Peter! Pentru o clipă simţi o bucurie imensă, apoi îşi aminti de hotărârea luată.

— Voiam să văd ce mai faci. Am fost plecat în sud; ai remarcat?

— Da… nu… adică, am auzit…

— Te cam încurci, Liz, dar te iert dacă mă laşi să te invit undeva diseară. Sigur, nu e acelaşi lucru să te văd la televizor, dar, oricum, e ceva! Eşti mulţumită de cum a ieşit reportajul filmat la Rangiwahia?

— Da, am fost mulţumită. Ai văzut cumva şi reclama?

— E nemaipomenită. Nici Red nu e mai prejos. În

curând, vei fi faimoasă! M-am gândit să sărbătorim acest succes.

— Să sărbătorim?

— De ce nu? Ajungem imediat în oraş şi am rezervat o masă la Matador. Ce spui?

Tentaţia era atât de mare, încât a trebuit să lupte din răsputeri cu ea însăşi pentru a o îndepărta.

— Îmi pare rău, dar nu pot în seara aceasta. Câteva persoane din conducerea spitalului vin special aici să discute cu mine… cel puţin, aşa cred…

— Atunci, mâine seară?

— Nu…

— De ce? Alte discuţii de afaceri?

Ce vesel şi încrezător părea, de parcă nimic n-ar fi stat în calea lor. Era sigur deja de căsătoria cu Beryl şi, oricum, nimeni n-avea să afle dacă se distra într-o seară în oraş cu o altă fată.

— De fapt, nu sunt sigură când urmează să vină acea echipă şi trebuie să fiu acasă, pentru orice eventualitate.

— Dar săptămâna viitoare?

— Îmi pare rău… „Ah, dacă el nu i-ar îngreuna atât de mult situaţia şi dacă fiecare cuvânt rostit n-ar durea-o atât de mult”.

— Îţi pare rău… Ei, ghinion! Poate reuşim totuşi să ne vedem într-o zi. La revedere, Liz.

Cuvintele lui îi răsunau în minte ca un dangăt funebru. Nu era genul de bărbat care s-o roage să se răzgândească. Cât despre ea, chiar dacă i-ar fi fost îngrozitor de greu, a trebuit să taie orice legătură. Treaba lui! Să creadă ce voia despre comportamentul ei ciudat!

Nici pentru ea nu era uşor să-şi ţină promisiunea, iar zilele păreau să se târască în absenţa oricărei veşti din partea lui. Într-o dimineaţă, găsi în cutia poştală un alt cec generos de la domnul X. Acum, putea în sfârşit asfalta aleea de la poartă până la casă! Desigur, primul impuls a fost să-i telefoneze lui Peter, să-i spună şi lui vestea cea bună, dar imediat renunţă, înăbuşindu-şi gestul de durere.

Zilele de marţi, când veneau copiii, treceau cel mai

uşor. Malcolm îşi făcuse un obicei de a veni aproape zilnic şi de a o ajuta la orice era necesar. Deseori, Lewis venea seara şi la sfârşit de săptămână. În seara aceasta, adusese cu el şi registrele de contabilitate.

— Trebuie să facem asta acum? întrebă Liz, strâmbându-se.

— Nu durează mult şi e important să ştiu care e situaţia. Dar, dacă vrei, putem amâna.

— Nu, nu. De fapt, am pregătit totul: cecurile, donaţiile în bani, chitanţele.

Lewis se dovedise a fi de mare ajutor. Toată această muncă de contabilitate la care ea nu se pricepea… De fapt, tot lui îi datora mare parte din succesul proiectului ei. Era întotdeauna prietenos şi corect. Ce ridicolă părea gelozia lui Peter! Dar nu trebuia să se mai gândească la Peter.

Lucrau deja de o oră când sună telefonul.

— Liz, aici e Beryl. Părea atât de fericită, încât uitase s-o trateze pe Liz cu obişnuitul ei dispreţ. Este cumva Peter la tine? Parcă spunea că vrea să treacă pe acolo…

— Nu, nu este.

— Dacă vine la tine, spune-i, te rog, să se-ntoarcă imediat, pentru că trebuie să-i dau o veste importantă. Poţi să-i spui că, în sfârşit, am luat hotărârea cea mare.

— Îi spun, dacă vine.

Să vină Peter la ea chiar în seara aceea? N-ar suporta aşa ceva. O decizie importantă? Poate se certaseră şi Beryl voia să lămurească totul imediat. Sau poate stabilise data la care să anunţe logodna lor – poate chiar nunta. Nu-i de mirare că Beryl era atât de fericită.

— Ce s-a întâmplat, Liz? întrebă Lewis, privind-o îngrijorat.

— Nimic… trebuie să transmit un mesaj… cuiva.

— Eşti sigură că asta-i tot? Mie poţi să-mi spui. Arăţi de parc-ai fi avut un şoc. Ai primit vreo veste proastă?

— Nu… nimic important. Brusc, simţi nevoia să evadeze. Nu putea rămâne acolo, aşteptându-l pe Peter.

— Vrei să facem o plimbare cu maşina?

— Ar fi grozav.

— Atunci, să mergem până nu te răzgândeşti.

Să se răzgândească! Dac-ar şti el cât era de nerăbdătoare să plece cât mai departe de locul acela! N-ar fi fost în stare şi nici n-ar fi vrut să-l vadă pe Peter. Se mai relaxă puţin abia când urcă, în sfârşit, în maşină, după ce i se păruse o veşnicie până când Lewis strânsese toate dosarele.

— Eşti foarte tăcută.

— Nu, mă gândeam…

— Nu te mai gândi la nimic. Relaxează-te. Nu se vede mare lucru, deocamdată, dar… Oricum, ai ales un peisaj grozav pentru şcoala ta de la Rangiwahia – ce-o fi însemnând asta.

— Înseamnă „un licăr de lumină pe cer”, un fel de „spărtură în nori”.

— Sună grozav.

— Da, e foarte sugestiv; parcă vezi cum se înseninează cerul.

— Poate că pentru mine e un semn bun.

Liz nu înţelese ce-a vrut să spună şi, de altfel, nici nu-i păsa, pentru că, în acel moment, în maşina ce trecea pe lângă ei din direcţia opusă, îl zări pe Peter. Era clar că mergea acasă la ea. Să fi recunoscut maşina lui Lewis? Oricum, nu mai avea nicio importanţă. Principalul era că plecase la timp.

— Unde ai vrea să mergem?

— Nu contează. Adică, oriunde. Încă nu a apărut luna.

— Vom merge spre coastă.

Când ajunse la capătul unui promontoriu, Lewis opri motorul şi se-ntoarse spre Liz.

— Nici nu ştii cât am dorit clipa aceasta. îi cuprinse umerii şi o sărută pe buze, deşi Liz, uimită, rămase impasibilă. Te iubesc, Liz. Te iubesc din clipa în care te-am văzut. Mi-am spus să aştept până când voi fi mai sigur în ceea ce priveşte sentimentele tale faţă de mine, dar Un bărbat nu poate aştepta la nesfârşit, mai ales când sunt pur şi simplu înnebunit după tine. Lasă-mă să am grijă de

tine! Nu, nu spune nimic, adăugă el văzând-o că vrea să protesteze. Voiam să păstrez tăcerea, câteva luni cel puţin. Presupun că e cam desuet să curtezi o femeie, dar asta intenţionam să fac. Văzându-te însă în seara aceasta, încercând să faci faţă altor probleme… Avem nevoie unul de celălalt, Liz, chiar dacă nu eşti conştientă de asta. îi mângâie părul şi-i zâmbi tandru.

— Dar abia dacă mă cunoşti, rosti Liz primul lucru ce-i trecu prin minte, mirându-se că nu-şi dăduse seama de sentimentele lui.

— Te cunosc destul de bine. Şi cred că nici tu nu mă vei considera chiar un tip imposibil. Nu am obiceiuri de burlac, nu am vicii. Am o singură obsesie – iubirea pentru tine.

— Nu e chiar atât de simplu…

— Există altcineva?

— Nu. În glasul ei era o tristeţe nemăsurată. Nu exista nimeni altcineva.

— Asta înseamnă mult. Ştiu că n-ar trebui să spun asta, dar să n-o uităm pe Julie. împreună, i-am putea crea un adevărat cămin. Îmi dau seama că poate nu eşti încă îndrăgostită de mine, dar acordă-mi puţin timp. împreună, vom fi o echipă grozavă. Vei vedea. Dă-mi această şansă – mărită-te cu mine. Vom înfiinţa un centru de călărie la nivel naţional, pentru orice tip de infirmitate. Dacă vrei, ne mutăm în altă parte, luăm totul de la început. Nu vei mai avea niciodată vreo grijă în privinţa banilor.

— Scări de şa din argint, Lewis? Zâmbetul ei era plin de tristeţe.

— De ce nu? Placate cu aur, dacă vrei. Nimic nu va fi suficient de bun pentru soţia mea.

— Eşti foarte bun cu mine. Dacă…

— Nu spune „dacă”, Liz; cuvântul este „când”. Când vei fi soţia mea. Cum îţi sună?

Liz nu-i răspunse – n-avea niciun rost. Nu simţea nimic pentru el, sau, mă rog, sentimentele ei nu erau de natură s-o facă să se gândească la o căsătorie. Iar el, care era atât de sigur c-o poate convinge! Când îi simţi buzele

pe mână, avu senzaţia ciudată că toate acestea i se întâmplau altcuiva, nu ei. Pe de altă parte, se gândea cu compasiune la Lewis: soarta îi dăduse mult prea multe lovituri neaşteptate – o căsătorie scurtă căreia o tragedie îi pusese capăt, singurul lui copil născut infirm, iar acum… de ce-a trebuit să se îndrăgostească de ea, când existau cu siguranţă alte femei care i-ar fi apreciat bunătatea şi farmecul discret.

— Nu vei regreta niciodată, Liz! Te voi iubi toată viaţa. Gândeşte-te, avem interese comune şi am duce o viaţă fericită cu suficiente fonduri pentru a realiza ce-ţi doreşti. Dacă vrei, putem merge dincolo de ocean, să vezi ce s-a făcut acolo în acest domeniu. N-ar fi o viaţă chiar atât de rea, nu-i aşa? Ce altceva îţi poţi dori?

— Doar… iubire…

— Bine, dar eu te iubesc, Liz şi te voi iubi mereu; doar ştii asta.

— Da, ştiu, dar…

— Te voi învăţa să mă iubeşti, Liz… aşa. În clipa următoare, îşi apăsă uşor buzele de gura ei, ca o mângâiere tandră, fără însă să-i provoace nicio emoţie. N-a fost chiar atât de rău, nu-i aşa?

Nu se poate să nu-şi fi dat seama de ceea ce ea simţea cu adevărat, se gândi Liz, după care, fără să-i lase timp de răspuns, continuă pe acelaşi ton persuasiv:

— De ce să-ţi iroseşti viaţa aşteptând ceva ce s-ar putea să nu mai vină niciodată; este posibil să nu fie decât o iluzie, pe când noi doi avem ceva mult mai durabil. Ai încredere în mine, mărită-te cu mine, Liz. Îţi promit că nu vei regreta niciodată.

Liz ezită. O privire rapidă spre el o făcu să-şi dea seama că, sub calmul lui aparent, profunzimea sentimentelor trăda o existenţă interioară tumultuoasă. Ţinea într-adevăr la ea, deşi până atunci nu lăsase să se observe nimic. Era convinsă că l-ar fi rănit îngrozitor cu un refuz categoric – doar şi ea trăia agonia de a fi îndrăgostită nebuneşte, fără nicio speranţă ca sentimentele să-i fie împărtăşite. Poate chiar în clipa aceea Peter şi Beryl,

fericiţi, puneau la punct ultimele amănunte în legătură cu căsătoria lor, în timp ce ea… Deodată, nesăbuinţa luă locul desperării: de ce să nu ia în considerare oferta lui Lewis? Ce avea de pierdut? Acum, viaţa ei nu se mai concentra decât asupra copiilor; nu-şi mai dorea decât să facă viaţa acelor nefericiţi mai suportabilă. Căsătorindu-se cu Lewis, i-ar putea ajuta pe toţi, şi mai ales pe acea fetiţă ale cărei cuvinte îi rămăseseră gravate adânc în minte: „Aş dori să fii mama mea”.

Gândurile i se învârteau nebuneşte în minte. Sigur, şi ea îl plăcea aşa, ca persoană şi nu se-ndoia de afecţiunea lui faţă de ea. Aşadar, de ce nu l-ar face şi pe el fericit, ca şi pe copii? Singura care n-avea să fie fericită era ea însăşi, dar asta nu era decât vina ei: de ce-a trebuit să se îndrăgostească de un bărbat pentru care nu însemna nimic pentru că iubea deja pe alta? îl iubea împotriva oricărei raţiuni şi fără nicio speranţă, dar n-avea ce face. Sau exista o soluţie? Imediat, totul deveni foarte limpede: ori continua aşa, cu perspectiva de a trăi în umbra fericirii lui Peter şi a lui Beryl, ori îl făcea fericit pe Lewis şi avea posibilitatea de a-şi extinde proiectul. De ce să nu-i dovedească lui Peter că poate exista cineva care să ţină suficient la ea pentru a o cere în căsătorie? Da, astfel se va convinge şi el! Păcat că nu simţea nicio plăcere la acea perspectivă.

— Mă voi gândi la această propunere, se auzi ea spunând.

— Adevărat Liz? Este cea mai bună veste pe care am auzit-o în toată viaţa mea. Dar, de ce să mai aşteptăm? Spune-mi acum!

— Trebuie să mă gândesc; dă-mi puţin timp. Organizez o petrecere pentru copii de Crăciun, săptămâna viitoare şi sunt foarte ocupată, dar după aceea…

— Te voi aştepta în pragul uşii în momentul în care vei termina cu copiii. O strânse din nou la piept şi o sărută, fără însă a obţine vreo reacţie din partea ei. În curând, vei începe să simţi ceva pentru mine…

Însemna că lipsa ei de răspuns nu trecuse

neobservată.

— Eşti sigur în ceea ce mă priveşte?

— Niciodată n-am fost mai sigur. Vom avea atât de multe lucruri de discutat, atâtea planuri de făcut… Vei spune „da”, nu-i aşa? îţi poţi închipui cât de fericită va fi şi Julie când va auzi vestea!

— Nu, Lewis, te rog! se alarmă ea brusc. Nu-i spune nimic, pentru că nu e nimic de spus… deocamdată.

— Bine… Zâmbetul lui indulgent era ca o mângâiere. Dacă spui tu aşa… dar numai până când aduc inelul, săptămâna viitoare. Sper să nu te deranjeze că nu-l poţi alege chiar tu, dar în familia noastră tradiţia este ca viitoarea soţie să poarte bijuteriile de familie. A fost al mamei mele…

— Şi al lui Edith, presupun. Abia după ce rosti aceste cuvinte îşi dădu seama că Lewis le interpretase ca pe o gelozie la adresa primei lui soţii.

— Cum doreşti, Liz. Eu îl voi aduce după petrecerea de Crăciun şi vei hotărî. Ai să vezi, e foarte frumos: un smarald mare, pătrat, înconjurat de diamante. Dar, dacă nu-ţi place, nu e nevoie să-l porţi; mergem imediat în oraş şi-ţi alegi altul.

— Ba da, sigur că mi-ar plăcea, dacă… tăcu, pentru că i-ar fi fost imposibil să-i explice: adevărul era că atât de puţin o interesa, încât n-avea niciun fel de importanţă ce fel de piatră preţioasă urma să aibă inelul.

— Va fi o săptămână lungă, dar merită aşteptarea dacă voi primi răspunsul pe care-l doresc. Va trebui să facem planuri pentru casă, continuă el, ignorându-i tăcerea. Voi ruga un arhitect să facă mai multe proiecte, şi apoi îţi vei spune părerea.

— O casă?

— De ce nu? Am putea construi chiar aici, lângă şcoala de călărie, dacă asta doreşti, iar eu voi merge la oraş în fiecare zi de aici.

— Să faci tot drumul ăsta? Ar însemna să-ţi schimbi întregul mod de viaţă.

— Asta şi sper, scumpa mea. Crezi că, dacă te-aş avea

pe tine, mi-ar mai păsa de altceva?

Sărutul lui îi mângâie din nou, rapid, buzele reci, impasibile.

Când ajunseră înapoi acasă, era târziu şi Evelyn şi Stan se culcaseră deja, dar Lewis tot n-avea de gând să plece.

— Cu puţin noroc, în curând nu va mai trebui să ne despărţim. Ştii ceva? E timpul să aibă cineva grijă de tine. În ultima vreme arăţi cam obosită… puţin schimbată faţă de cum erai când ai venit; munceşti mult prea mult la acest proiect al tău!

— Prostii! Ţi-am spus că-mi place la nebunie.

— Nu-ţi consuma chiar toată dragostea pe copii…

Liz îl privi cum se urcă în maşină şi pleacă, fiind însă conştientă că l-ar putea uita cu uşurinţă chiar din clipa în care maşina lui dispărea pe şosea în noapte. Dacă ar fi fost aşa şi cu Peter! Se-ntreba dacă această căsătorie era corectă, atât pentru Lewis, cât şi pentru ea. Oricum, mai avea puţin timp de gândire – o săptămână întreagă. Se puteau întâmpla multe în această săptămână, poate, cine ştie, chiar un miracol. Îşi aminti cuvintele lui Peter: „Douăzeci şi şapte de miracole! Nu e cam mult să ceri sorţii!” Şi totuşi, iată că acum se ruga să se mai întâmple încă unul, cel mai imposibil dintre toate! Poate că, dacă ea şi cu Lewis plecau în altă parte, undeva unde să nu-l mai întâlnească pe Peter, poate că l-ar uita. Ştia însă că nu se va putea smulge de acolo. „Peter, Peter, eşti parte din mine, mi-ai intrat în sânge; şi totuşi, va trebui să fac cumva să încetez să te iubesc!”

Capitolul 9

Şi totuşi, timpul începu să treacă mult prea repede – mai era atât de puţin până ce Lewis urma să vină să primească răspunsul! Trebuia să se hotărască. Îşi repeta de zeci de ori pe zi că va fi o căsătorie fericită şi lupta din răsputeri împotriva impresiei absurde că se izola de fericire, de Peter, de însăşi viaţa. Încerca să se concentreze asupra petrecerii pe care intenţiona s-o organizeze pentru copii la sfârşitul lecţiei de săptămâna viitoare, ultima

înaintea vacanţei mari. Nu era vina copiilor că nu era deloc într-o stare de spirit adecvată.

De multe ori, cădea într-un fel de visare cu ochii deschişi. Desigur, Lewis era bun, inteligent, un om pe care te puteai baza; aveau amândoi interese comune, apoi mai era şi Julie la al cărei farmec era imposibil să rămâi insensibil. Dac-ar fi fost şi dragoste... Nici ea nu-nţelegea de ce îi venea atât de greu să se lase convinsă că tot ce simţea pentru Peter era o simplă iluzie, era lipsit de importanţă.

Chiar şi după ce aproape că-i spusese în faţă că nu mai vrea să-l vadă, tot mai spera să primească o veste de la el. Dar, aşa ceva nu avea cum să se mai întâmple. Trebuia să se educe să nu mai tresară la fiecare sunet al telefonului şi la orice zgomot de paşi; trebuia să facă tot posibilul ca petrecerea să iasă bine, pentru că toţi copiii o meritau din plin.

Mintea ei începu să lucreze repede, punând la punct fiecare amănunt al programului. Un lucru era cert: pentru fiecare copil trebuia să existe un cadou sub pomul de Crăciun – un pin pe care Stan îl adusese chiar în acea dimineaţă. Dar de unde să cumpere cadourile? îşi aminti de orăşelul unde Peter o dusese pentru licitaţia de cai. Ce mult părea că trecuse de atunci. Va mai fi oare vreodată atât de fericită cum fusese în ziua aceea? „Nu te mai gândi, nu-ţi mai aminti de nimic” îşi impuse ea şi-ncepu repede să facă o listă cu micile daruri pe care ar fi dorit să le poată oferi. Totuşi, se gândi că lucrul cel mai înţelept ar fi să-i ceară ajutorul lui Helen care făcea pur şi simplu minuni când era vorba de cumpărături.

Într-adevăr, Liz nu se-nşelă. Înainte de sfârşitul săptămânii la Rangiwahia sosi o cutie enormă din care Liz scoase încântată decoraţiuni de Crăciun, hârtie de ambalaj, cărţi de vizită şi cadourile pe care le comandase şi care-i întreceau aşteptările: pălăria de cowboy şi tocul de pistol pentru Tăiere, lănţişorul cu medalion din argint pentru Julie, în care voia să-i pună fotografia lui Pinocchio, cartea despre îngrijirea poneilor pentru Danny, diferite

cărţi şi eşarfe cu imprimeuri cu ponei pentru celelalte fetiţe, centuri din piele, cămăşi de cowboy şi pistoale pentru băieţi.

Cu o seară înaintea petrecerii, Liz împodobi pomul de Crăciun şi amenajă sala, Evelyn umplu frigiderul cu prăjituri, îngheţată şi sucuri şi toţi împachetară cadourile, astfel încât, în dimineaţa zilei celei mari, totul era gata.

Liz intenţiona să se ţină doar o lecţie scurtă de călărie, ca apoi copiii să fie aduşi în sala pregătită pentru ei.

Maşina lui Lewis venea în spatele ambulanţelor. Julie îi făcu semn cu mâna de la fereastră şi Liz îi răspunse, apoi îl privi pe Lewis; părea atât de fericit şi plin de încredere, iar ea încă nu putea să ia o decizie.

Chiar în acel moment veniră spre ea câţiva experţi printre care recunoscu pe unul din renumiţii specialişti cu multiple realizări în domeniul bolilor copiilor.

— Am putea discuta puţin, domnişoară Kennedy, după terminarea lecţiei?

— Sigur, promise ea şi merse apoi imediat să ajute la pregătirea copiilor, după care se opri lângă Danny. Aştepţi cu nerăbdare petrecerea? întrebă ea, conducându-i poneiul, în timp ce însuşi băiatul ţinea frâul, fără ca de o parte şi de alta a lui să mai fie vreun ajutor.

— Ah, ştergeam zi după zi în calendar şi… am o surpriză pentru dumneavoastră.

— Da? Ce anume, Danny? Un cadou de Crăciun?

— Oarecum. Cred că vă va plăcea.

— Sunt sigură că-mi va plăcea, răspunse Liz, gândindu-se de fapt că, acum o lună, băiatul era atât de încordat, încât n-ar fi putut pentru nimic în lume să discute în timp ce călărea.

Ca de fiecare dată în zilele în care veneau copiii la lecţii, timpul zbura şi se terminase deja cursul pentru a doua serie.

— Felicitări, domnişoară Kennedy! spuse distinsul medic specialist, venind spre ea. Am urmărit copiii în timpul lecţiei şi sunt convins că acest centru reprezintă un

exemplu perfect de ceea ce se poate realiza în acest domeniu. Am citit fişa medicală a fiecărui copil şi în fiecare caz în parte s-a înregistrat un progres, atât din punct de vedere fizic, cât şi psihic. Meritaţi mulţumirile noastre, ale tuturor, pentru ceea ce aţi realizat.

— Mă bucur că am putut ajuta puţin…

— Puţin? Ceea ce aţi realizat este fantastic. Doar ştiţi bine cu ce probleme ne confruntăm ca să obţinem o reacţie cât de mică a muşchilor la copiii cu această infirmitate.

— Mulţumesc, dar e doar un început. Am şi alte proiecte pe termen lung şi sper ca experimentul să poată fi extins pentru copiii cu alte infirmităţi.

— De ce nu? Acest lucru s-a experimentat în Anglia şi se poate face şi aici. Aţi făcut deja un mare progres. Vă mulţumesc şi nu uitaţi că suntem toţi alături de dumneavoastră.

Pentru Liz, privirea plină de admiraţie a expertului era echivalentul unui buchet enorm de trandafiri pus la picioarele ei. O felicitară şi ceilalţi medici, dar momentul de exaltare se stinse repede. Nici măcar satisfacţia de a-şi vedea visul împlinit nu era de-ajuns; nimic nu putea umple golul din inima ei. Dac-ar fi fost şi Peter aici…

Când intră în sala în care erau deja copiii, Liz se simţi asaltată de strigătele lor de plăcere şi entuziasm la descoperirea cadourilor cu numele lor înscrise pe ele.

— Aşteptaţi! se auzi vocea autoritară a unei terapeute. Nu începeţi încă să despachetaţi cadourile. Lipseşte cineva; ghiciţi cine?

— Danny! se auzi imediat un cor de voci de copii. Unde e Danny?

— Sunt aici, domnişoară Kennedy.

Liz îşi întoarse privirea spre uşă şi, deşi aproape nu-i venea să creadă, îl văzu pe Danny păşind încet, cu atenţie, în cârje. Danny, care până atunci se târâse de podea, refractar la orice încercare de a dobândi o mobilitate mai mare. Liz nu ştia dacă să râdă sau să plângă de bucurie, dar îşi dădu seama că, de fapt, le făcea pe amândouă.

— E minunat, Danny! Alergă spre el şi-l îmbrăţişă

strâns. Este cea mai frumoasă surpriză pe care am avut-o vreodată.

Este reuşita ta, Danny! Ai văzut, ai putut învăţa să mergi în cârje! Ah, Danny, sunt atât de mândră de tine!

În acel moment, Malcolm începu să cânte la pian colinde şi sărbătoarea începu cu adevărat. Puţin mai târziu, când platourile aproape că se goliseră, Liz auzi deschizându-se o sticlă de şampanie şi-l văzu pe Lewis, umplând paharele tuturor.

— Pentru Liz şi şcoala ei de călărie!

— Pentru Liz, răspunseră toţi în cor.

— Nu, nu sunt numai eu implicată, răspunse Liz, copleşită. Toţi m-aţi ajutat, de la medici la terapeuţi, până la ajutoare şi şoferi de ambulanţă. Toţi aţi fost minunaţi, inclusiv pianistul, adăugă ea, învăluindu-l pe Malcolm într-o privire tandră, plină de recunoştinţă.

În mijlocul aplauzelor generale, în mintea lui Liz nu era decât un singur gând: dac-ar fi fost şi Peter acolo, pentru a împărtăşi cu el acele clipe de fericire. Întâlni, întâmplător, privirea lui Lewis – atât de plină de mândrie şi de o lumină caldă, ca şi cum i-ar fi trimis un mesaj secret. Trebuia să-i dea răspunsul…

— Priviţi! Priviţi! E Moş Crăciun! se auzi vocea unui copil, ce reuşi să străpungă tot acel vacarm.

Spre surprinderea ei, Liz îi văzu pe Wayne şi Tim trăgând după ei o sanie în care stătea zâmbind un Moş Crăciun îmbrăcat cu o pelerină roşie. Sania se opri în dreptul ei şi Liz recunoscu imediat sclipirea din ochii lui Peter.

— Tu eşti… şopti ea.

— Bineînţeles, şi e cald al naibii sub această barbă, şuieră el. Iar ăsta – arătă spre sacul umflat pe care-l ducea în spate

— E opera lui Beryl. Am aflat de petrecerea de astăzi şi a ţinut să dea o mână de ajutor. Însă, să-ţi spun ceva: pentru nimeni altcineva n-aş fi făcut asta. Desigur, se referea la Beryl.

Apoi, Peter coborî din sanie şi împărţi cadouri tuturor

copiilor, în uralele şi ţipetele de bucurie ale acestora. Imediat, de sub amabalajele festive ieşiră la iveală cadouri scumpe ce trebuie să fi costat o avere: păpuşi mari, jucării teleghidate

— Priviţi! se auzi din nou vocea entuziasmată a unui copil.

— Faceţi cunoştinţă cu Păpuşăreasa! prezentă Moş Crăciun.

Cu un chip ca de zână, Beryl stătea în prag şi, spre încântarea generală, începu să manevreze, cu o dexteritate surprinzătoare, marionete.

De ce trebuia să vină şi să preia conducerea aici? se gândi Liz, al cărei loc fusese deja uzurpat.

— Şi acum, surpriza surprizelor! anunţă Beryl, răsplătită cu un ropot de aplauze la terminarea spectacolului de marionete oferit şi scoase dintr-o cutie de carton un tort uriaş cu trei etaje care aproape că punea în inferioritate prăjiturile de casă pregătite de Evelyn şi pe cele trimise de Helen. îl tai eu?

— Te rog! o invită Liz, care nu-şi putea reprima impresia

— Chiar dacă meschină – că plăcerea îi fusese stricată şi petrecerea furată, deşi era conştientă că n-ar fi trebuit să conteze pentru ea decât bucuria copiilor – fie această bucurie adusă şi de Beryl!

— Aşteptaţi! strigă Julie. Nu uitaţi vâscul.

— Unde? Unde? întrebară curioşi copiii.

— Acolo, sub acea grindă. L-am aruncat în crengile pomului de Crăciun. Asta înseamnă că trebuie să sărutaţi pe cineva sub el, domnişoară Kennedy!

Liz îl văzu pe Lewis venind repede spre ea, dar înainte de a ajunge, silueta înaltă a lui Peter îi blocă drumul, aşezându-se în faţa ei. Dându-şi jos pelerina roşie, o îmbrăţişă strâns şi-şi lipi buzele de ale ei, făcând-o să vibreze de dorinţă şi pasiune, suspendând-o undeva în afara timpului. Apoi îi dădu uşor drumul şi râsetele copiilor risipiră vraja momentului în explozia lor de voie bună.

— N-a fost vâsc adevărat! se auzi Julie peste tot acel

vacarm de voci şi râsete. A fost o creangă din pomul de afară, legată cu o panglică roşie veche de-a mea, dar tata a spus că merge.

Suportându-i cu greu privirea intensă, Liz se chinuia zadarnic să-l înţeleagă. Îşi simţea obrajii arzând, pe când el părea extrem de liniştit şi nepăsător. În definitiv, de ce nu? Întorcându-se, surprinse o sclipire mânioasă în privirea lui Beryl, înăbuşită imediat de un zâmbet fals.

— Dumnezeule! Văd că trebuie să te supraveghez de acum înainte Peter, glumi ea.

— Nu fi îngrijorată, răspunse Liz, conştientă că toate privirile erau îndreptate spre ea. Nu ai niciun motiv de a te teme în ceea ce mă priveşte.

Sentimentul puternic de frustrare şi furia aproape că-i umplură ochii de lacrimi. De ce trebuia Beryl să aibă întotdeauna totul? De ce trebuia Peter să-şi bată joc de sentimentele ei, dacă pentru el totul se reducea la un simplu amuzament lipsit de orice importanţă?

— Păcat că am ratat! Abia atunci îl văzu pe Lewis lângă ea, fără însă să-şi dea bine seama de adânca dezamăgire din ochii lui cenuşii. Bietul Lewis – mereu alături de ea la nevoie, gata să culeagă cioburile.

Automat, Liz începu să prindă baloanele pe care Malcolm le desfăcea de unde erau prinse şi le dădea copiilor, urmărită însă tot timpul de imaginea lui Peter râzând lângă Beryl, parcă de o glumă numai de ei ştiută.

N-aveau decât să râdă! Nu-i păsa nici de zâmbetul răutăcios al lui Beryl, nici de cruzimea cu care Peter se juca de-a dragostea. Îşi va trăi viaţa ei, alături de Lewis. Era ciudat de câte ori trebuia să-şi repete lucrul acesta, ca pentru a se convinge… mai ales acum, cu gustul sărutului lui Peter pe buze.

— Se pare că petrecerea s-a terminat, spuse Lewis încet. Liz, nu ai uitat…

Mai târziu. Spre marea ei uşurare, mulţi dintre invitaţi tocmai veniseră la ea să-şi ia rămas bun.

În cele din urmă, trebui să schimbe câteva cuvinte şi cu Beryl.

— Mulţumesc pentru ajutor. Copiilor le-a plăcut mult spectacolul de marionete.

Abia aştepta ca Beryl să plece; aproape că nici nu mai auzea ceea ce spunea aceasta – ceva despre Darryl, parcă.

— Trebuia să fi ajuns acum; spunea că vine după petrecere ca să mai călărească. Probabil a intervenit ceva de s-a răzgândit…

Liz nu-şi dorea decât să scape şi să n-o mai vadă niciodată.

În cele din urmă plecară toţi, maşinile particulare formând un lung convoi în spatele celor două ambulanţe. Nu mai rămase decât maşina lui Peter.

— Ai făcut o petrecere grozavă şi copiii au fost încântaţi, spuse el venind spre ea.

— Mulţumesc c-ai venit şi-ai fost un Moş Crăciun atât de bun.

— Am crezut că mor de căldură deghizat aşa, dar a meritat. Orice sacrificiu merită făcut când vezi bucuria pe feţele copiilor.

— A fost ideea ta?

— Da. Am găsit undeva prin casă costumul, băieţii au montat sania şi… am pornit. Când ne mai putem vedea, Liz?

— Nu ştiu, murmură ea. Ce uşor ar fi să cadă iar în vechea capcană.

— Ce-ai zice de seara aceasta?

— Nu, îmi pare rău… vine Lewis.

— Înţeleg. Privirea lui deveni imediat rece şi tăioasă şi orice urmă de bucurie îi dispăru de pe faţă. La revedere.

Liz îl privi cum pleacă fără să mai întoarcă o singură dată capul. Ea însăşi era palidă, copleşită de durerea acestei despărţiri definitive. Abia cu greu îşi dădu seama de o oarecare agitaţie şi, în sfârşit, auzi clar lătratul câinilor şi tropot de copite. Imediat, un cal fără călăreţ intră în galop în curte şi se opri lângă ea.

— Red! Era plin de spumă şi ud de apă de mare, iar un frâu rupt atârna în praf.

— L-a scos cineva azi? întrebă Peter care, văzând scena, veni imediat lângă ea.

— Nu, dar…

— Te gândeşti şi tu la ce mă gândesc eu? Darryl…

— Doar nu crezi că… Ochii i se măriră de groază.

— Nu-ţi face griji; probabil o fi rămas undeva în drum spre casă. Urcă repede, să vedem dacă-l găsim.

— Stan! strigă ea, tocmai văzându-l în apropiere. Cineva l-a scos pe Red, bănuim că Darryl. Sun-o, te rog, pe Beryl şi spune-i că-l aducem acasă imediat cum îl găsim.

Nici nu termină bine ce avea de spus, că maşina porni.

— Să mergem pe plajă!

După tonul grav cu care vorbea, era clar că şi Peter se gândea la acelaşi lucru ca ea: dacă băiatul fusese aruncat de cal în valuri…

— Cel puţin ştie să înoate. Întotdeauna a vrut să-l ducă pe Red la mare şi probabil cât am fost noi ocupaţi cu petrecerea, a riscat şi l-a luat.

— A riscat mult mai mult, în caz că e în valuri! De dimineaţă, am avertizat înotătorii că zona a devenit deosebit de periculoasă.

Merseră pe un drum şerpuitor care ducea spre o stâncă de pe plajă.

— Iată-l! strigă Peter, sărind din maşină şi scrutând apa.

Liz văzu mai întâi marea agitată, apoi, într-o spărtură în valuri, zări capul blond al băiatului.

— Ce departe e în larg…

Urcară din nou în maşină şi se-ndreptară spre clubul salvamarilor. Chiar înainte de a ajunge la clădirea cocoţată pe stânci, se auzi un elicopter deasupra lor.

Peter alerga deja spre club, când se-ntâlni cu un alt salvamar.

— E-n regulă. Am telefonat să se trimită un elicopter. Iată-l, a venit.

— Urc eu! spuse Peter care deja începuse să se îmbrace şi sări imediat la bord când acesta se lăsă în jos

pe nisip.

— De când l-aţi observat pe Darryl în mare? întrebă Liz pe tânărul salvamar, fără însă să-şi îndepărteze privirea de la elicopter.

— Am văzut o mână ridicată în semn de ajutor cu aproximativ zece minute înainte, dar atunci nu era chiar atât de departe în mare. Mi-am dat seama că e vorba de un caz dificil, aşa că am chemat imediat elicopterul.

— A luat unul din caii mei şi-a intrat în valuri.

— Aha, asta a fost… Dar nu văd calul; probabil că s-a dus deja acasă. Îmi închipui ce s-a întâmplat: calul trebuie să se fi împiedicat în una din găurile adânci formate în nisip şi l-a aruncat în apă; în orice caz, cu acest flux şi cu vârtejurile care se formează, e cu adevărat norocos dacă mai ajunge vreodată la ţărm. Din fericire, acum totul depinde de Peter şi sunt sigur că, în curând, îl va scoate de acolo. Iată-l! A intrat în valuri.

Liz nu răspunse, urmărind cu răsuflarea tăiată cum Peter se scufundă; i se păru un timp nesfârşit de lung până ieşi din nou la suprafaţă, împreună cu băiatul şi, agăţaţi de o frânghie de salvare, fură ridicaţi din apă.

Numai când elicopterul se îndreptă din nou spre plajă, Liz îşi dădu seama că nu mai era singură cu salvamarul: Beryl îl ţinea strâns de braţ pe Sandy, iar la mică distanţă erau Evelyn şi Stan, toţi formând un grup tăcut.

Imediat ce elicopterul coborî pe nisip, Sandy alergă să-l ia pe Darryl şi să-l transporte la maşină.

— Cum se simte, Peter? Beryl era pământie la faţă, cu buzele albe, aşa cum Liz n-o văzuse niciodată. Crezi că va…

— Îşi va reveni. Acum s-ar putea să fie în stare de şoc, dar într-o zi sau două nu va mai avea nimic.

— Te vei face bine, Darryl! strigă ea izbucnind în lacrimi îmbrăţişându-şi fiul.

— Du-l acasă, dă-i să bea ceva cald şi ţine-l la căldură.

— Aşa voi face. Sandy, te rog să conduci tu; nu mă

simt în stare. Beryl plângea şi râdea în acelaşi timp, ţinându-l strâns de braţ pe Sandy. Scumpul meu, ai avut dreptate. De fapt, ştiam că ai dreptate, dar n-am vrut să recunosc; Darryl are nevoie de o mână fermă. Are nevoie de tine, Sandy, la fel ca şi mine, înţelegi ce vreau să-ţi spun…

— Ştiu, iubito.

Lui Liz nu-i venea să creadă ce auzea şi, de fapt, nici nu înţelegea de unde era acea intimitate pe care tonul şi cuvintele lor o trădau.

Beryl îl înfăşură pe Darryl într-o pătură şi-l aşeză pe bancheta din spate, apoi se aşeză lângă Sandy şi continuă să vorbească tare, vrând parcă să lămurească lucrurile, indiferent dacă toţi cei din jur o auzeau sau nu.

— Nu mă voi mai preface acum că sunt înnebunită după Peter şi el după mine, doar ca să încerc să te fac gelos, spuse ea cu buzele tremurând de emoţie. Ştie şi el la fel de bine ca mine că între noi totul s-a terminat cu mulţi ani în urmă. De-acum, pentru mine nu vei exista decât tu, Sandy.

— Să mergem acasă, iubito.

Evelyn şi Stan plecară şi ei, iar elicopterul se înălţă din nou în cer.

— Liz, aşteaptă-mă câteva minute până mă schimb, spuse Peter şi, într-adevăr, se înapoie imediat. Te conduc acasă.

— Dar, nu mergi acasă… cu ei?

— În niciun caz! Doar nu-ţi închipui că mă vor lângă ei, mai ales acum. N-ai auzit-o pe Beryl? În ceea ce-l priveşte pe Darryl, lecţia aceasta îi va folosi. Şi poate că era nevoie de aşa ceva pentru a lămuri lucrurile între Beryl şi Sandy; într-adevăr se potrivesc grozav, dar ei i-a trebuit cam mult să se hotărască.

— La ce să se hotărască?

— Să se mărite cu Sandy! Credeam că ţi-ai dat seama de mult…

— Nu…

— De fiecare dată când Sandy încerca să-i impună

puţină disciplină lui Darryl, Beryl se enerva şi toate planurile de căsătorie eşuau. Mai zilele trecute am primit un mesaj să merg la ea urgent pentru că luase marea hotărâre. M-a întrebat chiar dacă vreau să fiu cavaler de onoare la nunta lor. Apoi, iar s-au certat din cauza lui Darryl şi planul a căzut. Beryl nu voia să admită că face o mare greşeală cedând tuturor capriciilor băiatului; a trebuit să se întâmple aproape o nenorocire pentru a-şi da seama de asta. Acum totul s-a terminat cu bine pentru ei.

Liz continua să-l privească uimită, însă încet-încet, o fericire fără seamăn începea să-i readucă trupul la viaţă.

— Tu şi Lewis…

— Bine, dar credeam că tu şi Beryl…

— Spune-mi, Liz, rosti el cu vocea încărcată de emoţie şi strângându-i dureros braţul, spune-mi, dacă ai fi ştiut, ar fi fost altfel? Am auzit că urmează să te logodeşti cu Lewis.

— Nu! Asta nu se va mai întâmpla!

— Cum? Redevenise într-o clipă Peter pe care îl cunoscuse, plin de viaţă, vibrând de energie, Peter al ei. Te iubesc atât de mult…

Liz nu mai auzi restul, pentru că se scufundă cu totul în sărutul lui, un abis de senzaţii şi extaz.

Atât de preocupaţi unul de celălalt, niciunul din ei nu observă maşina oprită pe o cărare chiar deasupra lor, şi nici pe bărbatul ce coborî şi-i privi în tăcere. Pentru o clipă, inelul pe care acesta îl ţinuse strâns în mână, mai aruncă spre lume o ultimă sclipire a nestematelor sale, după care se scufundă pentru totdeauna în valuri. Lewis urcă în maşină şi plecă.

— Nu te-ai putea căsători cu altcineva, Liz! Ne aparţinem unul altuia din clipa în care ne-am văzut.

— Când arătam ca un şobolan murat.

— Un adorabil şobolan murat. N-am să te mai las niciodată să pleci din viaţa mea. Mărită-te cu mine, Liz.

— Va trebui să accepţi şi copiii, şi caii, probabil şi pe Evelyn şi pe Stan.

— Poţi veni oricând de la Arundel să vezi cum merg

lucrurile la tine. Stan şi Evelyn vor avea grijă de toate în absenţa ta.

— Minunat, pentru că n-aş putea să renunţ tocmai acum la centrul de călărie; dar am nevoie de cineva cu care să împărtăşesc bucuria de a-l fi realizat, cineva care să mă înţeleagă. Domnul X nu va şti niciodată că nu mai este cea mai importantă persoană din viaţa mea.

— În locul tău, n-aş fi atât de sigur.

Văzându-i zâmbetul enigmatic, Liz avu brusc o revelaţie.

— Tu ai fost acela…

— Te deranjează? râse el şi-i alungă din nou orice gând din minte cu sărutul lui.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama! De aceea cecurile veneau întotdeauna prin avocat şi nu primeam niciun răspuns la scrisorile mele de mulţumire. N-am crezut niciodată că te interesa…

— Sigur că mă interesa, ca de altfel tot ce e legat de fata pe care o iubesc.

Iubire. Inima lui Liz era un amalgam fierbinte de senzaţii. Era ca şi cum se întorcea acasă după mult timp. De-acum începea marea aventură a vieţii ei, dar nu avea să mai fie singură niciodată. Ei doi, aveau să fie mereu împreună – ea şi Peter.

Sfârşit